

Kozmik Doktrin

Yazan Dion Fortune

İngilizce'den teracüme eden Güneş Davenport

Altın Şafak üyesi Dion Fortune'ın gerçek adı Violet Firth'ti, birçok kitap yazmıştır, bunların arasında: "Mistik Kabala", "Psişik Korunma", "Ezoterik Örgütler ve Görevleri", "Bir İnisiyenin Eğitimi ve Çalışması", "Uygulamalı Maji", "Pratik Okültizm" ve birkaç okült roman vardır. "{Ölüm Kapısından Geçiş}" kitabı Türkçe'ye çevrilmiştir, ayrıca "Aşkın ve Evliliğin Ezoterik Felsefesi" kitabı da Dharma yayınları tarafından yeni yayınlanmıştır. Bu kitaplar Dion Fortune'in kendine has stili ve ilaveleri ile birlikte az çok Altın Şafak öğretilerini izlemektedir ve biraz Teosofik etkiler taşımaktadır. **"Kozmik Doktrin"** okült temalarına rağmen tamamen farklı bir eserdir. Zira medyomik kanaldan tebliğ edilmiştir, oysa Altın Şafak öğretileri bazı istisnalar hariç medyomik çalışmalara fazla itibar etmez. Bu bilgileri tebliğ eden Bedensiz Varlığın Sokrates olduğu söylenmektedir. Bilgiler karmaşık ve ihtilaflıdır, kabul edip etmemek okura kalmıştır. Ancak belirtildiği gibi mecazi olarak ele almak daha olur.

BAŞLARKEN

Öğretilerin bu bölümü 1923-1924 yıllarında içsel planlardan (fizik ötesi varlık düzeyleri/alemleri) tebliğ edilmiştir. Tebliği yapan, yüksek boyutlardan ruhsal bir varlıktır. En son enkarnesindeki kimliği bilindiği halde açıklanmamaktadır; sadece çok tanınmış bir filozof ve öğretmen olduğu söylenebilir. Ezoterik terminolojiye göre bu kişi 'Büyük Üstat'lardan biridir.

Öğretilerinin amacı, 'Kozmik Kanun'un daha iyi anlaşılmasını sağlamak ve düşüncelerin kaynağına doğru yönlendirilmesi için farkındalığı genişletmektir. Aynı zamanda bu öğretiler, önemli

ezoterik bilgiler için temel teşkil etmeleri ve şimdiye kadar genel okuyucunun ulaşamadığı konulara açıklık getirmeleri açısından ele alınmalıdır. Ancak, fark edileceği üzere, kavramların somut zihnimizin sınırlarını aşan niteliği nedeniyle çok fazla sembol kullanımı gerekmiştir.

Bu öğretilerden en iyi şekilde yararlanabilmesi için, okuyucunun meditasyon yapması ve belli bir gelişme disiplini içinde olması önerilebilir.

Ezoterik öğretilerde kullanılan 'Üstat' kelimesi, burada taşıdığı 'Üstat/Öğrenci' şeklindeki anlamı yanında, 'Üstat/Mürit' bağıntısını çağrıştırmaları nedeniyle medyumun doğal seçimi olmayabilirdi. Ancak, bu çalışmada, Batı Ülkelerinde 'Kadim Hikmet' arayışını canlandıranlar tarafından standartlaştırılmış terimleri, mümkün olduğunca yabancı kelimeleri ayıklayarak kullanmak uygun görülmüştür.

'Logos' kelimesinin metinde tercih edilmesinin nedeni, dinselikle bir bağlantı kurulmaması içindir.

Burada sözü geçen Üstat'lar, kendi subjektif durumlarının ürünü olan 'cennet' boyutlarından bahseden bazı bedensiz varlıklardan çok daha ileri bir tekamül aşamasında bulunurlar. Üstat'lar genellikle, özenle seçilmiş ve yetiştirilmiş kanallar aracılığıyla, spiritüel açıdan değer taşıyan, tutarlı bilgiler aktarırlar.

'Makrokozmetik Plan' varlıkları arada sırada içinde bulundukları koşullarla ilgili sorulara yanıt vermişlerdir. Konuya yabancı okurlara bilgi vermesi amacıyla, aşağıda üç kısa açıklamaya yer verilmiştir. Bu bilinçler, enkarne olma zorunluluğunu aşmış, yeryüzündeki yaşamları boyunca geçirdikleri deneyimlerin bilgisini tümüyle özümsemiş varlıklardır. Dünyada ileri tekamül düzeyinde, aydınlanmış kişilere rastlamak mümkündür; ama bir Üstad'ın fizik planda yaşıyor olması söz konusu olamaz. Yine de gelecek zamanlarda belli görevleri yerine getirmek amacıyla,

Üstat derecesinde aydınlığa ulaşmış kişilerin yeryüzünde kalmayı seçmeleri de mümkün olabilir. 'Eğer bir kişi 'Yol'u bulmak üzere arayışa geçerse, bir istek ortaya koymuş olur. Bu istek, mikrokozmik varlıkların uyanışını gözleyenler tarafından fark edilir ve kişi, yapısına uygun bir sınıfa 'kaydedilir'. Eğitimi belli bir kademeye erişince, kişi bir 'Rehber'in gözetimine alınır; böylece ruhsal planda ilk çalışmaları başlamış olur. Rehber kişinin ruhuna yüklemek istediği bilgileri telepati yoluyla aktarır; öğrenci 'söylenenleri' anlamaya çalışmak durumundadır.

Daha sonra öğrenci alt kademedeki Üstat'lardan biriyle temasa geçirilir ve o Üstad'ın sorumluluğu altındaki bir grup öğrenciden biri olur. Bir rehberin herhangi bir anda sadece bir öğrencisi vardır; bir Üstad'ın ise pek çok sayıda öğrencisi olabilir. Öğrenci, tekamülü geliştikçe, daha üst kademedeki Üstat'lara kaydırılır. Onun problemi daima Üstad'ın söylediklerini anlamak olacaktır. Bir Üstad'ın kademesi ne kadar yükseğe, yeryüzünden o denli daha uzak olduğu anlaşılmalıdır.

'Üstat'lar kimlerdir? Sizin gibi, sizden daha deneyimli insanlar. Onlar Tanrı, Melek veya Peri değildirler; yalnızca sizin bu yolda amaçladığınıza ulaşmayı başarmış varlıklardır. Onlar bir zamanlar sizin gibiydiler; siz de bir gün onlar gibi olabilirsiniz.

Bedenin ölümünden sonra yaşamın sürdüğü konusundaki inancınız bu kadar zayıf mı ki, Üstat'ların varlığını kabul etmek size zor geliyor? Tekamüle olan inancınız o kadar zayıf mı ki, sizin hayvanlardan üstün oluşunuz gibi, sizden de üstün insanların varolabileceğini idrak edemiyorsunuz? Aklın potansiyeli hakkındaki bilginiz o kadar yetersiz mi ki, onlarla iletişimin olabilirliğini yadsıyorsunuz? Eğer sizden yukarıda hiç bir şey yoksa, gelecekte ne bekleyebilirsiniz? Ve eğer bunları olasılık dahilinde görüyorsanız, neden siz de denemiyorsunuz? Ve denemeye kalktığınızda ilk sonuçların yetersiz ve hatalı olabileceğini neden kabul etmiyorsunuz?

Fakat hiç başlamazsanız, tam bir sonuca ulaşmanız da hiç mümkün değildir. Akıcı bir şekilde konuşmaya başlamadan önce kopuk kopuk konuşmayla yetinmeniz gereklidir. Eğer gerekli alıştırmayı yapmazsanız, asla konuşmayı öğrenemezsiniz. Biz size gerekli olan lisanı öğreteceğiz.'

'Üstat'lar size göre bir hayal ürünüdür. Dikkat ederseniz, 'size göre' dedim. Bizim ne olduğumuzu sizin kavramanıza imkan yok; buna yeltenmek sadece bir zaman kaybı olur. Bu yüzden bizi astral planda düşünebilirsiniz ve biz sizlerle düşünce gücünüz aracılığıyla temas kurarız. Sizde oluşan düşüncenin sonuçları son derece reel olacaktır. Üstat'lar hakkındaki yaygın düşünce, onların masalsı varlıklar olduğu şeklindedir; ancak, 'somut' şuur düzeyinde olanlar için 'soyut'a ulaşabilmek, astralı kullanabilmeyi gerektirir. Okült ilimlerde öğretilen, astral düşünce formlarıyla ilgili kurallardır.

Astral imgelemeyi salt deneyimlemekle yetinmeyip, bu yolla spiritüel gerçeklere uzanan bir kişi, aldığı ruhsal tesirler ve ilhamla şuur alanını genişletmeyi başarabilir.'

Burada yer verilen öğretilerin kaynağı olan Üstat ilk dersine şu sözlerle başlamıştı: 'Ders vermek benim her zaman önemle yaklaştığım bir uğraş olmuştur. Yine de, kainatın yaratılışını (kozmogoni) ve insanlığın tarihini tutarlı bir şekilde ifadelendirmek çok kolay bir iş olmasa gerek; bu nedenle arada sırada kopukluklar olabilir. Ama konunun özünün anlaşılması yeterli olacaktır. Bu konulara ilişkin çok sayıda kitap bulunabilir; ama bunlar genellikle, kendi sınırladıkları tekamül yolunu takip edenlere hitap eder ve bu kitaplar sadece bilinçle değil, bilinçaltı ile de ilgilenirler. Çoğunluğu düşünceyi kavramların kaynağına doğru yönlendirmeyi amaçlar.

Bilgi iki şekilde sınıflandırılabilir: Olayların kayıtları ve buna bağlı açıklamalar. Bilgi sadece bellekte varolur. Zihnin algılamadığı bilinemez. Bu nedenle siz yalnızca beş duyunuz aracılığıyla yorumlayabildiklerinizi bilirsiniz. Yeni duyularınız

açıldıkça, varoluşun farklı boyutlarını bilmeye başlarsınız. Ancak edinebileceğiniz bilginin bir sınırı vardır. Algılama varoluşun duvarında durur. Onun ötesinde yatanı sadece tahmin yoluyla kavramaya çalışırız.'

Okuyucu, bu tür konuların açıklanmasındaki güçlüğü göz önünde bulundurarak, sık sık sembolik anlatımlara başvurulmasının nedenini anlayabilir. Herkes okurken kendi imgeleme ve sezgi gücünü devreye sokmalıdır; çünkü burada söz konusu olan bir teoremin ispatı türünden bir açıklama değil, fizik plandan çok önce ayrılmış bir varlık tarafından, çok soyut bazı kavramları, olabildiğince somut bir şekilde, halen enkarne halindeki varlıklara aktarma çabasıdır.

1.TEZAHÜRÜN ŞAFAĞI

'Tezahür Etmemiş Olan' saf varoluştur. Herşeyin başlangıcı olan kaynaktır. O varolan tek 'gerçek'tir. Yalnız O özdür. Yalnız O sürekli olandır; geri kalan herşey bir illüzyondur, geçicidir. Onun hakkında söyleyebileceğimiz tek şey, 'O, O'dur'. O, nitelendirilemeyen, geçmiş olmaya, saf oluş halidir. O'nun bildiğimiz hiçbir şey olamayacağı açıktır; çünkü bir şeyi bilebilmemiz için onun tezahür etmiş olması gerekir. 'Tezahür Etmemiş Olan' Büyük Yokluk'tur; aynı zamanda açığa çıkmamış olan sonsuz kudrettir.

Bu öğretilerde, üzerinde düşünmeniz için size belli imajlar verilecek. Sembolik olan bu imajların işlevi, zihni bilgilendirmek değil, eğitmek olacaktır. Burada, 'Tezahür Etmemiş Olan'ı sonsuzluk, 'Logos'u, gezegenlerden oluşan bir sistemle çevrelenmiş bir güneş ve 'Logos'un tesirlerini ışınlar olarak imgeleyebilirsiniz. 'Tezahür Etmemiş Olan' tek Birlik'tir. Tezahür ile birlikte tezat başlar.

Asıl tezat 'uzay' ve 'hareket'tir. İlk hareket uzayda bir akımdı. Sizin için pek bir anlam taşımasa da bu sembolü kullanmak

zorundayım. Tek söyleyebileceğim 'uzay' hareket ediyordu; ilerde bu sözlerimde birçok ipucu bulacaksınız.

Şimdi, uzay hareket ettiğinde garip bir özellik taşır: Sürtünme olmadığı için momentum/hareket kaybetmez, akmaya devam eder. Uzay hareket ettiğinde iki kuvvet iş başındadır:

(a) Uzayın hareketine sebep olan kuvvet:uzayın momentum isteği;

(b) O zamana kadar uzayın hareketini engellemiş olan kuvvet: uzayın atalet isteği.

Her harekette bu iki faktör mevcuttur; fakat hareket arzusu, (daha güçlü olduğundan) atalet arzusuna üstün gelir ve atalet isteği, hareketi denetleyen bir unsur olarak kalır. Bunun sonucu olarak hareket hafifçe bir yana çekilir. Bu nedenle Kozmos'da düz çizgi diye bir şey yer almaz. Her hareket, projeksiyonunda belli belirsiz bir eğri çizer; öyle ki, spiral bir yol takip ederek sonunda başlangıç noktasına döner.

Şimdi, asal hareket, iyonlarca yıl sonra başladığı yere dönen ve yolculuğuna tekrar başlayan bir uzay akımıdır. Bu da, inanılmaz büyüklükte bir çapı olan, dönen bir kuşak demektir. Bu kuşak, belli bir planda, çok uzun bir süre, değişmeyen bir dönme sürdürür. Bu hareketin etkisiyle başka uzay parçaları da kuşağa katılır. Bir plandaki dönme, oluşan kuvvetlerin etkisiyle, ilkin dik bir yönde ikinci bir akım oluşana kadar sürer ve aynı olay tekrarlanır. Bunun sonucu olarak biri diğerinin içinde, farklı çaplarda, iki tane dönen boyut oluşur.

Sayısız yıllar boyunca bu boyutlar, birbirine dik açıda döner dururlar ve tekamül olgusu tamamen bu boyutların hacimleri arasındaki farktan kaynaklanır. Boyutlardan büyük olanı, daha küçük ve daha yaşlı olanla aynı hizaya erişince, onu etkilemeye başlar; bunun sonucu olarak da eski çember yenisine doğru çekilir.

Şimdi, ilk çemberin bir üst, bir de alt yüzeye sahip olduğu düşünülebilir. Dışa akan arkın oluşturduğu üst yüzey pozitif, alt yüzey ise negatif olarak kabul edilir. İçe doğru akan arkta ise bunun tersi söz konusudur. Bu çemberler birbirlerini karşılıklı olarak iter ve çekerler. Öyle ki, birinci çemberde dışa akan arkın üst yüzeyinin, ikinci çemberin buna karşı gelen yüzeyine doğru çekildiğini, ve diğer arkın alt yüzeyinin ise aşağıya doğru basınç yaptığını düşünebilirsiniz. Böylece ikincil bir hareket başlamış olur. Bu yeni hareket, devresini tamamlayıp sabit döngüsüne eriştiğinde yeni Kozmos oluşmaya başlamıştır. Burada anlatılanlar, bir Kozmos'un temel oluşumu hakkında sunulabilecek en yaklaşık sembolik bir açıklamadan ibarettir.

İlk devrenin ikinci döngüsü 'Geçilmez Halka'dır. İkinci formasyonun devresi ise 'Kaos'a sınır koyan küredir. Dışarıdaki kürenin üstünde ikincil bir oluşum mevcuttur ki, dahil olduğu Kozmos için asal dinginliği temsil eder. 'Kaos Halkası' olarak adlandırılan bu bölge, Kozmos'un hareketine tepki göstererek aynı zamanda momentumun kazanılmasında rol oynar. 'Kaos Halkası' asal kuvvetin itiş gücüne karşı gelişen reaksiyondan ortaya çıkmıştır. Asal dönüş yönüne dik açıda hareketini sürdürür ve ona zıt bir tesir yaratır. 'Kozmos Halkası'nı ikincil hareketine başlatarak, 'Geçilmez Halka' (asal sınırlayıcı) denen ikincil döngünün oluşmasına yol açan etken, 'Kaos Halkası'nın çekimi olmuştur. Sonuç olarak, temelde, Kozmos'un yaratılışını sağlayan 'Kaos Halkası'dır.

2. NEGATİF EVREN GÜÇLERİ

Konuya başlamadan önce 'negatiflik' kavramını açıklamamız gerekiyor. Daha önce bahsedildiği gibi, tepki kanunun gereği olarak, birinci hareket, ikinci bir harekete neden oluyor ve ilkinin zıt olan bu ikinci hareket de dinginliği sağlıyordu. Buradaki anlamıyla 'negatiflik', birinci akımın açısına zıt oluş anlamına gelir. İlk harekete reaksiyon olarak oluşan bir döngüdür. Bu

kavrama ileride daha çok deyinilecektir. 'Negatiflik', sınırlılık, limitlilik nosyonlarını içerir; bu nedenle odaklaşma özelliği vardır. Bu kavramın iyi anlaşılması önemlidir; çünkü bu sayede, itici bir kuvvet olarak işlevsellik kazandırılması mümkündür. Ne zaman ki, 'Kaos Halkası'nın güçleri, dinamik olarak kurcalanır, işte o zaman popüler anlamıyla 'negatiflik' ortaya çıkar. 'Negatiflik', ezoterik yaklaşımla, basıncın ortaya çıkmasına neden olan bir sınırlılık, odaklaşmaya yol açan bir reddediş olarak yorumlanmalıdır.

Örneğin, şehvetin kötü ve kaçınılması gereken bir duygu olduğuna inanılır. Bu nedenle, şehvete bağlı belli yaşamsal güçler, deneyimlenmedikleri için, üst planlarda odaklaşırlar. Eğer reddetme yerine, bu güçlerin doğal akışı sağlansaydı, böylesi bir birikim oluşmayacaktı.

'Negatiflik' kavramının iyi anlaşılması çok önemlidir. Yüksek bir plana doğru ilerleme, daima negatifliğe karşı oluşan bir reaksiyon sonucu olur. Eğer negatiflik olmasaydı, tekamülün bir anlamı olmazdı; bunun sonucu olarak da gelişme, ilerleme ve evrim mümkün olmazdı.

Özetlersek, 'Kozmos Halkası'nın bir döngüsü, bunun tepkisiyle ortaya çıkan 'Kaos Halkası', 'Kaos Halkası'nın çekimiyle 'Kozmos Halkası'nda başlayan ikincil döngünün yarattığı 'Geçilmez Halka' oluşumları söz konusu.

Şimdi, bir boyutta döngüsünü sürdürürken aynı zamanda bir eksen etrafında dönen 'Kozmos Halkası', o kürenin varlıklarının, düşüncede bile geçemeyeceği bir sınır yaratır. Bu küre, birbirine dik açılarda dönen 'Kozmos Halkası' ile 'Kaos Halkası'nın meydana getirdiği iki tür kuvvet çizgisiyle çepeçevre sarılmıştır.

'Kozmos Halkası'nın döngüsü, tekamüle momentumunu kazandıran kuvvetin,'Kaos Halkası'nın döngüsü ise, gerilemeye neden olan kuvvetin kaynağıdır.

Tekamül, çeperden merkeze doğru bir itiliştir. Gerileme, veya bozulma ise, uzaya doğru bir çekiliştir.

'Kaos Halkası' çevrelediği küreye değil, uzaya aittir.

'Kozmos Halkası'nın görevi ait olduğu küreye, 'Kaos Halkası'nınki ise küreyi çevreleyen boşluğa yönelmiştir.

'Kozmos Halkası' merkezi genişletmeye çalışır.

'Kaos Halkası' çeperi genişletmeye çalışır.

'Kozmos Halkası' sıkıştırarak, bütünleştirmeye yönelir.

'Kaos Halkası', başladığı noktaya, 'Tezahür Etmemiş Olan'a dönmeyi amaçlar. Eğer tesiri kontrol altında tutulmasaydı, çevrelediği küreyi hiçliğe katana kadar uğraşırdı.

'Kozmos Halkası', eğer tesiri kontrol altında tutulmasaydı, statik kalırdı.

Bu iki tesir, Kozmos'daki bütün kuvvetlerin kaynağıdır. 'Kozmos Halkası', parçaları bir araya getirmeye çalıştığı için gelişir. 'Kaos Halkası' ise ayrıştırmayı, dağıtmayı amaçladığı için asla büyümmez.

Şimdi, bu iki halkaya, 'Pozitif ve Negatif', 'Yaşam ve Ölüm', 'Aydınlık ve Karanlık', 'Ruh ve Madde', 'Olan ve Olmayan' veya 'Tanrı ve Şeytan' gibi tanımlamalar atfedilebilir. Burada 'pozitif' ve 'negatif' kelimelerinin bilinen anlamlarında kullanılmadıklarını anlamak önemlidir. Sadece birbirine dik açılarda dönen kuvvet alanları kastedilmektedir. İlk oluşan döngüye pozitif, buna zıt açıda oluşan döngüye ise negatif denilmiştir. Başka bir Kozmos'da ise ilk döngü, sizin negatif dediğiniz hareketle aynı açıda oluşabilir; ancak o Kozmos için de, bu döngü pozitif olarak tanımlanacaktır. Aslında pozitif ve

negatif kavramları, bir açıya veya bir boyuta bağılı olarak değıl, birbirlerine göreli olarak anlam kazanırlar.

İlk oluşın kuvvet, tekamüle yol açın bir kuvvet çizgisinden ortaya çıktığı için pozitif olarak nitelenir. Diğer ortaya çıkan kuvvetler ise bu standarda göre değıerlendirilir. İlk kuvvetle aynı açıda hareket edenler pozitif, ona dik açıya yakın bir hareket sürdürenler ise, zıt kuvvetler olarak kabul edilip, negatif olarak tanımlanırlar. O halde negatif, en basit anlatımla, tekamüle zıt olan demektir. Bir evrende oluşın bütün negatiflik, 'Kaos Halkası'na çekilir ve kendi kendini yok eder; çünkü bu kavram, başlı başına yok oluşa yönelen bir kuvvete tekamül eder.

Negatiflik kavramını şu iki özelliğıyle açıklayabiliriz:

1. Zıt bir tesir yaratarak pozitif güçlerin kontrol altında tutulmasına yol açın bir kuvvet olarak: Böylece bir denge unsuru olarak işlev görür. Sonsuzluğına açılış yolunda bir eşik gibidir.

2. Eğer engellenmeden işlevini sürdürse, Tanrıların çöpçüsü olarak yorumlanabilir. Bir büyük düşünürün dediğı gibi, 'Kötülüğıne karşı durmayın'. Negatif güçlere karşı durursanız,onları tesirsiz bırakmaya çalışın pozitif güçleri hapsetmiş olursunuz. Bunun da bir faydası olduğı düşünülemez. Bu nedenle, nefreti sevgiyle, kötülüğı iyilikle karşılamak yeterli değıildir. Bu bilinçsizce bir yaklaşım olur ve ekzoterik (genel) dinlerin dünyada fazla etkin olamayışlarının bir nedenidir. Negatif gücü kilitleyebilmek için, nefrete, yeterince bir nefretle karşılık vermelisiniz. Nefretten nefret etmelisiniz. Bu zıt yaklaşımla, negatifliğı etkisiz bırakır, sevginin sağlam bir platformda yerini almasını ve bu platformu bir zıplama tahtası gibi kullanmasını sağlayabilirsiniz.

Bu nedenle, negatif güce yalnızca yapıcı bir amacınız varsa, birşey yaratmak istiyorsanız karşı durmalısınız. Hiç bir zaman onu yok etmek çabasına girişmeyin; sadece etrafında bir vakum yaratın ve onu kendi haline bırakın. Bir tepkiyle karşılaşmadığı sürece, 'Kaos Halkası'nın hareketine katılmak eğilimiyle, kendi doğal süreci içinde serbest kalır. 'Geçilmez Halka'nın döngüsüyle

karşılaşınca kadar, Kainatın sınırına doğru çekilir. Bu noktanın ötesine geçemez; ancak burası öylesine asal bir saflığa sahiptir ki, negatif güç elemanlarına ayrışır ve bu cüzler, en yakın hareket merkezi olan ve pozitifliği temsil eden 'Kozmos Halkası'nın çekim alanına girerler.

O halde negatiflik, karşı koyulmadığı takdirde, kendisini tezahürün ilk formu olan, asal elemanlarına ayrıştırır. Organize yapısı kalmaz. Yepyeni bir başlangıç yapar ve nötr halden pozitifliğe doğru mutasyona başlar.

Sonuçta, yaratılışa ilişkin tesirleri yaratan, bu iki halkanın göreceli döngüsüdür.

Şimdi negatifliği çevreleyen gizli nedeni hakkında bir fikir sahibi olacak konumdasınız: Negatiflik iyi anlaşıldığı takdirde çok faydalı olabilir. Ancak, bu işin disiplini kazanmamış bir kimse negatifliğin yararını bilseydi, onu dinamik olarak devreye sokup, bilinçsizce uygulamaya kalkabilirdi.

AÇIKLAMA:

Negatiflik kavramıyla ilgili oluşabilecek herhangi bir yanlış anlamayı önlemek üzere, yetkin bir kaynağın bu konudaki açıklaması aşağıda verilmiştir:

'Kaos Halkası'nı negatif olarak nitelemek yetersizdir ve terminolojiye yakın kişilerde dahi yanlış yorumlara yol açabilir. Eğer Kozmos Halkası'nın gelişmesinin yarattığı değişim ve basınç olmasaydı, Kaos Halkası'nın hedefine erişmesi mümkün olmazdı. Bu iki halka birbirinden bağımsız değildir ve ezelden ebedi bir işbirliği sürdürürler.

İki halkanın içiçe çalışması, şuur ve şuuraltı arasındaki bağıntı gibidir. Eğer Kaos Halkası'nın negatif olarak alınması söz

konusuysa, 'İyi Negatif' demek daha doğru olurdu. Tek kanun Mutlak olandır; zıt olan her durumda 'kötü' demek değildir.'

3. ONİKİ İŞİN VE YEDİ KOZMİK PLAN

Kozmos'u, en basit şekliyle, üç dönen hareketten oluşmuş olarak düşünebilirsiniz. Herşey uzayın hareketinden ibarettir; salt hareket... Tüm oluşuma neden olan asal hareket ise, hareket edebilecek hiç birşey yokken başlamıştır. İşte Kozmos, 'Geçilmez Halka' denen bu hareket tarafından sınırlandırılmıştır. Fakat bu halkanın yanısıra, iki yönde daha hareket mevcuttur. Bunlar, pozitif ve negatif olarak tanımlanan Kozmos ve Kaos halkalarıdır. Bu güçler, 'Geçilmez Halka'nın içindekileri etkileyebilir; ancak tesirleri bu halkanın ötesine asla geçemez.

Bu üç hareket, Kozmos'un 'ilk elemanları'dır ve ilk Üçlemi oluştururlar. Bu nedenle, 'Yaratılmış Yüce Yaradan' daima bir Üçlem olarak düşünülür ve üç' asal bir rakam olarak kabul edilir. Herşey, sonuçta bu üç tesirle açıklanabilir. Sonradan oluşan etkiler, bu üç kuvvetin dengeleri açısından açıklanabilir:

- (a) Merkeze doğru çeken 'Kozmos Halkası'nın kuvveti.
- (b) Uzaya doğru yönelen 'Kaos Halkası'nın kuvveti.
- (c) Bu iki kuvveti dengeleyen ve herhangi birinin aşırıya kaçmasını önleyen 'Geçilmez Halka'nın kuvveti.

'Geçilmez Halka', 'Kozmos Halkası'nın bir türevidir. Bu nedenle, 'Kaos Halkası'nın değil, bu halkanın doğasını paylaşır.

'Geçilmez Halka', 'Kozmos Halkası'nın bir türevidir. Bu nedenle, 'Kaos Halkası'nın değil, bu halkanın doğasını paylaşır.

'Kaos Halkası', 'Tezahür Etmemiş Olan'ın sonsuzluğuna doğru sürekli bir çekim hisseder ve tezahürden öncesine dönmeye çalışır. Geçmişe yönelir ve geçmişin koşullarını yaratmayı amaçlar.

Ayrıştırmaya çalışan 'Kaos Halkası'nın aksine, 'Kozmos Halkası' odaklaştırmayı hedefler. 'Kozmos Halkası'nın fonksiyonu geleceğe yöneliktir.

'Kaos Halkası' asla birşey inşa etmez; çünkü, onun tesiriyle bir birikim başlasa bile, uzaya doğru dağıtılır. 'Kozmos Halkası' ise, 'Geçilmez Halka'nın desteğiyle, gücünü korur. Çünkü, 'Kozmos Halkası'nın çeperi içindeki uzaya yaydığı tesirler, 'Geçilmez Halka' tarafından sınırlandırılır. Böylece, karşılıklı bir etkileşim içinde, gittikçe daha büyük tesir alanları oluştururlar. Şimdi tekrar, 'Geçilmez Halka'nın ilk döngüsünü tamamladığı ve Kozmos'un oluşmaya başladığı o ana dönelim.

Her kuvvet, sebep olduğu hareket maksimum momentuma ulaştığında, bu arada ortaya çıkan güç fazlasını taşıyan ikincil hareketlere yol açar; çünkü, sürtünmenin olmadığı ortamlarda, kuvvet kuvveti doğurur.

Asal tesir HAREKET'tir.

İkinci tesir IŞIK'tır.

Üçüncü tesir SES'tir.

'Kozmos Halkası'nın hareketi, tesir alanı içinde ikincil girdaplar yaratır; çabası, döngüsü içine daha ve daha çok uzay parçasını dahil etmektir. 'Kaos Halkası'nın küresi tarafından sınırlandırıldığı için, dışa doğru genişleyemez; bu nedenle, içeriye doğru büyür. Öyle ki, sonunda dönen kuşak, merkezi hareketsiz, dönen bir diske dönüşür.

İkincil hareketin kaynağı olan 'Geçilmez Halka'nın tesiriyle, dönen disk, dönen bir küre haline gelir.

Bu iki hareket geçidinin etkileşimi, birbirini nötralize etmeye yöneliktir. Bunun sonucu olarak, diskin basit hareketi, bir dizi harekete ayrışır. Tesirin çalışma alanı çeperden merkeze kayar.

Üç halka, aynı boyutta, ancak kendi bölgelerinde dönmeyi sürdürürken, hareketlerinin sentezi olarak bir dizi dönen ışın oluşur.

Bu ışınları, merkezi çepere bağlayan, dönen spiraller olarak düşünmelisiniz. Şu üç özellikten bahsedebiliriz:

(a) Çepere doğru hareket eden akım,'Kaos Halkası'nın etkisiyle oluşur.

(b) Merkeze doğru hareket eden akım,'Kozmos Halkası'nın etkisiyle oluşur.

(c) Merkez, tüm kuvvetlerin sentezidir ve onları dengeler.

Bu ışınlar, Kozmik planda 'Merkez Güneş'i oluştururlar.

Şimdi bu noktada, yarattıkları Kozmos'un dışında yer alan üç büyük kuvvetin yanısıra, tamamen kozmik bir hareket olan ışınlarının akımı devreye girmiş oluyor.

'Geçilmez Halka' tarafından geri yansıtılan bu dairesel ışınlar, giftler halinde yayılırlar. Giftin bir elemanı, diğeriyle belli bir bağıntı içindedir. Dışa doğru olan akım dairenin üst yarısında, diğeri alt yarısında olacak şekilde, bir sonsuz işareti çizerek hareket ederler. Burada, okült uygulamalarında da yer alan bir gerçek ortaya çıkmaktadır.

Bu yeni hareketler, kendi aralarında oluşan kuvvetler sonucunda, içiçe yayılan (merkezleri ortak) hareket çemberleri dizisi meydana getirirler ve böylece Kozmos'da, çeşitli tesir

bölgeleri oluşur. Dönen ışınların hareketi ve içiçe çember dizisi, Kozmos'un 'ikinci elemanları' olarak bilinirler. Oniki ışın ve yedi tane içiçe çember vardır.

Tesir bölgeleri içinde, 'teğetseller' denilen yeni hareketler oluşur. Bunlarla atomların hareketleri arasında bir benzerlik kurulabilir. Çemberlerin ve ışınların kesişmesi sonucunda ortaya çıkan farklı açılar ve teğetsel hareketler, Kozmos'a yeni bir faktör olarak katılırlar. O halde üç çeşit hareket söz konusudur:

1. Asal halkaların etkileşimi.
2. İkincil ışınların ve çemberlerin etkileşimi.
3. İkincil elemanların açılarındaki farklılıktan dolayı ortaya çıkan teğetsel hareketler.

Bu teğetsel hareketlerde, kuvvet çizgileri sürekli birbirlerinin yolunu keserler. Her kesişimde, zıt kuvvetler nedeniyle, bir girdap noktası oluşur. Böylece, belli belirsiz bir eğiklikle hareket ederek muazzam büyüklükte çemberler oluşturmak yerine, yeni bir harekete kayarlar. Birbirlerinin etrafında helezonlar çizerek dönerken, nispeten statikleşirler ve birleşik bir birim oluştururlar: Daha büyük güçlerin çekiminden ayrı ayrı değil, beraberce etkilenen iki kuvvet. Böylece atomlar meydana gelir bir girdap yaratan ve Kozmos'un sınırlarını zorlamak yerine birbirinin etrafında dönüp duran, birbirine kilitlenmiş kuvvet çiftleri..

Burada meydana geliş şekli açıklanan 'asal atom'lar, birimler halinde etraflarındaki hareketlerin çekimine karşılık vererek, dönmelerine devam ederler. Birleşik atomlar, çepere doğru hareket ederlerken, basit atomlar merkeze yakın kalmayı tercih ederler. Böylece, Kozmik madde planları gelişmeye başlar.

Özetle, şu hareketler mevcuttur:

1. Halkaların hareketi.
2. Işınlardan ve çemberlerin hareketi.
3. Tesir bölgeleri içinde 'teğetseller'in hareketi.
4. Girdap noktalarının hareketi.
5. Birleşik atomların hareketi.

Buradaki beş hareketin karşılıkları şunlardır:

1. 'Mutlak'
2. 'Tezahür'
3. 'Tekamül'
4. 'Form'
5. 'Yaşam'

Şimdi, asal halkalarla ikincil ışınlar ve çemberler, Kozmos'un temelini oluşturlar. Onların döngüsü, tezahürün 'Gündüz' ve 'Gece' olarak nitelendirdiğimiz büyük devrelerini yaratır. Kozmos'un bir safhası, dönen halkaların ürettiği manyetik alanın pozitif kabul edilen bölgesine dahil olduğunda, 'gündüz' denilen zaman dilimi ortaya çıkar; negatif bölgede ise 'gece' oluşur.

Bu tür Kozmik 'med-cezir'lerin bilgisine sahip olan aydınlanmış kişi, onların güçlerinden faydalanmayı başarabilir. İşte, gizli takvimdeki rakamların bilgisine sahip olmanın gücü...

Burada açıklanan asal tesirler Kozmos'un çatısını teşkil ederler.

Karşılıklı etkileşimleri sırasında, teğetsel kuvvetler, girdaplar yaratırlar; bunlar 'Asal Atomlar'dır. Bir atomun meydana gelişinde geçerli olan kanunlarla, 'Kozmos Halkası' ile 'Kaos Halkası'nın Kozmos'u yaratmasında etken olan kanunların aynı olduğunu düşünebilirsiniz. Oluşumlarda dengeyi sağlayan, 'Zıt Kuvvetler Kanunu' dur. Zıt kuvvetler atomları yaratır ve atomların kendileri de birer kuvvet olurlar. Çünkü atomların hareketleri sonucunda çeşitli teğetsel reaksiyonlar ortaya çıkar. Sonuçta, zıt bir kuvvetin neden olduğu dik açılı bir hareketten, çok boyutlu bir yapıda olan girdap bölgeleri oluşur. Bu tür reaksiyonların sebep olduğu maddesel formları, sizin planınızda çeşitli kristallerde görebilirsiniz.

O halde, atomların hareketiyle ortaya çıkan teğetsel kuvvetler, üç boyutludan çok boyutluya kadar, çeşitli formasyonlara sebep olabilirler.

4. ATOMUN YARADILIŞI

Asal atom, birbirinin etrafında dönen iki zıt hareketten oluşur. Bunlar basit girdaplardır ve bir su sütunu nasıl okyanus üzerinde hareket ederse, onlar da uzayda yer değiştirirler. Bu girdaplara, dış bir tesirle, 'açısal hareket' denilen ikinci bir hareket kazandırılabilir.

Bunun sonucu olarak bir asal atomdan, pek çok farklı atom çeşidi ortaya çıkar: bir üçgen, kare, beş kenarlı, altı kenarlı, v.s. figürler çizerek dönen atomlar oluşur.

Bu atomlar birbirini çekerler ve sembolik bir anlatımla, yörüngelerinin yüzeyleri ile birbirlerine bağlanırlar. Böylece aralarında gruplaşmalar meydana gelir.

Kısaca, Kozmos'da farklı atomlar ortaya çıkıyor ve bir araya gelerek birleşik yapılar teşkil etmeye başlıyorlar.

Bir birleşik yapının hacmi büyüdükçe çekim gücü de artar. Bundan anlaşılacağı üzere, Kozmos'un eğilimi toplanmaya yöneliktir. Oluşan kümeler, aralarında düzenlemelere girişirler; bunun sonucu olarak da, periyodik olarak yeni kuvvetler açığa çıkar.

O halde Kozmos'da, büyük halkaların tesirlerinin yanı sıra, sonsuz sayıda ve çeşitte minik denge merkezlerinden ve bunlar arasındaki reaksiyonların sürekli organizasyonundan bahsetmek mümkündür.

Bu gelişme sürecinde büyük devrelerin söz konusu olduğunu anlamamız gerek; çünkü, her yeni kuvvet, önce bütün Kozmos'u boydan boya kateder. 'Geçilmez Halka'ya rastladığında, zıt yönde geri gönderilir. Ancak başladığı noktaya döndükten sonra devresini tamamlamış olur ve Kozmos'ta sabit bir tesir olarak yerini alır. Bu yeni atomlar, aralarında belli bir koordinasyon oluşuncaya kadar, iyonlarca yıl, ışınların ve çemberlerin sınırları arasında yansıyıp dururlar. Eğer, rastlantısal olarak, iki veya daha fazla atom birbirine paralel olarak hareket etmeye başlarsa, kuvvetleri toplanır ve başka atomları yörüngeleri içine çekerler. Böylece, rastgele yansımalar yerine, düzenli tesir alanları oluşmaya başlar. Kozmos'da yer alan büyük kuvvet hatları ('ışınlar'), yansıyan atomlardan oluşan grupları etkileri altına alarak, kendi yönlerini takip etmeye zorlarlar. Sonuçta düzensiz kuvvetler, kendi teğetsel hareketlerini sürdürmekle birlikte, Kozmos'da büyük akımlar oluşturacak şekilde organize olmaya yönlendirilirler.

Şimdi size garip gelecek olan, ancak okült uygulamalarının temelini teşkil eden bir kavramdan söz etmek istiyorum. Bu öğretilerin başında, 'Uzay hareket etti' dedim. Uzayda bir hareket oluştuğunda, bir akım başlar ve sürtünme olmadığı için bu akım hiç bir zaman durmaz. Kalıcı bir kuvvet ortaya çıkar.

Bu kuvvet başka kuvvetlerle karışabilir ve tesiri göz önüne alındığında artık bağımsız bir birim olarak görülmeyebilir. Ancak, ait olduğu grupla bütünleştiği halde, özgün karakterini daima korur.

Şunu hiç unutmayın: Uzay harekete başlarsa, sürekli akar. Bir örnek olarak, kaleminizi kağıt üzerinde bir inç kadar hareket ettirdiğinizi farz edin. Bu hareket, uzayda, diyelim ki pozitif yönde bir akım başlatır ve hareket negatif nitelikte geri döner. Bu akım artık uzaya katılmıştır. Bir akımın farkında olmak, ona yol açan etkinin de farkında olmak anlamına gelir. Bu ise bellek nosyonunun temelini teşkil eder. Daha önce yapılan bir hareketi tekrarlamak, bir hareketi ilk olarak başlatmaktan çok daha kolay bir iştir ve hareket ne kadar çok yapılmışsa, tekrarı da o kadar kolaylaşır. Çünkü, uzayın momentumu biriktirmeye yöneliktir ve eninde sonunda her hareketi kendi akımına katar.

Şimdiye kadar anlatılanlara göre, uzayda bir hareket sonucunda ortaya çıkan Kozmos, salt harekettir, başka bir şey değil. Bu hareketlerin oluşturduğu sonsuz sayıda girdap noktaları, Kozmos'un ta kendisi olan 'En Büyük Girdap'le aynı prensiplere bağlıdırlar. Aslında tezahürün her skalasında aynı kanunlar geçerliğini sürdürür. Bu yeni kuvvet merkezleri, aralarındaki etkileşim sonucunda, aynı prensiplere bağlı yeni Kozmos'lar yaratırlar. Atomların dansı, yeni 'Kozmos Halkaları'na yol açar ve hikaye yeniden başlar. Bu yeni evrenler, kendilerinden önce varolan Kozmos'un tesiri altına girerler.

Burada, ışınlar, çemberler ve girdaplar hakkındaki bilgileri özetlemek istiyorum.

Işınlar ve çemberler, Kozmos'daki asal hareketin elemanlarıdır. Halkalarla birlikte Kozmos'da sabit olarak kalırlar ve 'Kozmik Akımlar' olarak tanımlanırlar.

Vorteksler değişik bir özellik taşırlar. Asal hareketler daireseldir; girdaplar ise başlangıçta çizgisel bir hareket izlerler. Ancak, zıt tesirlerle karşılaştıklarında, dairesel nitelikte ikincil bir hareket edinirler.

Asal atomun yaratılışında, daima bir kuvvet çifti söz konusudur. Bu temel tezat, atomun baz olduğu her yapılanışta gözlemlenebilir.

Bir hareketin ritmik işlevselliğinde ortaya çıkan belirli bir özellik silsilesi, bu temel üzerine kurulan sonraki birleşik yapılar için de bir çatı teşkil eder.

Örnek olarak, bir atomun üç yönde teğetsel bir hareketi olduğunu varsayalım: A dan B'ye, B'den C'ye ve C'den tekrar A'ya. Burada şunu belirtelim: Bir hareketi yaratan ani, yüksek tesirli kuvvet (impulse) kaybolduğunda, hareketin aynı düz bir çizgi üzerinde sürmesi beklenemez. Atomun yolculuğu sırasında ortaya çıkan ikincil hareketler, zıt tesirlerin etkisiyle, asal nitelik olan daireselliğe doğru çekilir. Öyle ki, başlangıçta üçgen çizerek dolaşan atomlar, artık üç kenar üzerinde spiral bir harekete kavuşurlar.

Her spiral hareket, ait olduğu yol parçası üzerinde etken olan koşullar tarafından belirlenen bir özellik taşır. O halde, örneğin, AB hattını etkileyen kuvvet bilinseydi, AB spiralini oluşturan asal hareketi izole etmek mümkün olabilirdi. İşte, bu prensip, astrolojinin temelini teşkil eder ve aynı zamanda, 'nümeroloji' biliminin Kozmik prensiplerin uygulama alanları arasında önemli bir yer tutmasının nedenini de açıklar.

Bir atomun asal hareketi, sabit bir vakum nüvesi etrafında girdap bir döngüden ibarettir. Burada sözü geçen, asal atom

değil, fakat daha karmaşık yapıda olan birleşik atomdur. Ne zaman ki asal atomlar bir araya gelip birleşik atomları oluştururlar, ikincil hareketler ortaya çıkar.

Şimdi, üçgensel bir yapıya sahip bir atom, yüzeylerinin sayısı kadar atomla birlik kurabilir. Her yüzey bir atomla birleştiğinde, grup tamamlanır ve grubun içinde bir kuvvet dengesi kurulur. Artık dışarıdan bir katılım söz konusu değildir ve grup, bir birim olarak tepki göstermek konumundadır. Bu noktadan sonra, yalnızca kuvvetsel açıları kendininkine yakın birimlerle birlik teşkil edebilir.

Daha önce de açıklandığı gibi, asal atom salt bir girdaptır. Farklı nitelikte birleşik atomlar, zıt tesirlerin, girdapları etkileyerek yarattığı teğetsel açıların farklılığından dolayı ortaya çıkarlar. Girdaplar, başlangıçta, ışınların 'Merkezi Durgunluk' bölgesi etrafında toplanırken oluşturdukları açılara sahiptirler. Kuvvetlerin yan yana gelmeleri ve etkileşimleri sonucunda ise ikincil akımlar meydana gelir.

Esas olarak asal atomlara, 'Merkezi Durgunluk' bölgesini çevreleyen küre üzerinde rastlamak mümkündür. Ancak, bu atomlar kısa sürede ikincil teğetsel hareket kazanırlar ve yukarıda açıklandığı şekilde birleşik atomlar oluşturmaya başlarlar.

O halde, ışınların yanısıra çemberlerin de 'Merkezi Durgunluk' bölgesi etrafında bir hareketi söz konusudur. Bu hareket, santrifüj kuvvetine yol açar ve atomlar çepere doğru salınırlar. Bir atomun yapısı ne kadar karmaşıksa, santrifüj kuvvetinden o kadar fazla etkilenir. Bu nedenle, çemberler üzerinde atomlar, basitten karmaşığa doğru sıralanırlar. Işınlarla aynı açı üzerinde yer alan bu atomlar, santrifüj kuvvetinin etkisi altında ışınların çizgisi boyunca, dışarıya doğru hareket ederler. Her atom asal girdabı oluşturan iki ışının kuvvetini içerir ve sonuçta bu ışınlardan birinin yönünde yol alır.

5. KOZMİK PLANLARDA ATOMİK EVRİM

Kozmik planların evrimi, uzay çemberinin, iyonlarca yıl boyunca yavaş yavaş atomlarla dolması şeklinde düşünülebilir. Asal atomlar birinci çemberde, ilk oluşan birleşik atomlar ikinci çemberde, birleşik atomların çeşitli formasyonları ise üçüncü, dördüncü, vs., çemberlerde yer alırlar. Böylece maddesel oluşumlar, 'Geçilmez Halka'nın sınırına kadar, bir merkezli küresel yüzeyler üzerinde ve ışınlar boyunca, Kozmos içinde yayılırlar. Öyle ki, ilk çember sadece aynı cins atomları içerdiği halde, sonraki çemberlerin her biri, atomlar arası hareketlilik çerçevesinde, kendinden önceki çemberlerin atomlarını da bulundurur. Bu nedenle, en dışarıda bulunan atomlar, yapısı en karmaşık olanlardır.

Atomlar en dıştaki küreye ulaştıklarında, yepyeni bir kuvvet devreye girer: 'Geçilmez Halka'nın itiş kuvveti. Dış kürelerdeki atomlar, hareket içinde hareket içeren son derece kompleks yapılardır.' Merkezi 'Durgunluk' bölgesini, bir santrifüj kuvvetinin etkisiyle geçtikten sonra, şimdi de 'Geçilmez Halka' tarafından geriye püskürtülürler. Böylece dönüş yolunda spiral bir hareket kazanırlar. Işınlara karakteristik formasyonuna yol açan, işte bu harekettir.

Merkeze ulaştıktan sonra atomlar, çizgisel bir santrifüj hareketinin etkisiyle, bu sefer zıt yönde bir ışın boyunca çepere doğru hareketlerine devam ederler. Benzer şekilde, ancak biraz farklı bir açıyla merkeze dönerler. Bu sayede, ilk ışın yönünde değil, onun hemen yanındaki ışın boyunca yola koyulurlar ve çember üzerindeki tüm ışınları tarayacak şekilde bu hareketlerini sürdürürler. 'Geçilmez Halka' tarafından püskürtüldüklerinde, en dıştaki çemberin düzleminde dairesel bir hareket takip ederek, orada etken olan kuvveti her açıdan hissederler. Bu deneyimi, dönüş yolları boyunca her planda tekrarlarlar.

Şimdi, bildiğiniz gibi, uzayda her hareket, hareket olarak sürer gider. Atomların maruz kaldığı her tesir, onların yapısında bir reaksiyon şeklinde kaydedilir. Öyle ki, her atom, her yolculuğu sonunda 'Merkezi Durgunluk' bölgesine döndüğünde, sonsuz derecede daha kompleks bir yapıya sahiptir. Her ışın yolculuğu sırasında çemberleri farklı açılarda keserek, kendisiyle beraber hareket eden atomların değişik tesirler almasına imkan verir. Bu atomların sonuçta sahip oldukları karmaşık yapıyı matematiksel olarak ifadelendirmek mümkün olsa bile, sınırlı zihinlerin bu yapıyı kavraması olanak dışıdır. Eğer atomların geometrisini anlayabilseydiniz, nümerik özelliklerini bilseydiniz, Kainat'ın kapılarını açacak olan anahtarı elinizde tutuyor olurdunuz.

Bu birleşik yapılara hala atom denmesinin nedeni, kimya biliminin kabul ettiği hipoteze göre daha basit elemanlara ayrıştırılamaz oluşları değil, birleşik yapı halinde artık bir bütün olarak hareket etmeleridir.

Atomların çepere doğru akımları ve tekrar merkeze dönüşleri, Kozmos'un evrimsel bir devresini teşkil eder. Bir atomun tüm ışınları tarayış süreci ise, o atomun evriminde bir devreye tekabül eder. Atom bir devresini tamamladığında, Kosmos'da ona sunulan tüm kuvvetleri deneyimlemiş olur. Bütün atomlar devrelerini tamamladıklarında ise, bu bir evrim sürecinin sonudur: Bir dengeye, görelî bir durgunluk haline erişilmiştir. Ancak, atomların bu tür bir süreç içinde evrimi sınırlıdır. Mevcut kuvvetin belirli oranda bir kısmı teğetsel hareket kazandığında, Kozmos'da bir denge durumu ortaya çıkar. Fakat evrim, Kozmos'daki kuvvetlerin tamamı dengeleninceye kadar devam eder.

Şimdiye kadar anlatılanlara göre, Kozmik evrimin üç devresinden bahsetmek mümkündür: Halkaların gelişimi ilk devredir. Halkalar, birbirlerinin oluşumuna yol açtıktan sonra, bir denge hali yerleşinceye kadar etkileşimlerini sürdürürler. Bu noktada her halka, kendi içinde hareketlilik devam ettiği halde, bir diğerine göre statik bir konum kazanmıştır. Halkaların

yarattığı girdaplar, ikincil hareketler olan ışınları ve çemberleri oluşturur. Bunlar da birbirlerine karşı statik bir konuma erişinceye kadar belli bir süreç geçirirler. Böylece evrimin ikinci devresi tamamlanmış olur. Üçüncü olarak da, ışınların ve çemberlerin teğetsel hareketleri sonucunda atomlar ortaya çıkar ve atomların evrimsel devresi tamamlanır.

O halde, her evrim devresini bir denge devresi takip etmektedir. Denge hali sırasında erişilmiş olan konum korunur; ancak yeni hiç bir şey olmaz.

Bu devrelere, sembolik olarak, 'Tanrı'nın Gündüzleri ve Geceleri' denilebilir. 'Gündüz' gelişme sürecine, 'Gece' ise statik denge konumuna tekabül eder. Ancak, bir kuvvet grubunun diğerini etkilemesi sonucunda, denge tekrar yavaş yavaş tezahüre dönüşür. Denge artık bozulmuştur ve yeni kuvvetler devreye girer. Bu kuvvetler daha önce varolan birimler arasındaki ilişkiye bağımlıdır ve asal belirleyiciler olan halkalar, ışınlar ve çemberler tarafından yönlendirilirler. Bu sınırlamalar çerçevesinde kuvvetler, yeniden Kozmik denge sağlanıncaya kadar, çeşitli kombinasyonlar, permutasyonlar ve etki-tepki ritimleri oluştururlar. Sonra denge yine bozulur ve süreç tekrar başlar.

Dengenin bozuluşunda, asal halkaların ortaya çıkışında etken olan kuvvetler iş başındadır. Her hareket, başka bir harekete yol açar ve kendi yönünün dışında küresel bir girdap yaratır. Bu nedenledir ki, her yeni kuvvet grubu son bir denge haline erişse de, bu geçici, göreceli bir durgunluk halidir. Denge yine bozulacak ve yeni bir evrim devresi başlayacaktır; çünkü Kozmos hareketten ibarettir ve hareket hareketi doğurur.

Sanırım şu ana kadar anlatılanlardan, Kozmos'un yapısı hakkında belli bir fikriniz oluşmuştur: Halkalar, ışınlar ve çemberler... Bunlar evrimlerini çok önceden tamamlamış ve statik bir konuma yerleşmişlerdir. Sadece, Kozmos bir devrede dört defa olmak üzere, pozitif ve negatif tesir kürelerinden geçerken değişime uğrarlar. Böylece büyük safhalar ortaya çıkar:

Destekleyici tesirin etken olduğu safha ve engelleyici tesirin etken olduğu safha... Çemberler ve ışınlar yörüngelerinde düzenli bir şekilde harekete devam ederler; ancak, pozitif safhada çeper yönündeki akımlar, negatif safhada ise merkeze yönelik akımlar hızlanır.

Üç büyük halkaya, 'Asal Üçlem' adı verilir. Siz bunu, tam olarak neyi ifade ettiğini bilmeseniz de, 'Mutlak' olarak yorumlarsınız. Halkaların sayısından dolayı 'Mutlak', üçlü bir kuvvettir. Bu üç kuvvet, ayrılmaz bir biçimde 'Bir'de Üç' ve 'Üç'de Bir' olarak hareket ederler.

Işınlar, 'Zodyak' adıyla bilinen kompleks bir sistem oluştururlar. Çemberler, 'Kozmik Planlar'dır. 'Merkezi Güneş', sisteminizin Güneş'inden, Alpha Centauri denilen yıldız a bir hat çizildiğinde uzayda erişilen noktadır.

Atomların, ışınların açılarındaki girdaplardan meydana geldiğini, asal yapıdaki atomların yaratıldıkları ilk kozmik planda kaldıklarını biliyoruz. Ancak, aralarında bağlar kurmaya başlayıp, birleşik yapılar oluşturdıklarında, sembolik ifadeyle ağırlıkları, yani tesirlere karşı duyarlılıkları artar. İşte uzaydaki hareketi sınırlayan faktör, bu gerçekten kaynaklanır. Tesirlere duyarlılık engellenebilseydi, uzayda sınırsızca hareket etmek mümkün olabilirdi.

Asal atomlardan oluşan ilk birleşik atomlar, santrifüj kuvvetlerinin etkisiyle, direncin en az olduğu ışın hatları boyunca çepere doğru yönlendirilirler. Bir sonraki çemberde kendilerine uygun çekim gücüyle karşılaşp yerleşirler. Bu birleşik atomların bir araya gelmesiyle oluşan daha karmaşık yapıdaki atomlar, benzer şekilde bir üst çembere doğru hareket ederler. Yedinci çemberin son derece kompleks yapıdaki atomları bir araya gelmeye başlayınca ise, 'Merkezi Güneş'e doğru, spiral hareketle dönüş yolculuğu başlar.

6. BİR GÜNEŞ SİSTEMİNİN BAŞLANGICI

Daha önce açıklandığı gibi birleşik atomlar, ışınlar boyunca yukarıya ve aşağıya doğru hareket ederler; çünkü herhangi bir planda statik kalamayacak kadar gelişmiş ve kompleks bir yapıya sahiptirler. Ancak, bir atom ışınlar boyunca devresini tamamlayıp yeniden başlamak istediğinde, yerinin daha az gelişmiş bir başka atom tarafından doldurulduğunu görür. Bu nedenle, zorunlu olarak 'Merkezi Durgunluk' bölgesinde kalır. Hiçbir atom, devreye bir defadan fazla katılamaz ve en son atom da 'haccını' tamamlayıp dinlenmeye çekildiğinde, tüm yaratılış süreci uykuya dalar. Bu noktada, 'Kozmos Halkası' negatif safhaya doğru salındığından, Kozmik akımlar yön değiştirir.

Bu arada, ışınlar akımlarını, çemberler dönüşlerini sürdürürler; ancak atomlar, kendi içlerinde çok sayıda dengeli hareketi içerdikleri halde, kımıldamazlar. 'Kozmos Halkası'nın negatif safhaya girmesiyle ise, çeper yönünde yepyeni çekim kuvvetleri ortaya çıkar.

Bu noktada, 'Kozmos Halkası' ile 'Kaos Halkası'nın tesirlerinin iyi anlaşılması önemlidir. 'Kaos Halkası'nın tesiri dominant ise, dengelenmemiş bir kuvvet mevcuttur. Başka bir deyişle, 'Kaos Halkası' pozitif safhadadır. 'Kozmos Halkası' dominant ise, 'Kaos'un sebep olduğu güç fazlasını telafi eden karşı kuvvet oluşur.

O halde, 'Kaos' uzaya doğru çeker; 'Kozmos ' ise dengeler ve statik bir ortam oluşana kadar gerekli karşı kuvveti üretir.

Bütün atomlar gelişmelerinin son noktasına erişip, en dıştaki çemberden, 'Merkezi Güneş' etrafında toplanmak üzere ayrıldıklarında, atomik evrimin ilk safhası tamamlanmıştır. 'Kozmos Halkası' işlevini yerine getirmiş ve denge sağlanmıştır. Herşey statik ve uyumaktadır. Fakat döngü devam ederken, 'Kaos Halkası' kurulmuş dengeyi bozar. Atomlar arasında en gelişmiş olanları, tekrar santrifüj kuvvetinin tesiri altına girerler

ve büyük gruplar halinde ışınlar üzerinde hareket etmeye başlarlar. Ancak bu sefer yolculukları boş uzay içinde değildir; çünkü her çember atomlarla dolmuştur. Farklı derecelerde kompleks yapılara sahip olan atomlar, çekim gücüne bağlı olarak, 'Merkezi Durgunluk' bölgesinden belirli uzaklıklardaki çemberler üzerinde yerleşmiş konumdadırlar.

Bu birleşik yapılar, kendilerini daha basit atomlarla sarılmış bulunca, dönüşlerinin yarattığı kuvvetle onları çekerler. Böylece her birleşik atom, geçtiği planlardaki elemanlardan oluşan bir küreyle çevrelenmiş olarak, çepere doğru hareketine devam eder.

Bu şekilde, farklı teğetsel açılardaki asal atomlardan 'Büyük Organizmalar' ortaya çıkar. Bunlar, nümerik kompozisyonlarına bağlı olarak birbirinden farklı büyüklüğe ve ağırlığa sahiptirler ve görelî çekim kuvvetlerinin etkisiyle değişik planlarda veya çemberlerde yerleşirler. Bundan sonra artık ışınlarla hareket etmezler.

Atomik evrimin ilk safhası ışınlarla ilgiliydi; ikinci safhasında ise büyük organizmalar, çemberlerle birlikte belirli yörüngelerde dönmeye başlarlar.

O halde evrimin bu aşamasında, halkalar, ışınlar ve çemberlerden ibaret asal statiklerin yanısıra, iki grup statik daha ortaya çıkar: Yapısal özelliklerine bağlı olarak farklı düzlemlerde, belirgin konumlarda yerlerini almış olan atomlar ve dönüş hareketiyle merkezden belli uzaklıklarda yerleşmiş bulunan büyük organizmalar. Atomlar kendi aralarında teğetsel olarak hareket ederler. Büyük organizmalar ise 'Merkezi Güneş' etrafında dönerken nispeten statik bir konuma sahiptirler; sadece, halkaların safhalarının neden olduğu periyodik değişimlerden ve hareketleri sırasında girdikleri ışınların tesir alanlarından etkilenirler.

Evriminin bu ikinci safhasında her büyük organizma, merkezden çepere doğru yolculuğunda geçtiği her planda,

kütlesinin çekim gücüyle pek çok maddeyi kendine bağlar. Kütlesinin momentuna bağlı bir hızla, 'Merkezi Güneş'ten uzaklaşır. Sonuçta aldığı konum, kendine temel teşkil eden asal atomun yüzeylerinin açıları tarafından belirlenir. Öyle ki, eğer ışınların açılarının oluşturduğu girdap, üç kenarlı bir yol üzerinde hareket ediyorsa, 'Merkezi Durgunluk' bölgesinden sonraki ilk plandan öteye geçemez. Bunun gibi, yedinci plana ulaşması ve orada gelişimine devam etmesi için, on kenarlı bir figür çizerek hareket etmesi gerekir(5.Bölümün sonuna bakınız.) Sonuç olarak, her büyük organizma için, kendisini yaratan girdabın yolundaki açıların sayısı çok önemlidir. Bu sayı, organizmanın tesir alanının çapını ve onun 'Geçilmez Halkası'nı belirler.

O halde büyük organizmalar, halkaların, çemberlerin ve ışınların tesiri altında gelişirler. Bu atom grupları, kendilerini teşkil eden atomların yapılarına göre sınıflanırlar. Etkisi altında kaldıkları asal tesirleri, bünyelerindeki atomlar arasındaki hareketlilikte yansıtan bu organizmalar,'Büyük Kosmos'un bir minyatürü olarak düşünülebilir. Örnek olarak, yedinci planda yer alan büyük organizmalar, 'Güneş Sistemleri'ni meydana getirirler. Böylece çok kısa olarak, bir Güneş Sistemi'nin yaratılış öyküsünü sunmuş olduk.

Yedinci planda, sizinkinin yanısıra daha pek çok Güneş Sistemi vardır. Bazılarını siz yıldızlar olarak gözlemlersiniz; ki bunlar, yedinci plandaki sistemlerin çok küçük bir kısmını oluşturur. Oysa, bulunduğunuz evrim aşamasında idrak edemeyeceğiniz başka planlarda, sonsuz sayıda sistemler mevcuttur.

Evrimin her safhası, büyük ve kompleks bir bütünlük yaratır. İlk aşamada, 'Mutlak' olarak tanımlanan halkalar, ikinci olarak 'Kozmos'u teşkil eden ışınlar ve çemberler, daha sonra ise, farklı planlarda 'Kainatlar'ı oluşturan büyük organizmalar söz konusudur.

O halde, eğer numaralandırmak gerekirse, 'Kainatlar' veya 'Güneş Sistemleri', Kozmik evrimin dördüncü safhasına tekabül ederler. Bu Kainatlar, Kozmos'un gelişimine paralel bir evrim geçirirler ve evrim safhaları, kendi içlerinde statik bir konum oluşana kadar devam eder. Bu noktada birleşik atomlar, kendi sistemlerindeki 'Merkezi Güneş'e doğru çekilirler ve orada dinlenirler.

Bir defa daha 'Kaos Halkası'nın tesiriyle Kozmik dengeler bozulur. Büyük organizmalar, kendi Güneş Sistemleri'nin 'Geçilmez Halkası'na doğru hızla hareket ederler ve onun çevresinde uydular halinde yörüngeye girerler. Böylece Güneş Sistemi, evriminin yeni bir safhasına başlar. Birleşik atomlar pek çok aşamadan sonra yeniden 'yıldız tohumları' olarak dağılırlar.

Bu arada büyük organizmalar, minyatür Kozmos'ları oluşturan Güneş Sistemlerini yaratmaya devam ederler. 'Yıldızlar Evrimi' diye tanımlayabileceğimiz bu süreç, büyük organizmalar arasında statik bir durum oluşana kadar devam eder. Sonra tekrar 'Kaos Halkası' devreye girer; koca bir sistem 'Merkezi Durgunluk' bölgesine gönderilir. Bu döngü devam ederken öyle bir an gelir ki, yaratılan kuvvetlerle Kozmos içindeki organizasyon son derece güçlenir ve 'Geçilmez Halka'yı parçalar. Bunun üzerine, büyük organizmalar, tezahür etmemiş olanın içine fırlatılırlar. Girdap hareketleriyle etraflarındaki uzay parçalarını çekerler ve yeni Kozmos'lar yaratmaya başlarlar. İşte, Kozmik evrimin hikayesi...

Şimdiye kadar yazılanlardan anlaşılacağı üzere, evrimin her safhası organize bir kuvvet sistemi doğurur. Bu kuvvetler, aldıkları tesirlere reaksiyon gösterirler ve bu reaksiyonları, kendi tesirleri altındaki uzay parçası içinde hareket oluşturarak kaydederler. Bu açıdan, yani tepki gösterdikleri ve deneyimlerini değerlendirdikleri için, kuvvet sistemlerinin duygu sahibi oldukları söylenebilir.

Aynı şey üç asal halka için de söz konusudur. Ancak bu halkalar o kadar geniş ve kendilerini etkileyen tesirlerin azlığından dolayı o kadar yalındırlar ki, öznellikleri, her türlü imgelemenin ötesinde olmakla beraber, oldukça ilkeldir. İşte sizin öznelliğiniz bu geniş ve sade temel üzerinde gelişmiştir.

Sonuç olarak siz, 'Mutlak'tan, planetinizdeki atoma kadar, tüm bu Kozmik öğelerle ilişki halinde ve onların safhalarının tesirleri altında olan varlıklarsınız. İşte 'Gizli Bilgi'nin özü burada yatar. Kozmik kuvvetlerin tesirleri herkesi etkilemekle beraber, aydınlanma yolundaki kişi, bilgisiyle bu tesirlere galebe çalar ve onları kendi amaçları yönünde kullanmayı öğrenir. Eğer amaçları, Kozmik gelişmeyle uyum içindeyse, çeşitli safhalardan geçerek gelişir, olgunlaşır. Büyük organizmalarla aynı Kozmik yasaları takip ederek, bütünlüğü idrak ettiği statik bir konuma ulaşır. Bu noktada, o da bir büyük organizma olur ve kendi sistemini yaratma gücünü elde eder.

7. BİR GÜNEŞ SİSTEMİNİN EVRİMİ

Buraya kadar çalışmanın ilk bölümünü sunduk. Bundan sonraki konuları takip edebilmeniz için, daha önce açıklanan prensipleri iyice özümsemiş olmanız gerekecektir.

Kısaca tekrarlamam gerekirse, uzaydaki asal prensip harekettir. Asal hareket, devresini tamamladığında 'Kozmos Halkası'nı yaratır. Bu halka 'Kaos Halkası'nın oluşumuna ve 'Kaos Halkası' ise ikincil tesiriyle, 'Kozmos Halkası'nın 'Geçilmez Halka'yı meydana getirmesine yol açar. Böylece 'Üçlem' ortaya çıkmış olur.

Merkezde yoğunlaşıp çepere doğru yayılan tesirler, 'Onikiler' olarak tanımlanan ışınlardır.

Kozmos'un hareketleri, 'Yediler' denen çemberlere veya planlara yol açar.

Işınların daralan açıları teğetsel hareketleri başlatır. Bu hareketler birbirlerine zıt düştüklerinde, asal atomlar ortaya çıkar.

Atomlar farklı açılardaki yolculuklarında, birleşik atomları oluştururlar. Birleşik atomlar ise santrifüj kuvvetinin etkisiyle değişik planlara dağılırlar.

En dıştaki planda toplanan birleşik atomlar, daha ileriye gidemeyecekleri için merkeze dönerler. Bunlara 'gezgin' atomlar adı verilir. Belli planlarda yerleşen atomlar ise statik atomlardır.

Böylece, 'Merkezi Durgunluk' bölgesinde hiç bir atoma rastlanmaz; sadece asal Kozmik kuvvetler yer alır.

Birinci planda, üçgensel bir yol takip eden atomlar bulunur. Bu nedenle, bu planın baz aldığı rakam 'üç'tür. Bu planda en basit atom, üç temel özelliği içerir; en kompleks atom ise üç atomdan oluşmuştur. Baz olan rakam her sonraki planda bir fazla olacak şekilde değişir; buna göre, yedinci plan için bu rakam 'dokuz'dur. Kozmik kuvvetlerle ilgili sayılara 'Asal Sayılar' denirken, bu rakamlara 'İkincil Sayılar' adı verilir. O halde 'Asal Sayılar' olarak, bir, üç, yedi ve oniki, 'İkincil Sayılar' olarak üçten dokuz'a kadar olan sayılar tanımlanmış olur.

'On', evrimin rakamıdır; çünkü evrimleşen atomlar, on açılı atomlardır.

Buraya kadar olan açıklamalardan anlaşılacağı üzere, 'Asallar' birbirlerini yaratırlar ve düzenli devreler sonucunda dengeli bir konuma yerleşirler. 'Asallar'ın değişken safhalarının tesiri altında ise, ikincil hareketler devreye girerler.

İkincil hareketler, 'Asallar'ın kanunlarına ve tesirlerine bağımlı olmakla beraber, kendi doğalarının şekillendirdiği kanunlara uyarlar.

Benzer şekilde, her varoluş planı, kendisini yaratan safhanın tesirleri altında devinimini sürdürür.

Örneğin, 'Kozmos Halkası' pozitif ve negatif safhalardan geçer. Eğer negatif safha kendi bölgelerinde etkense, ışınlar, negatif ve çeper yönündeki ark üzerinde daha hızlı akmaya başlarlar. Pozitif safhanın etkisi altında ise, pozitif ve merkeze doğru olan ark üzerinde hareket hızlanır.

Her ışın demeti, yer aldığı çemberin tesiri altındadır. O halde herhangi bir anda, bir 'gezgin' atom, üzerinde yolculuk ettiği ışına, ışın üzerindeki pozisyonuna, ışının geçtiği planda ve 'Kozmos Halkası'nın safhalarına bağlı, çeşitli tesirlere maruz kalır. Bu nedenle, gezen bir atomu tanımlayabilmek için sadece çizdiği yolun özelliklerini değil, reaksiyon gösterdiği tesirleri de saptamak gerekir. Bu analiz ise 'Yıldızlar Astrolojisi' olarak bilinir ve temelde Güneş Sistemlerinin yaşamlarıyla ilgilidir. Gezegenlerin safhalarıyla ilgilenen 'Gezegenler Astrolojisi'nin, 'Yıldızlar Astrolojisi'ne en yaklaştığı nokta, sizce 'Zodyak' olarak bilinir. Nasıl bir insanın yaşamını, parçası olduğu güneş sistemiyle ilişkili olarak düşünmek gerekirse, güneş sistemini de Kozmos'a bağlı olarak değerlendirmek önemlidir. 'Yıldızlar Astrolojisi', evrimin safhalarını açıklamaya yönelmiştir.

Açıklandığı üzere, farklı yapıdaki atomlar değişik planlarda yerleştikten sonra, 'Merkezi Durgunluk' bölgesinden sabit uzaklıklarda hareketlerini sürdürürler. Atomların durumuyla aşağıdaki örnek arasında bir benzerlik kurmak mümkündür:

Bir cam tüpteki sıvının içine farklı maddeler koyup, tüpü bir ipin ucunda döndürerek karıştırırsak, bir süre sonra maddelerin yoğunluklarına göre kuşaklar halinde ayrıştığını görürüz. Atomlar da yapısal özelliklerine bağlı olarak belli bir evrim noktasına erişirler. Evrimin her safhası, devredeki faktörlerin izin verdiği ölçüde kompleks bir oluşuma yol açar. Sonra ritmik bir şekilde süreç tekrarlanır.

Evrimin bir safhası tamamlanır tamamlanmaz, 'Kaos Halkası' dengeyi bozar ve yepyeni bir safha başlar. Burada şu değişin önemi ortaya çıkıyor: 'Yukarıda ne varsa, aşağıda da aynısı vardır. Yalnız farklı davranır.' Kozmos herşeyin üzerine inşa edildiği temeldir. Tanrı'nın bıraktığı yerden siz başlarsınız. Bu nedenle Tanrı'daki herşey, sizde de mevcuttur. Pek uygun bir tanımlama olmasa da, siz buna 'özgür irade' adını verirsiniz.

Şimdi, 'gezgin' atomların evrimiyle Güneş Sistemleri ortaya çıkar. Bu Güneş Sistemleri, Kozmik yoğunluklarına bağlı olarak değişik planlarda oluşurlar. Başka bir deyişle, evrimlerine Kozmik gelişimin farklı safhalarında başlarlar. Ancak hatırlayacağınız üzere, çepere doğru hareket eden atomlar, kendi evrenlerini oluşturmak için, geçtikleri her planda çeşitli maddeleri kendilerine bağlarlar.

Şu an için, sizin dışınızdaki planlarda yer alan sistemler hakkında detaylı bilgi vermenin bir faydasını görmüyorum. Bununla birlikte, sizin Güneş sisteminizin bir örnek teşkil ettiği, yedinci Kozmik plan üzerinde oluşan sistemlerin gelişim safhalarına değinmeden edemeyeceğim.

İsterseniz sizin Güneş'inizi ve çevresindeki gezegenleri oluşturmak üzere yola çıkan bir gezgin atomun geçirdiği süreci takip edelim. Bu atom, Kozmik ışınlar boyunca turunu tamamlarken, pozitif ve negatif olmak üzere oniki tesir altında kalır. Bu arada yedi Kozmik planın maddelerini bünyesinde toplamıştır. Belirleyici numaraları,

üç halkanın tesirinden dolayı, 'üç';

yedi cins madde topladığı için, 'yedi';

oniki ışıandan geçtiği için, 'oniki'; ve

yedi planın maddesine tekabül eden 'üç'ten 'dokuz'a kadar rakamlardır.

Kozmik planlardan geçen ve her plaanda toplayabileceği kadar maddeyi kendine bağlayan bu atom, sonunda kendi planını bulur. Burada, kendi kütlesi ile Kozmos'un santrif|j (merkezkaç) ve santripet (merkezcil) kuvvetleri arasında denge oluştuğunda sabit bir yörüngeye yerleşir.

Bu atomu etkileyen Kozmik tesirleri, yerleşik ve belirgin niteliklerinden dolayı, sıralarını da dikkate alarak değerlendirmek mümkündür. Atom, oniki ışın boyunca hareket eder, halkaların safhalarındaki değişimlerden etkilenir. Bunun yanı sıra, farklı planlarda farklı hızlara sahip büyük organizmalar, arada sırada yörüngeleri birbirine yaklaştığında, belli bir plandan çekilen maddeye tesir ederler. Bu oldukça önemli bir noktadır.

(Bazen aşağı astralde oluşan bir etki, yukarı Ruhsal planda bir tepkiye sebep olabilir. Fakat ilgili Kozmik planın uzaklığından ötürü, bu tepki fazla kuvvetli değildir. Yine de bu durum, evrimin karşılaştığı bir test niteliğindedir ve sistemde sorunlara yol açar.)

Söz konusu büyük organizma, şimdi yörüngesine yerleşmiş durumdadır. Bu organizmayı, başlangıçtaki gezgin atomdan ibaret bir çekirdek ve onu çevreleyen şekilsiz, düzensiz, buluta benzeyen, farklı planlardaki maddelerin oluşturduğu bir kuşak olarak düşünebiliriz. Organizmayı birarada tutan, içerdiği maddelerin kütleli çekim güçleridir; ki bu güçlerin derecesi, sistemin büyüklüğünü belirler. Kozmos'da varolan herşey gibi, bu organizmanın da, merkezdeki atomdan kaynaklanan döngüsel bir hareketi mevcuttur.

Bu atomun yörüngesi üzerindeki hareketi, sayısız yıllar boyunca, yavaş yavaş bütünün hareketine bağlanır. Kütle, yassılarak,

döner bir disk biçimine dönüşür. Daha sonra, Kozmos'un yaradılışında sözü edilen hareketler tekrarlanır; çünkü, hareketi yönlendiren kanunlar her planda aynıdır. Sonuçta Güneş Sistemi, içerdği maddeleri kütleli çekimlerine bağılı olarak yedi plana sınıflandırır.

BİR BÜYÜK VARLIĞIN EVRİMİ

Şimdi varoluş deneyimini, bir 'Büyük Varlık' bilincinin oluşumu açısından anlamaya çalışalım.

Şimdiye kadar, yokluktan tezahür eden oluşumların evrimi üzerinde durduk. Bu noktada ise, varoluşun içinden, 'Büyük Varlık' olarak tanımlanan Kozmik tezahür biriminin nasıl ortaya çıktığını incelemeye başlıyoruz.

Önce hızlı bir dönüş hareketinin sizde bırakacağı duyumu hissetmeye çalışın. Dönüşe iyice alışığınız taktirde, hareketin devamı değil de, durması sizde bir etki yaratacaktır.

Bu anda ikincil bir hareketin geliştiğini hissedersiniz. Fakat bu hareketin yarattığı duygu da, tıpkı ilk durumda olduğu gibi, alışmaya başladığınızda yoğunluğunu yitirir.

O halde bir tepkinin oluşmaması için, alışkanlık yaratmış olan hareketlerin sürekli olması gerekmektedir. Bu nedenle, tezahüre uyanan her varlık, özünde saklı belirli hareketleri tekrarlamaya yönelir.

Şimdi, Kozmik evrim süreci içinde gelişen Büyük Varlıklar'ın alıştığı hareketsel safhaları düşünün. Bütün o hareketler bu varlıkların özlerine kaydedilmiştir ve Kozmik evrimin ikinci safhasını teşkil eden içsel gelişme (tekamül) sürecinde tekrar işlevsellik kazanacaklardır. Bu safhada Büyük Varlıklar'ın evrimlerine ilişkin nümerik değerler, belli bir devrede hangi

planda veya 'Kozmos Halkası'nda yerleştiklerine bağlı olarak belirlenebilir.

Burada bir kere daha şu deyişi hatırlayalım: 'Yukarıda ne varsa, aşağıda da aynısı vardır. Yalnız farklı davranır.' Belli koşullar altında gelişen herşey, yeni bir evrim aşamasına geldiğinde aynı koşulları yeniden yaratır.

Belirli Kozmik faktörleri temel alan Büyük Varlık da bunları çeşitli şekillerde biraraya getirerek, bir tezahür evreninin sonsuz permutasyonlarını oluşturur. O halde bir tezahür evreninin sınırsız çeşitliliği, Kozmos'un başlangıcında yatan asal yalınlığa indirgenebilir. Evrenin her safhası veya özelliği, Kozmoz'da benzer bir safha veya özellikten kaynaklanır.

Bir Büyük Varlık, kendi Kozmik yörüngesine yerleştikten sonra, evrim yolculuğuna koyulur. Kozmik faktörleri deneyimleri sonucu doğasına kaydetmiş olan Büyük Varlık, anlık bir Kozmik kuvvetin (impuls) etkisiyle momentum kazanır. Bu momentuma 'Kozmik İrade' adı verilir.

Farkedeceğiniz üzere hala dinamikler çerçevesinde konuşuyoruz. Ruhsal kavramlardan söz edebilmemiz için çok daha ileri bir evrim aşaması gerekecektir. Bununla beraber, hareket ile düşünce arasında kesiksiz bir geçiş mevcuttur. Teğetsel hareketler reaksiyon olgusunun basit örnekleridir. Düşünce ise sonsuz derecede kompleks bir reaksiyon biçimidir.

Arada bir nitelik değil, nicelik farkı mevcuttur. Temelde, hiç bir konuda bir nitelik farkı söz konusu değildir; çünkü herşey, asal 'Merkezi Durgunluk' bazına indirgenebilir. Tezahür planlarında gözlenen farklılıklar, 'Merkezi Durgunluk' bölgesinden ayrılan ışınların, ıraksak bir yayılım göstermelerinden dolayı ortaya çıkar. Nesnel işlevselliği açısından bilinçlilik, herhangi bir anda ait olduğu plan dahilinde sınırlanmıştır. Bu planda kalındığı sürece temel birliğin idraki mümkün değildir. Bir ışının veya bir kuvvet hattının bir plandan diğerine geçişi sırasında, asal

bütünlüğe rağmen tezahürdeki çeşitlilik gözler önüne serilir. Nicelik farklılıklarına aynı ışın boyunca olduğu kadar, çembersel diziliş sergileyen değişik ışınlar arasında da rastlanır. (Daha sonra detaylı olarak incelenecek olan bu konuya, burada anlatılanlara açıklık getirmek amacıyla kısaca deyinilmiştir.)

Büyük Varlık evrimine, Kozmik halkaları değil de, onlara ilişkin kavramları geliştirerek başlar. Başka bir deyişle, maddesel oluşumu sırasında yaşadığı deneyimlerin bilgisini harekete geçirir. 'Pozitif'i ve 'negatif'i bilir; bu nedenle bir Tanrı'dır. İşte, bu bilgi, ona yaratıcılık yetisini kazandırır. Çünkü 'pozitif' bir dinamizm yaratır; 'negatif' ise itici bir güç oluşturur. Bir evrenin 'Geçilmez Halkası', o evreni yaratan Büyük Varlık için sınırlayıcı bir faktördür.

Kozmik evrimin bütün safhalarını tamamlayan bir gezgin atom, 'Merkezi Durgunluk' bölgesine son bir yolculuk daha yapar. Burada dengelerin bir yöne doğru bozulması sonucunda, bir değişime uğrar; bir anda kendisi bir çekim merkezi haline gelir.

Bu gezgin atom, Kozmik döngülerin santrifüj kuvvetleriyle orantılı olan kütleçekim gücünün belirlediği Kozmik kuşağa varıncaya kadar, geçtiği her planda belli sayıda atomları kendine bağlar. Meydana gelen bu yeni organizasyon içinde, gezgin atom çekirdeği oluşturur. Bu çekirdeğin reaksiyon özellikleri, Kozmik evrimin safhalarını deneyimlerken kaydettiği tesirleri yansıtır.

Alışkanlık yaratmış olan hareketlerin belirli bir düzen içinde mevcut ve sürekli oluşlarının sağlayacağı tepkisizliğe ulaşmak için çekirdek atom, içerdiği parçacıkların momentumu ile mutlak reaksiyonlarını sürdürür. Atomun bu reaksiyonları ise, Kozmik planlardan toplanmış maddelerden oluşan gevşek doku içinde belli tesirler yaratır. Böylece minyatür bir Kozmos ortaya çıkar.

Bu minyatür Kozmos, çekirdek atomun işlevsel özelliklerini yansıtır; ki bu sistemdeki çekirdek, büyük Kozmos'da bütün tepkilerin etkiye dönüştürüldüğü bölge olan 'Merkezi Durgunluk'

bölgesine tekabül eder. Aynı zamanda, bu organizma tümüyle Kozmik kuvvetlerin geçirdiği safhalarının tesirleri altındadır. Bireşimsel (sentetik) açıdan, pozitif ve güçlendirici kuvvetlerin dominant olduğu 'Kozmik Gün'ün safhaları boyunca, gözümsel (analitik) açıdan ise negatif kuvvetlerin etken olduğu devreler süresince anlık tesirlere maruz kalır. Ayrıca, her ışının tesir küresinden geçerken belirli kuvvetlerin etkisi altında kalır.

Bu Büyük Organizma'nın dolaştığı çember, sırayla pozitif ve negatif olmak üzere dört bölgeye ayrılmıştır. Her bölge de üç ışının tesir kürelerini içer.

Böylece, 'Tanrı'nın Gündüzleri ve Geceleri' denen kavramları ve evrimsel periyodları anlamamıza yardım edecek bir anahtar elde etmiş oluyoruz. Ancak, bu Büyük Organizma' nın kendisi minyatür bir Kozmos olduğu için, yapısı içinde daha hızlı bir devrenin mevcut olacağını düşünmemiz gerekir.

Yukarıda sıralananların yanı sıra, bir dizi tesirden daha bahsetmek mümkündür. Bunlar, Kozmos'un diğer planlarındaki Büyük Organizmaların çekim güçleridir.

Bir plandaki Büyük Organizmalar arasındaki etkileşim evrimin belli bir safhasında sabit kaldığından, konumuz açısından önem taşımaz. Kozmos'un farklı planlarındaki organizmalar ise farklı hızlarda dönüşlerini sürdürürler. Bu nedenle, periyodik olarak aynı hizaya gelirler ve kendilerinden ötede olan organizmalar üzerindeki merkezi çekim gücünü belli bir süre için perdelerler. Aynı zamanda, hem kendi planlarında, hem de daha yukarıdaki planlar üzerinde yer alan tüm parçacıkları, kendi kütsel çekim güçleriyle etkilerler.

Merkezi çekimin geçici olarak engellenmesi, merkezkaç kuvveti üzerindeki merkezci kuvvetin kontrolünü kestiği için, daha yukarıda yer alan organizmaların dengesini bozar. Fakat belli moleküllerin çeken organizmaya doğru, merkez yönünde hareketi, bu dengesizliği karşılar. Zaten, her organizmanın

çekirdeğinin tüm iradesi, kendi doğasının kanunları haline gelmiş olan alışılmış koşulları korumaktır. İşte bu alışılmış koşullar, insanların birer birer keşfederek 'Doğa Kanunları' olarak nitelendirdikleri temel prensipler arasında yer alır.

Benzer şekilde, Kozmos'un kuvvetleri de daima dengeyi korumayı amaçlar. Yine de, düzensiz aralıklarla denkleme gerektiren koşullar oluşur. Bu ise Büyük Varlık'ların hareketlerinde, değişen derecelerde, nizamsızlığa yol açar. İşte, organizmaların küreleri içinde rastlanan 'pozitif kötülük', günah ve hastalıkların nedeni budur.

Evrimin her safhasının başlangıcında, Kozmos düzenleyici bir çaba içindedir. Denge sağlanana kadar görülen düzensizlikler, popüler anlamıyla 'kötülük' kavramının orijini teşkil eder.

'Negatif Kötülük' olarak tanımlanan 'Kozmik Kötülük', bir sınırlama, bir karşı koymadır ve tezahürün asal koşullarından biridir.

Bu 'Kozmik Kötülük', 'İlahi Kötülük' veya 'İlahi Yokoluş', her Büyük Varlığın özünde saklıdır; onun tezahürünün ve evriminin temelini oluşturur. Çünkü sınırlama ve sınırlılık olmasaydı, tezahür mümkün olmazdı; ölüm veya yıpranmış olanın elimine edilmesi olmadan da, gelişme imkansız hale gelirdi.

Her tezahür evreninde, bu tür Kozmik zıtlık faktörleri mevcuttur. Ancak, günah (bozucu kuvvet) ve hastalık (bozulmuş form) şeklinde ifade bulan iki özelliğiyle 'Evrensel Kötülük', Büyük Organizmaların yörüngelerindeki düzensizlik sonucu ortaya çıkar. Bunlar, bir evrimin başlangıcında daima uç değerlerde gözlenirler; ancak düzenlemeler sürdükçe tesirleri azalır. Evrimin sonucunda ise etki ve tepkinin senteziyle, tüm Kozmos'da mükemmel ve ritmik bir denge oluşur.

9. BİR EVRENİN YARADILIŞI

Ve yeryüzü şekilsiz ve bomboştu,
ve karanlık, derinliğin yüzünü örtüyordu...

Şimdiye kadar, iki grup evrimsel safhadan söz edildi: Kozmik safhalar ve bir Büyük Varlığın gelişmesindeki safhalar. Bu arada bir Büyük Varlığı, içinde bulunduğu Kozmos, ve Kozmos'daki bütün kuvvetlerin dengelendiği ve o varlığın Tanrı'sı diyebileceğimiz 'Merkezi Durgunluk'la ilişkili olarak inceledik. Şimdi ise bir Büyük Varlığın yaşam sürecini, kendisinin Tanrı (Yaratıcı/ Düzen Kurucu/ Düzen Koruyucu) olduğu evrenle bağıntılı olarak ele alacağız.

Bir Büyük Varlık 'Merkezi Durgunluk' bölgesinden ayrıldıktan sonra yörüngesindeki yerini alır ve Kozmos'un negatif safhasının tesiri altında organizmasını oluşturur. Kozmos' un, veya herhangi bir organizasyonun, bozucu bir kuvvetinin tesiri altında, yaratıcılığın ortaya çıkabilmesi size garip görünebilir. Negatif tesir, bir evrim safhasında mevcut kuvvetlerin sentezindeki dengeyi bozarak, uyumu tekrar sağlamak yönündeki gelişmelerle sürececek olan yepyeni bir safhayı başlatır. Bir Büyük Varlık, bu yeni sürece, bir önceki safhanın deneyimlerini doğasında saklayarak başladığı için, adeta önceki birikimlerin omuzunda yükselir ve böylece evrim, organizmaların organizasyonu haline dönüşerek daha kompleks bir niteliğe kavuşur.

Hakkında çok az şey bilinen Kozmik prensiplerden biri olan bu kural, büyük veya küçük, yukarıda veya aşağıda, her şey için geçerlidir.

Bir Büyük Varlığın kendisini organize ederken geçirdiği devreler, içsel ve bu nedenle, öznedir. Bu süreçte etken olan dış koşullar değil, içsel mekanizmanın neden olduğu duygulardır. Bu açıdan, varlığın geçirdiği safhalar, insan ruhunun doğumla ölüm arasında geçirdiği yaşamsal safhalara benzer. Bu safhalar

tamamlandığında, bir Büyük Varlık, mevcut koşullar içerisinde mümkün olan en yüksek derecede organizasyona erişmiştir ve daha ileriye gidemez. Bu noktada, varlığın her bir parçası, diğer parçalardaki değişimden etkilenir ve tepki gösterir. Bu nedenle tümüyle bilinçlidir; çünkü bilinçlilik, farkındalık demektir; farkındalık ise bir etkiye karşılık verebilmektir. Doğasındaki koşullar, alışılmış nitelikte olmalarından dolayı, bilinçli bir etki yaratamazlar. Bu nedenle, bir Büyük Varlık, kendisinden başka hiç bir bilinç yansıtmayan bir bilinçliliğe sahiptir. Bu varlık için alışılmış bir faktör olan Kozmos, varlığın bilinçliliğini koşullandıran bir fon özelliğini taşır ve otomatik haldeki insan bilinçaltıyla bir paralellik yansıtır.

O halde, kendi doğasının duyumlarıyla, kendisiyle ilgili bir nosyon taşır ve bunun farkındalığına sahiptir. İşte, kendi üzerine yansıyan ilginç bir duyum: Bu, bir Büyük Varlığın, varoluşunun farkındalığına ulaşmasıdır; bu, yaratıcı oluşturmaktır. 'Ve Tanrı, insanı kendisi gibi yarattı...' Evren, bir Büyük Varlığın zihninde bir fikir olarak başlar ve varlığın bu fikir üzerinde durması ve derinliğine düşünmesi sonucu yaratılır.

Bir Büyük Varlığın kendi imajının bir bütün olarak farkında oluşu şeklindeki bilinçliliği, daha sonra, geçirdiği süreç içinde Kozmik tesirlerin doğasında oluşturduğu kuvvetlerin, oranlarındaki değişimlerin farkındalığını kazanır. Böylece kendisiyle ilgili yepyeni kavramlar ortaya çıkar ve bunlar daha önce kendisini koşullamış olan kavramlara eklenir. Bunlar, yaratıcı gücün farklı dışa vurumlarını oluşturur.

Bir Büyük Varlığın öznel ve nesnel nitelikleriyle ilgili olan bu öğretisi, genellikle gerçeğin yarısı olarak kabul edilen 'panteizm' doktrininin temelini teşkil eder.

Bir Büyük Organizma, bir parçası olduğu Kozmos'u içermese de, Kozmik koşulları belleğinde taşır. Benzer şekilde, daha gelişmiş bir bilinçlilik ürünü olan bir Büyük Varlığın organizmayla ilgili düşüncesi, onu bütünüyle kavrar. Ancak, bu düşünsel sürecin

yansıttığı, organizmanın kendisi değil, salt kendini tasarlayan varlığın bilincinde varolan, başka bir orijini olmayan, tamamen varlığın doğası ve deneyimleriyle koşullandırılmış ve bu nedenle Kozmik tesirleri doğrudan hissetmeyen bir imajdır. Yine de, kendi varoluşunun temelini teşkil eden Büyük Varlık aracılığıyla, dolaylı da olsa Kozmik safhalardan etkilenir.

İşte, bir evrende karışıklığı önleyen ve evrenle, yaratıcısı ve düzen koruyucusu, yani Tanrı'sı, arasına bozucu tesirlerin girmesini engelleyen bu prensiptir.

Kendisini ilgilendirdiği kadarıyla, Kozmos'un koşullarıyla sınırlanmış da olsa, Tanrı'sı, 'Kadiri Mutlak'tır.

Onun için Tanrı'sı sonsuzluktur; çünkü O, herşeydir. O'nun olmadığı bir şey, olamaz. Ancak Tanrı da, kendisine göre sonsuzluk olan Kozmos'la ilişkisinde, Kozmos ise 'Tezahür Etmemiş Olan' karşısında sınırlıdır.

Burada, 'Kadiri Mutlak' tanımı, koşullayıcı herhangi bir tesirden bağımsız olmak, 'sonsuzluk' ise, bir organizmanın tepki gösterebileceği tesirlerin tümü anlamına gelmektedir. O halde bir evren, ona göre 'Kadiri Mutlak' ve 'sonsuzluk' demek olan Tanrı'sının zihninden yayınlanan bir düşünce formudur.

Yukarıda açıklandığı gibi, bir Büyük Varlık kendisiyle ilgili bir nosyon taşır. Ancak bu, bir evrende nesnelliğin başlangıcı anlamına gelmez; yine de, daha sonraki kapsamlı gelişmelere bir sipariş niteliği taşır. Aslında, bir Büyük Varlık kendisiyle ilgili imajı yansıttığında, belirli kavramlarda derinleşmeye başlar ve tasarımının ortaya çıkaracağı organizasyonu beklemeye koyulur.

Hatırlayacağınız gibi, bir Büyük Varlık, yapısını oluşturmak üzere her plandan atomları kendisine bağlar. Bu atomların her biri, bir parçası oldukları varlığa oranla daha az gelişmiş olmakla beraber, birer varlıktırlar. Büyümeleri daha önceden tamamlanmıştır. Her atom, kendisinin farkına vardığında,

kendisiyle ilgili bir nosyon yaratmış olur. Bu nosyonlar, atomların kendileri değil, sadece reaksiyon verilen olguların bilgileridir. Bunlar, bir merkezli kuşaklar halinde sıralanmazlar; çünkü çekim gücünün etken olabileceği maddesel bir yapı içermezler. Sadece, çeşitli reaksiyon formlarından ibarettirler.

Şimdi, nasıl bir insan, vücudunu oluşturan hücrelerin taşıdığı bilincin farkında değilse, bir Büyük Varlığın bilinçliliği de, atomlarının birer birer reaksiyonlarından habersizdir. Bu nedenle, kendisiyle ilgili bir imaj oluşturmaya çalıştığında, belirli gruplar halindeki, farklı türde atomların reaksiyonlarını anlamak ve gerekli atomik imajın yaratılması için de atomik kavramlara dayanmak durumundadır. Sonuçta, bir Büyük Varlık, kendi nosyonunu nesnel olarak oluşturmak isterken, daha önce yaratılmış olan imajların nitelikleriyle sınırlanır. O halde temelde ilk yaratıcılık örneğini verenler, kendilerinin farkına varan atomlardır.

İlk yaratıcılık olgusu, Tanrı'nın bünyesinden başlar ve düzensiz birimlerden ibaret bir oluşum şeklindedir: "Karanlık, derinliğin yüzünü örtüyordu." Bir organizasyon içermeyen ve aralarında bir ilişki olmayan bu birimlerin nesnel bir bilinçliliğe ulaşmaları beklenemezdi. Ancak, bir Büyük Varlığın, Kozmik deneyimleri sonucunda geliştirdiği nosyon, bu birimlere yansıdığı anda, onları organize edip, birbirlerinin farkına varmalarını sağladı ve birimler arasında etkileşim başladı.

O halde anlaşılacağı üzere, Kozmik atomlar, bir tezahür planının asal altplanındaki atomları meydana getirmiş ve bu atomlar da, Büyük Varlığın etkisiyle, birbirleriyle etkileşime girerek altplanları yaratmışlardır.

Her planın altplanı, kendisine tekabül eden bir Kozmik madde planıyla doğrudan ilişki içinde ve o plandaki Büyük Varlıklar tesiri altındadır.

Bir evrenin Büyük Varlığı, maddesini oluşturan atomlardan belli oranda zıt reaksiyona maruz kalır. Bu çok önemli bir noktadır.

O halde, ilk olarak atomik kavramların projeksiyonundan, daha sonra ise, bu atomların bir minyatür Kozmos oluşturacak şekilde organizasyonuna yol açan, Büyük Varlığın kendi farkındalığına varmasından söz edebiliriz. Bu minyatür Kozmos'a, 'Yaratıcı'nın ortaya çıktığı varoluş basamağından ayırt edebilmek için, burada evren adını veriyoruz.

10. BİLİNCİN BAŞLANGICI

Ve Tanrı'nın Ruhu suların üzerinde dolaştı,
ve Tanrı, 'Işık olsun dedi', ve Işık oldu...

Daha önceki açıklamalarda, bir evrenin tezahür birimlerinin, yani atomların, nasıl ortaya çıktığını ve İlahi Gücün akım ve dalgalarının bu birimler arasında hareket ederek, Kozmos'un minyatür bir kopyasını nasıl oluşturduğunu gördük. Minyatür Kozmos'la aslı arasında tam bir benzerlik söz konusudur; sadece, bir evrendeki devreler daha küçük çaplı olup, daha hızlı bir ritme (tekrarlar dizisine) sahiptirler.

Logos evriminin iki safhası şunlardır:

1. Bir evrenin maddesinin gelişmesi.
2. Akımların ve Işınlara gelişmesi.

Bunlardan ilki, evreni oluşturan ham maddenin, ikincisi ise evrenin dayandığı çatının evrimiyle ilgili safhalardır.

Planlara ve altplanlara dağılmış olarak bulunan, herbiri yedi çeşit içeren, yedi farklı türde çok sayıda atom mevcuttur.

Şimdi, Logos evriminin üçüncü safhası üzerinde duracağız.

Bir evrimin başlangıcında, daha sonra evrenini oluşturacak olan kürenin içinde, Logos yalnızdır. Bu kürenin içinde başka bir varlık birimi olmadığı için, bilinci sadece kendisine yöneliktir.

Görüldüğü gibi Logos, önce Kozmik, sonra öznel ve daha sonra ise nesnel bilinç kazanarak, ruh bilimcilerin, bilincin evrimiyle ilgili taşıdıkları nosyonu tersine çevirir.

Logos şimdi, bilincinden aurasındaki bir bakıma Tanrı'nın aurası olarak kabul edilebilir bir düşünce formunun yayınlandığının farkındalığını kazanmıştır.

Bir nesneyle ilgili farkındalık, Logos'un bilinçliliğinde bir reaksiyon yaratır. Böylece beliren özne nesne bağıntısı, yansıtılan Evrende de bir değişikliğe yol açar. Sonuç olarak Logos (veya Büyük Varlık) ile Logos bilinçliliğinin yansıması (ki henüz başlangıç aşamasındaki evreni ifade eder) arasında karşılıklı bir iletişim veya ilişki kurulmuş olur.

Ancak, Logos'un bilinçliliğinin, kendi nesnelleştirdiği evrene ilişkin farkındalığıyla sınırlı olduğu düşünülmemelidir. Logos'un odaklaşmış bilinçliliği, veya bilinçli bilinçliliği sınırlıdır; çünkü bu tür bir bilinçlilik, ancak nesnelerin farkındalığı ve buna bağlı reaksiyonlarla kazanılabilir. Halbuki, Logos'un bilinçaltı, Kozmos'la ilgili farkındalığı taşır ve bilinçlilik, kendine temel ve fon teşkil eden bilinçaltından etkilenir. Kozmik dalgaların yükselip alçalması, dairesel hareketleri, Logos'un bilinçaltı üzerine tesir eder. Bunun sonucu olarak da Logos bilinçliliğinde ortaya çıkan duyumlar, derhal evreni yaratan projeksiyon üzerine yansır.

Önce basit hareketler şeklinde olan, ama yavaş yavaş son derece kompleks bir nitelik kazanan, sonsuz sayıda reaksiyonlar zinciri ortaya çıkar.

Tüm bu değişimler, oluşmakta olan evrenin atomik maddesini etkiler; elemanlarının yapısını ve niteliğini belirler. İşte bu tür karakteristik özellikler, daha sonra insanlar tarafından 'Doğa Kanunları' veya gözlemlenmiş ritimler olarak kabul edilmiştir. Böylece varlıkların doğası, Logos'un çevresindeki Kozmik

koşullara gösterdiği reaksiyonlarla belirlenir ve sürekli değişim içindedir. Maddedeki değişimler, bir safha boyunca sürüp sonra yok olmazlar; maddenin bağlı olduğu atomik altplan varolduğu sürece devam ederler. Yaşamsal ve şekilsel evrimin yanısıra, maddenin evrimi de sürer gider.

İster Kozmik, ister Logos'la ilgili olsun, evrimin her safhası, yeni tür bir etki ve tepki olayıyla başlar. Her tepki de, kaçınılmaz olarak, yeni tepkilere yol açar. Şöyle bir benzetme yapabiliriz: Bir dizi çanla yaratılabilecek melodilerin sayısını düşünün. Yeni bir çanın eklenmesi, varyasyonların sayısında büyük bir artışa neden olur. Bunun gibi, gelişen her yeni faktör, tezahürdeki çeşitliliği arttırır. Bu faktörün evrene katkısı en yüksek dereceye eriştiğinde, evrimin o safhası maksimum gelişme noktasına ulaşmıştır ve bir duraklama devresi başlar. Bu devrede Logos bilinçliliği, olanı özümsemeye çalışır ve bunun sonuncu olarak ortaya çıkan reaksiyon tekrar tezahür evrenine yansır. Tıpkı karşılıklı aynalarda oluşan yansımalar gibi, evrim de, Logos bilinçliliğinin kendi imajını yansıtması, gönderdiği imajın farkındalığına varıp reaksiyon göstermesi, reaksiyonun imajı etkilemesi şeklinde içiçe ve peşpeşe yansımalarından oluşan bir süreçtir.

Farkedeceğiniz üzere, Logos, yani özne, öznenin yansıtılan projeksiyonu veya kopyası da olsa, bir nesnenin farkına varmıştır. Bir öznenin, dışındaki bir nesneyle ilgili farkındalığı, ilgili nesnenin bilinçliliğinde, onun da dış bir varlığın farkında olmasını sağlayabilecek bir yansıma yaratır. Fakat, nesne, öznenin farklı bir tezahür derecesinde olması dolayısıyla, öznenin farkındalığına varamaz. Sadece kendinin ve öznenin kendine ulaşan tesirlerin farkındadır. Şu deyişi hatırlayın: 'Hiç kimse, hiç bir zaman Tanrı'yı göremez...' Tanrı, tezahür süreci devam eden hiç bir tezahür evreninde görülemez; sadece anlaşılabilir.

Nesnel farkındalık, tezahür evreninin belli bir noktasına odaklanmamıştır. Sembolik bir anlatımla 'Merkezi Halka' olarak

tanımlanabilen bir bölgenin etrafında dağılmıştır. Daha doğru, ama daha soyut bir ifadeyle, 'Kozmik Merkez'dekilere benzeyen atom türleri, en basit ve karmaşıklıktan en uzak yapılarıyla, bu farkındalığın temelini oluştururlar. Fakat burada iyi anlaşılması gereken nokta, farkındalığın atomik bir reaksiyon değil, güç veya yaşamla ilgili bir kavram olduğudur. Bir evrenin salt o evrenle ilgili ilk reaksiyonudur. Ne Logos'ta başlar, ne de O'na döner. Özneye birlikte bir nesne ortaya çıkmıştır.

Bilinçlilik, reaksiyon artı bellek olarak tanımlanabilir. Başka bir deyişle, belli bir maddede bir reaksiyon ortaya çıkar ve bu reaksiyon, farklı bir varlık türünde ikincil bir reaksiyon oluşturur. Bu iki varlık grubu arasındaki ilişki, bir evrendeki atomlarla Kozmos'daki atomlar veya bir evrenin formuyla Logos bilinci arasındaki ilişkiye paralellik gösterir.

Diyebiliriz ki, özne kendisiyle ilgili düşünceler üretir ve bu düşünceler kendi aralarında tepkiler oluştururlar. Bu tepkiler, sembolik bir ifadeyle, uzayda iz bırakırlar ve nesnelerin sebep olduğu hareketin haricinde saf bir uzay hareketi yaratırlar. İşte bu saf hareket akımı, yani bir etkinin imajının, tezahürün farklı bir safhasında yeniden yaratılması, 'Bellek' kavramını doğurur. İki plan arasında bir reaksiyon formu olan farkındalıktan ayrı olarak bilinçlilik, bellek kavramına dayanır.

O halde görüleceği üzere, evrenin dayandığı çatı veya form, üçüncü bir tezahür tipi için temel oluşturur: Kendiliğinden reaksiyonların tezahürü...

11. BİLİNCİN EVRİMİ

'Bilinçlilik' kavramının net olarak anlaşılması çok önemlidir. Bu nedenle, önce bu nokta üzerinde duracağız.

Bir Büyük Varlığın doğası anlatılırken, bilinçliliğin, bir Kozmik evrim süreci içinde ortaya çıkan faktörlerin ve tepkisel

potansiyelin karşılıklı reaksiyonlarının tümüne bağlı olduğu söylenmişti. Bilinçlilik, reaksiyonların bir entegrasyonudur; öyle ki, herhangi bir parçada ortaya çıkan bir değişime, parçaların oluşturduğu bütün, gerekli ayarlamalarla cevap verir. Bir 'denkleme' prensibi söz konusudur ve bu yöndeki ayarlamaların tümü, 'Kozmik Kişilik' nosyonunun temelini teşkil eder.

Başlangıçta bu nosyon, bir varlığın saklı reaksiyon kapasitesinin bir sentezini oluşturur. Temelde, mekanik olmayan bir bağıntılar dizisidir ve bu nedenle soyuttur. Varlığı etkileyen dış objelerin gelişmesiyle ise, yeni tesirler ortaya çıkar ve buna bağlı olarak da, yeni ayarlayıcı reaksiyonlar devreye girer. Sonuç olarak, iki bilinçlilik aşamasından bahsetmek mümkündür:

1. İçsel yapılanmaya dayanan asal bilinçlilik;
2. Çevresel tesirler sonucu uyarılan ayarlamalar.

Bir Büyük Varlık asal doğasını geliştirme sürecine başladığında, kendi imajını yayar ve bu imajın farkındalığına varır. İşte varlığın bu farkındalığı, bilinçliliğinin ikinci yönünü yaratmaya başlar. Bu iki safha, bir insanda 'Kişisel' ve 'Kişilik' olarak tanımlanan iki özelliğe tekabül eder. (Ezoterik literatürde, bu iki kelimeye karşılık olarak 'Yüksek Ben' ve 'Alçak Ben' terimleri kullanılır.)

İster bir Büyük Varlık, ister mikroKozmos (yani insan) için olsun, kişisel, evrimin daha önceki safhalarında bir dengeye ulaşmış bulunan, organize reaksiyonlar dizisidir. Evrimin belirli safhaları sona erdiğinde geriye kalan, yalnızca, varlığın bu süreç içinde edindiği reaksiyon kapasitesidir.

O halde kişisel, bir dizi stereotip reaksiyon kapasitesi olarak tanımlanabilir.

Kişilik ise, evrim içinde yeni bir faktörün katkısıyla ortaya çıkan, reaksiyonel kapasitelerin bileşkesidir.

'Kişisel' ve 'kişilik' kavramları, gelişme süreci içindeki aşamalara dayanırlar ve 'form'la değil 'zaman'la ilişkili bir anlam

taşırlar. Bugün kişilikle ilgili olan bir özellik, yarın kişiselliğin bir parçası olacaktır.

Bir Büyük Varlık ilk kişiliğini, Kozmik safhalara verdiği reaksiyonlarla yaratır. Varlık farklı yönleri arasında karşılıklı etkileşim başladığında, ortaya çıkan kişiliğinin bilincine varır. Böylece gelişen bilinçlilik de başlı başına bir varlıktır; onu idrak eden zihin için nesnel bir özellik taşır.

Bilinçlilik, bir düşünce formu halinde odaklandığında kendine has bir varoluş niteliği kazanır. Kozmos'un Büyük Varlığı yaratmasına yol açan kuvvetlerin benzerleri, bu düşünce formunda da devreye girer ve süreç devam eder.

Büyük Varlıkların minyatür Kozmos'u oluşturmaları gibi, yansıtılan düşünce formları da yeni varlıkların oluşumunda etken olurlar. Fakat bu varlıklar evrimlerine, düşünce formları projekte edildiği anda, ilgili Büyük Varlığın bulunduğu evrim noktasından başlarlar. Tıpkı bir Büyük Varlığın Kozmos'un bütün safhalarının tesirlerini taşıması gibi, bu varlıklarda da, Büyük Varlığın tüm kapasitesi saklıdır.

Evren olarak tanımlanan bir Büyük Varlığın yansıttığı düşünce formunda şunlar mevcuttur:

1. Kozmik atomlar tarafından yayınlanan ve Büyük Varlık olarak gelişen gezgin atomun yörüngesine çekilen atomlar.
2. Büyük Varlığın yansıtılan bilinçliliğine tekabül eden kuvvet hatları ve akımlar.
3. Bu ikincil kuvvetlerin, atomların asal türdeki kuvvetleri arasında kurduğu koordinasyon sonucu ortaya çıkan ve Kozmos Halkası'na yol açan ilk harekete benzer saf uzay hareketinin yarattığı akımlar.

O halde, evrim devresini tamamlar ve daha yüksek bir ark üzerinden, başladığı kapıya döner.

Bir nesnenin uzayda yer değiştirmesi olgusundan ayırt edilmesi gereken bu tür saf hareket akımları, yansıtılan evrende bilinçliliğin kaynağını oluşturur.

Daha önce de belirtildiği gibi, etki/tepki bileşkesi bilinçliliği yaratmaz. Reaksiyon ve bellek, beraberce, bilinçlilik kavramına yol açar. Uzayda saf hareketin oluşturduğu akımlar, maddesel nitelik taşımadıkları için sürtünmeden etkilenmezler ve sürekli oluşları nedeniyle bellek nosyonuna temel teşkil ederler.

O halde bu noktada, tezahür eden tesirlerin etki ve tepkisinden bahsetmek mümkündür. Reaksiyonun yansımasının sürekliliği ise, reaksiyonun ortaya çıktığı plan açısından, tezahür etmemiş olana tekabül eder. 'Yaratılış Kaostan doğar' deyişini hatırlayalım. 'Tezahür etmemiş olan' organize olmuştur. Daha önce mevcut olmayan bir şey varolmuştur. Bir yaratılış olgusu söz konusudur. Bu reaksiyonlar hızla birbirlerini etkilerler. İşte bu karşılıklı etkileşim, kişiliğin temelini oluşturur. Bu nedenle, bir evrende bilinçliliğin ilk sonucu, büyük ve kapsamlı bir 'Üstün Ruh'tur.

Bu 'Üstün Ruh'ta, çeşitli planlardaki atomların tesiriyle ortaya çıkan reaksiyon hatları, görölmez 'oluk'lar oluştururlar. 'Üstün Ruh', başka tesirlerin çekimi veya basıncı etken olmadığı sürece, hattını kesen herhangi bir atomu, 'oluk' boyunca yönlendirir.

Bir atomun bir oluğa çekilişini, diğer atomların onu takip ederek belli bir süre için aynı hat üzerinde hareket edişlerini, sonra doğalarındaki 'impuls'lara uyarak, hattan ayrılıp yerlerini başka atomlara bırakışlarını tasarlamaya ęalıřın.

şimdi tüm süreci, atomların planından seyrettiğinizi farzedin. Çok sayıda atomun teğetsel bir dansı sürdüşdüklerini ve arada sırada bir atomun, hareketinin tarzını değiştirip, adeta görölmez bir gücün etkisiyle yeni bir stil kazandığını ve sonra tekrar başlangığtaki hareketine döndüğünü göreceksiniz. Eğer

oluğu yeniden incellerseniz, daha derin kazılmış olduğuunu farkedersiniz. Bunun sonucu olarak, bir sonraki atom, olukta daha uzun süre kalacaktır. Oluğa çekilip, bir süre belli bir hatta kalmaya zorlanan her atom, kendine özgü dansını yaparken, olukta da değişmelere yol açar.

İste bu, ruh ve bedenın ilk ve en yalın safhasıdır. Dönen atomların uzayda yarattığı hatlar, başka atomları yakalar ve ikincil hareketlere sebep olurlar. Buna bağılı olarak da hatlar değişime uğrar. Bu hatları yaratan atomlar, Kozmos'un gezgin atomlarına tekabül ederler.

12. ZİHNİN BAŞLANGICI

Şimdi zihnın ortaya çıkışını incelemeye başlıyoruz. Bu noktada bazı temel kavramların iyi anlaşılması çok önemlidir.

Daha önce de açıklandığı gibi, her nesnenin hareketi uzayda bir iz bırakır. Hareketin yarattığı etki, nesne durduğunda bile, bağımsız saf bir hareket olarak sürer.

İşte Kozmos'un oluşumuna yol açan, bu nitelikte saf (veya soyut) bir harekettir. Bu hareket, birbirine kitlenmiş zıt kuvvetlerden ibaret yapılar olan asal atomları yaratmıştır. Tezahürün temelinde ise, bu atomların hareketi yatar.

Bildiğiniz şekliyle tezahür, nesnelerin hareketiyle ilgilidir; ancak, 'Yaşam', 'Akıl', 'Tanrı' soyut kavramlardır ve nesnelerle bağıntılı olmayan saf hareketten kaynaklanırlar.

Şimdiye kadar olan çalışmalarımızda, bir Büyük Varlığın çevresinde toplanan Kozmik atomların bir evrenin asal maddesini oluşturdüğünü, bu maddenin yeniden organize olarak, bir Büyük Varlığın makrokozmetik bütünlüğünün mikrokozmetik yansıması olan bir minyatür Kozmos yarattığını gördük.

Hatırlayacağınız üzere, Kozmos'un evrimsel süreci içinde, basit atomlar belli planlarda kalırken, daha kompleks yapıda olanlar, kütlelerinin büyüklüğü nedeniyle Kozmos'un santrifüj kuvvetlerine karşı bir reaksiyon geliştirir ve sabit bir konuma yerleşmezler. Devredeki kuvvetlerin sentezi, onları yedinci planda tutmaya yetmez ve bu kompleks atomlar, çeper yönündeki hareketlerini sürdürürler. 'Geçilmez Halka'ya rastlayınca ise 'Merkezi Durgunluk' bölgesine geri püskürtülürler.

Bunun gibi, bir evrendeki atomlar da, bulundukları planda hareket ederken uzayda iz bırakırlar. Ancak harekette süreklilik olmadığı için, yarattıkları etkiler birbirini götürür. Bu izler, her planın asal maddesini oluşturur. Ancak bir planda yerleşmeyecek kadar kompleks yapıda olan atomlardan bazıları, en dıştaki plana eriştikten sonra 'Merkezi Durgunluk' bölgesine değil, 'Tezahür Etmemiş Olan' içinde merkezi bir noktaya döner ve tezahürü başlatırlar. İşte Logos bilinçliliğinin yeni açılarının idrak edildiği bu tezahür safhasında, gezgin atomlar farklı çekimler altına girerler.

Daha önce de açıklandığı gibi, herhangi bir nesnenin hareketi 'Tezahür Etmemiş Olan' içinde saf hareket olarak bir iz bırakır (ki bir evren açısından, Kozmik oluş hali 'Tezahür Etmemiş Olan' olarak algılanır). Logos'la ilgili imajlarda da, Kozmik koşullardan tezahür ortamına bir geçiş söz konusudur. Bu geçiş sürecinde, bir nesnenin hareketinin uzayda çizdiği hatların yansıttığı varoluş karakteriyle benzerlik gösteren bir safha geçirirler. Sonuçta, aynı nitelikte olmalarından dolayı, uzayda çizilmiş bu hareket hatlarını etkileyebilirler.

Bu hareket hatları, atomların teğetsel yörüngeleri gibi, daima kapalı bir şekil oluştururlar. Logos'la ilgili çeşitli kavramlar materyalize olduğunda, bu atom hatlarını tesir altına alırlar ve Logos safhalarını minyatür nitelikte yeniden yaratırlar. O halde, çok sayıda gezgin atomun yaratıcılık merkezine dönerek, adeta

Logos'sal kavramların tesir alanlarında yüzdüklerini düşünebiliriz.

Bu Logos'sal kavramlar, kendisi de Kozmos'un bir kopyası olan bir Büyük Varlığın muazzam bir benzerini yaratarak, evrenin çatısını oluştururlar. Bu evrende ise, açıklanan nedenlerden dolayı, gezgin atomların kendileri değil de, uzayda bıraktıkları izler, Logos'un birer kopyasını teşkil ederler.

O halde, bir evrenin yedinci planında, yaratıcılık merkezinde toplanmış, iki farklı yapıda çok sayıda varlık mevcuttur:

1. Bütün planlardan geçip, o planların tüm reaksiyonlarını deneyimlemiş olan ve bu nedenle, herhangi bir reaksiyonu yaratan etkiyle karşılaştığında, belirli nitelikte tepkiler gösteren bir gezgin atom.

2. Bu yapının atomik dansı sırasında uzayda bıraktığı hareket hattı.

Bütün atomlar bu tür izler bıraktıkları halde, orijinal yaratıcılık merkezine dönen bir gezgin atomda bu iz, Logos'un imajıyla damgalanmıştır. İşte bu özellik, bu tür gezgin atomları, bu noktada 'cansız' olarak düşünebileceğimiz diğer atomlardan ayırır.

Bu gezgin atomlar Logos'un öz bilinçliliğinin tesiri altında kalırlar. Bunun sonucu olarak bu atomların uzayda bıraktıkları izler, reaksiyon niteliğinde bir vibrasyon geliştirir ve Logos'un minyatür yansımalarını teşkil ederler. Atomlar başlangıçta, sadece dairesel bir hareketin tekrarından ibaret, basit ritimde teğetsel bir hareket oluşturdukları halde, şimdi Logos'un titreşimiyle aynı ritimde bir vibrasyon ortaya çıkmıştır.

Dairesel hareketlerin tekrarı bir ritim yaratır; bir vibrasyon ise, bir planın ritminin başka bir planın maddesi üzerine olan etkisi sonucu ortaya çıkar. Bu nedenle, Logos'sal ritimler, bir evren içinde tesir altına aldıkları gezgin atomların aynı ritimde titreşmelerine yol açarlar.

Sonuçta bir evrenin gezgin atomları, Logos'un yapısıyla eşdeğer bir reaksiyon potansiyeline sahiptir. Logos veya bir Büyük Varlık, Kozmik evrim süreci içinde, karmaşık ritimler halinde doğasına kattığı belli reaksiyon tipleri geliştirir. Bu karmaşık ritimler ise bir araya gelerek büyük akorlar oluştururlar. Bu akorlar, ritim içinde ritim, veya sembolik bir anlatımla, ilmek içinde ilmek gibi dizilirler.

İşte bir evrenin gezgin atomları, 'Tezahür Etmemiş Olan'ın tezahüre dönüştüğü safhaya yaklaştıklarında, bu karmaşık ritimlerin tesiri altına girerler. Bu aşamada, geliştirmiş oldukları özgün yapıları sayesinde, bulundukları varoluş safhası açısından 'Tezahür Etmemiş Olan' sayılanla ilişkiye girmeyi başarırlar.

Kısaca özetlersek, bir atomun somut hareketi, saf nitelikte soyut bir harekete yol açar. Saf hareket, Kozmos'un bir karakteristiğidir ve bu nedenle, bir Büyük Varlık veya Logos'la aynı türde bir varoluş biçimi sergiler. Bir evrende hareket eden her atom, Kozmos'la ve dolayısıyla evreninin Logos'uyla, aynı nitelikte bir formasyona sahip bir karşı hareket yaratır ve bu nedenle, o Logos ile karşılıklı etkileşim yetkinliği kazanır.

Belli planlarda yerleşmiş bulunan atomlar, kavramların kavranması bazında Logos Zihniyle doğrudan bir temas içine giremezler. Gezgin atomlar ise, bir planda sabit bir konuma sahip olmayıp, belli bir formla sınırlanmadıkları için, çok yüksek bir evrim aşamasına ulaştıktan sonra hayli 'ilkel' koşullara dönerler. Bu ilkel koşullar ise artık onlar üzerinde etken değildir.

Bu gezgin atomlar, kendilerini bir forma bağlayabilecek tezahür evreninin koşullarından kaçınmayı başarıp, Logos doğasına egemen kanunlara açılırlar. Bu nedenle, Kozmos'un Logos üzerinde kurduğuna benzer bir tesir altına girerler: 'Ve Tanrı, insanı kendisi gibi yarattı...'

Aldıkları tesirin etkisiyle gezgin atomlar, başka atomları etraflarında toplamaya başlarlar. Çünkü, düzenli teğetsel 'Brown' hareketi yerine, artık belirgin bir ritimde dairesel bir nitelik kazanmış olan atomun hareket hattı, bir girdap yaratır ve bu girdap, diğer atomları hareket küresinin içine çekerek onları da aynı döngüye sokar.

Özetlersek, Kozmik atomun yansıması olan ve bir tezahür planında yerleşemeyecek kadar kompleks yapıda bir atom, Kozmik nitelikte bir formasyona sahip saf bir hareket oluşturduktan sonra, merkeze döner. Logos imajıyla damgalanmış Kozmik niteliğiyle, yukarıda açıklandığı gibi, Logos ritimleriyle uyum içindedir. Gezgin atomun bu soyut özelliği, somut yanının belirli bir dairesel ritimde hareket etmesine yol açar. Yerleşik atomların teğetsel hareketlerinden farklılık gösteren bu dairesel ritim, sabitlik kazandıktan sonra, bir girdap yaratarak çevredeki atomları içine çeker.

O halde, saf hareketin Kozmik vibrasyonu, gezgin atoma belirgin bir hareket kazandırır. Gezgin atom ise, ilgili plandaki atomları yörüngesine çeker ve orada tutar.

Bilinçliliğin evriminde üç faktör söz konusudur:

1. Bir atomun uzayda bıraktığı iz olarak tanımlanan 'Kozmik (veya İlahi) Ruh'un can veren kıvılcımı.
2. 'Tohum atom' olarak tanımlanan başlangıç atomu.
3. 'Tohum atom'un yörüngesine çekilerek onun yedinci plan bedenini teşkil eden, yedinci plan atomları.

13. İLAHİ KIVILCIMLARIN EVRİMİ

Evrimin üç kısımdan oluşan gelişimini inceledik. Üç rakamının, tezahürü simgeleyen bir rakam olduğunu bir kere daha görüyoruz: Kozmos'un üç halkası, evrenin üç farklı yönü ve bilinçliliğin üç faktörü.

Tohum atomlar ve onları çevreleyen yedinci plan atomları göz önüne alındığında, bilinçliliğin birimlerinin birbirinden farklı olduğunu anlıyoruz.

Tohum atom ve çevreleyen zarfı, birbirlerini dengeleyen etki ve tepki kuvvetlerinden ibaret belirgin bir sistem teşkil ederler. Atomlar arasındaki etkileşim sonucu ortaya çıkan reaksiyonlarla bir denge hali oluşur ve sistem, bir birim haline gelir.

Birim, karşılıklı tesir sonucu dengenin sağlandığı bir kuvvet topluluğudur.

Belli bir telafi ritmine sahip ve karşılıklı etkileri dengelenmiş olan böyle bir kuvvetler topluluğu, bir dış tesire birlik olarak reaksiyon verir. Bu tür bir sistemde, herhangi bir parça üzerine uygulanan bir tesir, bütünü etkiler ve ortak bir tepki oluşur. Bu nedenle sistem, bir birim olarak işlev görür.

Logos imajini taşıyan ve bu nedenle, burada 'İlahi Kıvılcımlar' olarak adlandıracağımız, ancak 'İlahi İmajlar', 'İlahi Yansımalar' veya 'Kozmik Ateşin Kıvılcımları' olarak da tanımlanabilen, uzaydaki hareket izleri için durum farklıdır.

Şimdi, tek bir 'İlahi Kıvılcım'ı göz önüne alalım ve yapısını inceleyelim:

Bu kıvılcım üç grup tesir altında kalır:

1. Tohum atomdan kendisine yansıyan deneyimler.
2. Diğer 'İlahi Kıvılcımlar'ın tesiri.
3. Logos'la olan etkileşimi. O, Logos'un, Logos da onun farkındalığına sahiptir.

Bu tesirler, farklı dalga boylarına sahip ritimler olarak sürekli değişim gösterirler. İlahi Kıvılcım, tüm bu ritimleri düzenli bir ton içinde kaynaştırmak amacıyla, ortaya çıkan tepkisel kuvvetleri denklemeğe girişir. Logos'a ilişkin tesirler, büyük çeşitlilik sergileyen Kozmik dalgalarla değişime uğrarlar. Tohum

atomun tesirleri ise çok daha hızlı hissedilir. Söz konusu İlâhi Kıvılcım ve diğerleri, tüm bu tesirlere birbirlerinden bağımsız olarak reaksiyon verirler.

Logos Zihni tarafından yansıtılan Kozmik safhalar, dengeleyici tesirlerin ilklerini oluşturur ve kıvılcımlar, pozitif ve negatif safhaların medcezirine uyum sağlamaya başlarlar.

Yavaş yavaş, bağıntılar kurulur, kuvvetler dengelenir ve bütün İlâhi Kıvılcımlar arasında bir korelasyon kurulur. Bu sağlandığında evrim, zenit noktasına ulaşmıştır.

Soyut bağlamda, o evrim safhasındaki Logos'un mükemmel bir kopyasını sergilerler. Maddesel açıdan ise, bir çekirdek atom etrafında gruplaşmış atomlardan oluşan geometrik bir form sunarlar. Nasıl bir kristal, kuvvet hatları üzerinde dizilmiş madde parçacıklarından ibaret geometrik bir oluşum ise, bu form da kuvvet hatları tarafından biçimlenmiştir.

Kozmos'u yaratan, içiçe dönen üç halkadır; bundan dolayı Logos'un sembolü küreseldir. Bunun gibi, üç rakamının asal tezahürün rakamı olmasından dolayı, ilk arz küresinin sembolü üç kenarlı bir şekildir küre içinde bir üçgen piramit. Kozmik koşullara bağlı olarak erişilen bu noktada, Büyük Varlık bir uydu meydana getirir.

Büyük Varlık uydusunun farkındalığına sahiptir. Onun bilinçliliği, uydusunu da koşullandırır ve uydusu da Büyük Varlığın farkına varır. Büyük Varlık, uydusunun kolektif bilinçliliğini tesiri altına alır ve bu nedenle, Varlık ve uydusu arasında bir reaksiyon mevcuttur. Ancak uydunun, büyük varlıkla ilgili farkındalığı kolektif bilinçliliği ile değil, çok sayıda ayrı bilinçlerin toplamı yoluyla olur. Bu toplu bilinç, sadece farkında olduğunun farkındadır ki bu, kolektif bilinçlilik halinden oldukça farklıdır.

Bir uydunun kollektif bilinçliliği, varlığının farkındalığında ve bir uydu olarak varoluşunu belirleyen koşullardan haberdar olması şeklinde tezahür eder. Bir de çok sayıda bireysel bilinçlilik mevcuttur. Her bilinç, bağlı olduğu tohum atomun etrafındaki atomlarla ilgili koşulların farkında, ancak diğer tohum atomları çevreleyen atomlardan habersizdir. Ayrıca, bu bilinçler tek tek ve ayrı olarak, Büyük Varlığın farkındalığına sahiptirler.

Bir Büyük Varlığın uydusuna yönelik bilinçliliği, bir insan gözünün görüş biçimine benzetilebilir. Bir uydunun, Büyük Varlık'la ilgili bilinçliliği ise, bir örümceğin görüşü gibidir: gözün çok sayıda yüzeyinin yansıttığı sayısız imajlar söz konusudur. Bu imajları odaklaştıran örümceğin beyni, 'Grup bilinçliliği'ne tekabül eder.

Tüm 'İlahi Kıvılcımlar' birbirleriyle uyum içine girip, kütleleri boyunca mükemmel bir reaksiyon dengesi sağladıklarında, çeşitli imajların odaklanmasını sağlayan kollektif bilinçlilik ortaya çıkar. Bu noktada, Büyük Varlık ile uydusu arasında karşılıklı bilinçlilik kurulmuştur; çünkü, şimdi eşit koşullar söz konusudur.

Uydunun formu, kendisini oluşturan birimlerin birleştirici bilinçliliklerinin yanı sıra, Büyük Varlığın kendisi hakkında sahip olduğu nosyon tarafından belirlenir. Artık İlahi Kıvılcımlar, karşılıklı reaksiyonlarını dengeleyip, odaklanmış kollektif bilinçliliğe kavuşmuşlardır. Bu bilinçlilik, bir birim olarak fonksiyon görür ve nesnel bilinçlilik kavramı ortaya çıkar. Bilinçliliğin ait olduğu planda, tesir küresinin içinde mevcut olan tek nesne ise Büyük Varlık'tır.

Büyük Varlık, uydusunun bilinçliliğinin ve bu bilinçliliğin, uydunun gelişim süreci içinde geçirdiği deneyimlerinin toplamından ibaret olan içeriğinin, farkındalığına sahiptir.

Şimdi Büyük Varlık, uydunun evriminin farkına varmıştır ve bu farkındalık, Logos Zihninin bilinçliliğine yeni bir faktör

kazandırır. Bu faktörün etkisinin bilinçliliğin bütününe yayılması gerekmektedir. Uyduda dengeler yeniden kurulup düzenli bir ritm sağlandığında, yansıyan etkinin monotonluğu, Büyük Varlığın uyduya yönelik ilgisinin kesilmesine yol açar. Böylece uydu, tüm dikkatini yeni faktörün bilinçliliği içinde dağılmasını sağlamaya yöneltmekten vazgeçer. Ayrıca, dışsal tesiri yitirdiği için bilinçaltına gömülür ve sterotip reaksiyonlara yönelir.

Bu noktada Büyük Varlık, öznel bilinçliliği ile meşgul olmaya başlar. Bir bilinç sentezine ulaşmak için, yeni faktörü özümsemeye çalışır. Bu süreç içinde, tüm kuvvetlerini içe yöneltmiştir; dışarıya hiç bir tesir yansıtmaz. Artık evrenini bilincinde taşımamaktadır. Bu nedenle evren, Büyük Varlık kendisine yeni faktörü kazandırmaya çalışırken geliştirdiği öz bilinçliliği ile varolmak durumundadır.

Evren kendi haline bırakılmıştır; bu yüzden ne bir değişme, ne de gelişme söz konusudur. Sadece daha önce geliştirdiği ritmi tekrarlar ve mevcut kuvvetlerin dengesi sabit bir nitelik kazanır.

Bu yeni fikri tamamen kavrayıp özümседikten sonra Büyük Varlık, içsel gözlemini bırakarak, yeni model üzerine biçimlenecek bir evren üzerinde düşünmeye başlar.

Uydudaki bilinçlilik birimleri derhal bu yeni tesirin farkına varırlar. Yönlendiren bir zihinle ona bağlı bir beden arasındaki etki-tepki prensibinin farkındadırlar ve bu temel nosyon bazında evrimlerine devam ederler. Böylece, uydunun grup zihninde kurulmuş olan dengeleri bozan yeni kuvvetler ortaya çıkar. Uyduyu oluşturan tüm birimler ayrışır ve tekrar gezgin atomların yolunu takip etmeye koyulurlar.

Logos'un kendine dönüşü sırasında sterotipleşmiş olmasına rağmen uydunun formu, asal niteliğini korur. Bu asal uydu, yedinci planda, Logos çevresinde yörüngededir.

Altıncı planda erişmiş olan İlahi Kıvılcımlar, dönüş hareketleri sayesinde altıncı plan maddesini etraflarında toplarlar ve daha önce anlatılan süreç tekrarlanır:

1. Kıvılcımların yeni sentezlerinin oluşması.
2. Grup bilinçliliğine yol açan dengeleyici reaksiyonların kurulması.
3. Grup bilinçliliği ile Logos bilinçliliğinin karşılıklı reaksiyonları.
4. Logos'un yeni fikri özümsemek için içe dönüşü.
5. Uyduda reaksiyonların tekrarlar şeklinde sterotipleşmesi.

Fakat bu sefer farklı bir durum söz konusudur. İlk uydunun evrimi sürerken, evrende Logos, uydu ve atomların yerleştiği planlardan başka bir varlık biçimi mevcut değildi. Ancak ikinci uydunun evrimi sırasında, ilk uydu yeni bir gelişim süreci içindedir. Logos, atomlara kendisine benzeme özelliğini bahsetmiştir ve atomlar da bu benzerlik içinde davranmaya başlarlar.

Diğer planlarda olduğu gibi, yedinci planın atomları da, Logos'un merkeze doğru çeken pozitif ve çepere doğru iten negatif safhalarının etkisiyle, sürekli ileri ve geri bir hareket içindedirler. Atomlar, pozitif safhada, yarı kapalı bilinçlilik içinde Logos'a yöneldiklerinde, Logos'un kendileri hakkında taşıdığı nosyonu algırlarlar. Bu tesirle bu atomlar da, ilk gelişen atomların evrimlerinin sonunda (yani bilinçliliklerinin içeriği Logos'un farkındalığına yansıdığında) sahip oldukları ritmik tonlarda titreşmeye başlarlar.

Böylece gelişmekte olan atomlar ise, eskilerinin bıraktığı yerden başlarlar. İlk uydunun temel kuvvetlerinin etkisiyle, hızla önceki atomlarla aynı formasyonlarda sınıflanır ve benzer gelişim sürecini tekrarlarlar. Daha sonra, reaksiyonların sentezi niteliğinde bir kollektif bilinçlilik gelişir ve Logos'un farkındalığına ulaşırlar.

Açıklandığı şekilde ikinci uydu üzerindeki evrimini tamamlayan ilk atom kümesi, beşinci planda, üçüncü evrimini sürdürür.

İlk uydudaki ikinci atom kümesi ise altıncı plana ilerler ve burada, ilk kümenin geride bıraktığı yerleşik kuvvetlerin tesiriyle organize olurlar. Bu arada Logos, ilk uyduya yerleşmek üzere üçüncü bir atom grubu gönderir. Bu yeni atomlara Logos tarafından, etraflarında iki planın maddesini toplayabilme kapasitesi bahşedilmiştir.

Herbiri geliştiği planın maddesinden ibaret bir zarfla çevrili olan gezgin atomların meydana getirdiği ilk küme, birinci planda bir uydu oluşturan kadar bu süreç devam eder.

Her uyduda çok sayıda İlahi Kıvılcım yerleşmiştir. Bu İlahi Kıvılcımların herbiri, eriştiği evrim noktasına göre bir veya bir dizi zarfla kendini çevrelemiş olarak bulunur.

İlahi Kıvılcımların ilk kümesi, doğalarındaki kuvvetlerin etkisiyle formlarını oluşturduklarında, Logos bunun farkına varır ve onların deneyimlerini temel bir fikir olarak her yeni grubun bilinçliliğine kaydeder. Başka bir deyişle, ilk kümede oluşan ritimler, sonraki kümelerde belli vibrasyonlar şeklinde bir tesire yol açar.

Anlaşılacağı üzere, tüm altıncı plan atomları zaman içinde aynı süreci geçirirler.

Daha önce belirtildiği gibi, yedinci plandaki bir uydunun sembolü bir küre içinde, üçgen yüzeyleri olan bir piramittir. Bunun gibi, altıncı plandaki bir uydunun sembolü ise dört yüzeyli bir şekil olan bir küptür ve diğer planlar için de benzer sembolik şekiller mevcuttur.

Beşinci planın sembolü beş yüzeyli, dördüncü planındaki altı, üçüncü planındaki yedi, ikinci planındaki sekiz, birinci planındaki ise dokuz yüzeyli bir şekildir.

İlk plandaki kuvvetleri sembolize eden geometrik şeklin, yüzeylerindeki kenarların sayısı 'dokuz'dur. 'üç' çarpı 'üç', birinci plan için mükemmel bir sayıdır.

'On' bizim evrenimizde tezahür halindeki kuvvetlerin rakamıdır. 'Dokuz' ise, birinci planda tezahür ettikten sonra, bu evrenin oluşumuna yol açan Kozmik kuvvetin rakamıdır.

14. GEZEGENSEL BİR VARLIĞIN EVRİMİ*

(*) Orijinal özel baskıda, 'Gezegensel Varlık' yerine 'Gezegensel Ruh' tanımı kullanılmıştı. Yapılan değişikliğin kavramsal açıdan netlik sağlayacağı düşünülmüştür.

Bir önceki bölümde İlahi Kıvılcımların evrimini incelemeye, benzer yapıda olanların biraraya gelerek grup bilinçliliği kurduğu noktadan başladık. Daha sonra, bu grupların her gezegende bir plandan diğerine hareket ederek, orijinal gezgin atomdan ibaret çekirdeğin etrafına, bu planların atomlarından oluşan dönen katmanlar eklemesi şeklinde geçirdiği gelişim aşamalarını gördük. Bu süreç, birinci plandaki İlahi Kıvılcımların çekirdeğinin çevresinde yedi katman meydana gelene kadar devam eder.

Tohum atom, gezgin atom ve yedi katman arasındaki bağıntı oldukça karmaşıktır. Bu nedenle daha fazla ilerlemeden önce, bu konu üzerinde duracağız.

Gezgin atom, Logos'un değil de, Kozmos'un bir projeksiyonudur. Bu nedenle, Logos'un bir yansımasına oranla daha yalın ve varoluşun temel kaynağına daha yakındır.

Logos, evreninin bütününe koşullayacak şekilde, mevcut kuvvetlerin ve safhaların genel çatısını yansıtır.

Logos'un tesirine maruz kalmış olan Kozmik atomlar, Logos bilinçliliğiyle biraraya toplanan sayısız birimleri projekte ederler. Aslında Kozmik atomlar, Logos'un küçük kardeşleri gibidir. Bu Kozmik birimler, aynı gelişim seviyesinde olmamakla beraber, Logos'la benzer niteliklere sahiptirler. Bu nedenle bir Logos evreninin her atomu, potansiyel olarak bir Tanrı'dır.

Şimdi, bildiğiniz gibi herşeyin temelinde yatan, harekettir. Soyut hareketler zıt bir reaksiyonla karşılaşınca, kuvveti kitler ve sabitleştirirler. İşte bu kitlenmiş kuvvetler 'form'u oluşturur. O halde form, hareket edemeyen kuvvetten başka bir şey değildir.

Kendi içinde denkleyici nitelge sahip herhangi bir değişim silsilesi, sonunda bir etki tepki döngüsü içine yerleşir. Bir döngü, kurulduktan sonra artık hareket modunu değiştirmez. Bunun sonucu olarak değişim, hareketsiz bir noktada değil ama dönen bir halka içinde kuvvet kitlenmesi ortaya çıkar. Noktalar birimler, halkalar ise organizmalardır.

Bir birim veya halka, oluştuktan sonra bir bütün olarak hareket eder. Bir nesnenin hareketi sırasında iki faktör mevcuttur: Hareket eden nesne ve nesnenin hareketi... Nesnenin hareketi, nesnenin yaradılışına yol açan hareketle aynı niteliktedir.

Koordinasyonsuz bir hareket sırasında (atomların koordine olmadan önceki teğetsel hareketleri gibi) istikrarlı bir ritim mevcut değildir. Bu nedenle bir form ortaya çıkmaz. Ancak, denkleyici koordinasyon sağlandığında, soyut harekete bağlı formlar oluşur.

Bu prensip pek çok durum için geçerlidir ve bazı konuların anlaşılmasında yardımcı olacağı için, burada üzerinde detaylı olarak duruyoruz. İleride herhangi bir şeyin soyut temelinden bahsedildiğinde, başka bir planda vibrasyon oluşturan bir ritimden söz edildiğini anlamanız gerekir. İşte bu, belleğin doğasını kavramada bir anahtar teşkil eder.

İlahi Kıvılcımların evrimini incelemeye devam etmeden önce, orijini daha önce açıklanan, yerküre veya uyduların ilk örneklerinin evriminden bahsedeceğiz.

Açıklandığı üzere, İlahi Kıvılcımların grup bilinçliliği oluşturacak şekilde bir araya gelmesi, beraberlerindeki atomların organize olarak belirli geometrik formlar oluşturmalarına yol açar. Yukarıda belirtilen prensip nedeniyle, bu atomların dağılmasından sonra bile, temel form kalır. Bu form, kendi evrenine yansıttığı özellikleri, yani kuvvet sistemi açısından, Logos'un bir kopyasıdır.

Bu kuvvet sistemi, temelini teşkil eden planlardaki atomları organize eder ve belirgin bir form ortaya çıkar. Bu noktada, evrimini sürdüren İlahi Kıvılcımlar grubunun yanısıra, bu kuvvetlerin etkisiyle form bulan küresel yapıda bir Gezegensel Varlık devreye girer. Bu varlık, İlahi Kıvılcımların kendi küresinde iken geçirdikleri evrim safhası sırasında süregelen aktivite ve organizasyonlarının tesirlerini tamamen özümser.

Aynı safhaya erişen yeni bir kıvılcım grubu, artık evriminin, o safhada dominant tesir kaynağı ve o kürenin 'Lord'u durumunda olan Gezegensel Varlığa bağlı olduğunu görür. Kıvılcımlar, kendilerinden öncekilerin geliştirdiği koşulları hazır bulur ve evrimlerine o noktadan başlarlar. Herbir kıvılcım, belli bir planın maddesinden oluşan katmanın üstüne, bir sonraki plandan topladığı maddeyle bir katman daha oluşturur. Harekete dayandığı için uzayda yer tutan Kozmos'daki planların aksine, bir evrenin planlarındaki atomlar, bilinç ürünü imajlar olup bu bağlamda çeşitlilik gösterirler.

Bu nedenle İlahi Kıvılcımlar, farklı türde atomları etraflarında toplamak için uzayda yer değiştirmek durumunda değildirler; çünkü her tür atom her yeredir. Sadece başka bir plandaki atomların katılabileceği bir hareket oluşturacak şekilde hareket modlarını değiştirmeleri yeterlidir.

Hareketler arasında, statik bir birimi, belli bir ritimde dönen bir halkaya dönüştürecek nitelikte bir koordinasyon oluştuğunda, bu ritim, daha aşağıdaki planlarda yer alan atomların hareketlerine yakın olduğu için, bu atomları kendine çeker.

Örneğin, bir asal atom teğetsel bir harekete başladığı anda, teğetsel bir atom olur. Asal atomların bir organizasyonu teğetsel bir yörüngeye girdiğinde ise, teğetsel bir molekül ortaya çıkar. Bu molekül, teğetsel atomlardan daha büyük olduğu için, diğer atomları çeken bir merkez oluşturur ve etrafında bu atomlardan ibaret bir katman meydana gelir. İşte farklı katmanların oluşumu bu şekilde olmaktadır.

Gezegensel Varlığın evrimine dönersek, başlangıçta bu varlık, ilk ortaya çıktığı planın atomlarından oluşan organize bir sisteme sahiptir. İlahi Kıvılcımların yeni bir grubu varlığın küresine eriştiğinde, bir yedinci plan gezegeni üzerinde yedinci plan cisimleriyle karşılaşır.

Bu kıvılcımlar o gezegendeki evrimleri sırasında, etraflarına altıncı plan maddesinden katmanlar oluşturur ve bu katmanlarla ilgili bilinçlerini organize ederek, grup bilinçliliği kazanırlar. Evrimsel süreç içinde bu gezegeni terk ettiklerinde ise, bu grup bilinçliliğini Gezegensel Varlığın bilincinde temel bir form olarak bırakırlar. Bu örnek form, kuvvet hatları boyunca altıncı plan maddesini toplayarak, varlık için ikinci bir beden oluşturur.

Bu süreç, Gezegensel Varlık tüm bedenlerini kazanıncaya kadar evrimin her yeni safhasında tekrarlanır. Bu arada varlık, bir kıvılcım grubunun tüm evrimsel aşamalarının tesirlerini kaydetmiştir.

Ancak Gezegensel Varlıklar, belli kıvılcım gruplarının form oluşturma süreci içinde ortaya koydukları aktivitelerin tesirini derinden özümlediklerinden, her biri evrimde farklı bir aşamaya

tekabül eder. Bu nedenle, farklı karakterler sergilerler ve her birine ilişkin evrimsel süreçlerde de belirgin dominant özellikler gözlenir.

Örneğin, bir yedinci plan gezegeninde ortaya çıkan tüm formlarda, yedinci planın karakteristik özellikleri dominanttır. O planın asal ritmi temel teşkil eder ve tüm diğer ritimler bu ritimden gelişir.

Benzer şekilde, birinci plandaki bir gezegenin temel ritmi, o planın da ritmi olur; ancak bu ritim bir üst limit teşkil ettiğinden, kendinden gelişen varyasyonlar temel ritmin bir kesiri şeklindedir.

Bir gezegende evrimini sürdüren bir kıvılcım grubu, başlangıçta gezegenle eşit sayıda bedene sahiptir; evrimi süresince bir beden daha geliştirir. Böylece gezegen de yeni bir bedene kavuşmuş olur. Maksimum yedi beden ortaya çıktığında ise terk süreci başlar; gezegenler ve İlahi Kıvılcımlar kendilerini bedenlerinden soyarlar. Bu konuya daha sonra değineceğiz.

Farkedeceğiniz üzere, bir evrenin evrim aşamaları, Kozmos'dakinin tam tersi bir sıra takip eder; çünkü evren, bir Büyük Varlığın bilinçliliğinin yansımasıdır. Soyut hareket, Kozmos içinde formları oluşturur; formlar bir evrende soyut harekete yol açar ve böylece Kozmos'la bağıntı kurarlar.

O halde, bir evrenin Kozmik seviyeye erişmesi için bir forma sahip olması şarttır. Bir evrenin amacı her atomunu Kozmik seviyeye çıkarmak ve böylece onların kendilerini yaratan Kozmik atomlarla bağ oluşturmalarını sağlamaktır. Bunun sonucu olarak Kozmik atomlardan Büyük Varlıklar ortaya çıkar ve Kozmos'un atomik planları gelişir.

İşte insanın tanrısallığının sırrı burada yatar. İnsan, salt kendi evreninin Tanrı'sıyla ('Düzen Kurucu'suyla) değil, Kosmos'daki belli bir atomla ('Yaratıcı'sıyla) da ilişki halindedir. Bu atom

yaratıcıdır ama düzen kurucu niteliği yoktur; çünkü kendisi de, bir parçasını oluşturduğu Büyük Varlık tarafından koşullandırılmıştır. Ancak, bir evrenin atomu yaratıcısının doğasına benzer özellikler geliştirdiğinde, onunla birleşebilir ve o Kozmik atom Büyük Varlık tarafından yayınlanmış olan evrenin tüm koşullarını özümser. Bu evren de başlangıçta Büyük Varlık tarafından koşullandırıldığı için, Kozmik atom da Büyük Varlığı kopyalar.

Artık bu atomun koşullandırılma süreci sona ermiştir. Şimdi kendi kendini koşullandıracağı bir aşamaya gelmiştir ve bu nedenle bağımsızdır. Kozmik planlardan özgür olmuş ve Büyük Varlığın hizmetinde olmak zorunluluğundan kurtulmuştur. Projeksiyon evrenindeki gelişmiş bir atomla olan bağı sayesinde, planındaki atomlardan daha yüksek bir statü kazanır ve gezgin bir atom haline gelir. Bağlı olduğu İlâhi Kıvılcım'la beraber Kozmos'un ışınları boyunca turunu tamamlar ve kendisi de bir evren geliştirir.

İşte bir evrendeki her atomun amacı budur: Bir İlâhi Kıvılcım geliştirmek, projeksiyon evreninde insandan Tanrısallığa doğru bir evrimi tamamlamak ve Kozmik yaratıcısıyla birleşerek, Kozmik atomun önce bir gezgin atoma, sonra bir Büyük Varlığa dönüşecek şekilde gelişmesine yardımcı olmak.

Burada detaylı olarak verilen bilgiler daha önce kimseye açıklanmamıştır. İnsan düşüncesi hiç bir zaman Düzen Kurucu Logos'un ötesine geçememiştir. Oysa burada açıklandığı gibi, bir evrenin yaratıcısının Logos oluşu gerçeğine karşın, o evrendeki her atom farklı bir Kozmik atom tarafından yaratılmıştır. Bu Kozmik atom, yaratıcılık deneyimiyle kendi evrim sürecine de katkıda bulunur.

O halde, insanın 'Bilgi Ağacı'ndan beslenerek Tanrı haline gelebileceği bir gerçektir.

Belirtilen amaca ulaşmak için aceleci davranarak evrimsel süreçlerini sekteye uğratabilecekleri düşüncesiyle insanlıktan şimdiye kadar sakınılan bu bilgi, belli bir aşamaya erişmiş olanlarınıza burada sunulmuştur.

15. ATEŞİN, FORMUN VE ZİHNİN LORDLARININ EVRİMİ

Bu noktada bir İlâhi Kıvılcım'ın evrimini daha detaylı olarak incelemeye başlıyoruz.

İlk olarak şunu açıklayalım ki, İlâhi Kıvılcımların ilk kümesi daha sonrakilerden pek çok yönden farklılık gösterir.

İlk küme, evrenin gezgin atomlarından meydana gelmiştir. Ayrıca, bu İlâhi Kıvılcımlar Logos dışında başka hiç bir tesire maruz kalmamışlardır; çünkü henüz uydular oluşmadığı için Gezegenel Varlıklar'ın tesiri mevcut değildir. Bu nedenle ilk kümedeki Kıvılcımlar, İlâhi imajı başka tesirlerle karışmamış olarak, tüm arılığıyla taşırlar.

Çapraz akımlar oluşturabilecek tesirlerin olmaması nedeniyle, ilk kümedeki Kıvılcımlar kendilerinden sonra gelenlere nazaran daha az çabayla 'İlâhi İdeal'e yaklaşabilirler. Yapılarında Kozmos'un tesirleri dominant nitelik taşır. Sonraki her yeni küme ise, evrimini daha gelişmiş bir evren içinde tamamladığından, sadece Kozmos'un tesirlerine değil, evrende ortaya çıkan farklı tesirlere de maruz kalır.

Başka bir nokta ise, ilk kümedeki Kıvılcımlar bedenlerini, evrimlerini sürdürdükleri planın farklılaşmamış atomlarından oluştururlar. Böylece bir sonraki plana geçerken bu atomları da beraber götürürler.

Bu İlâhi Kıvılcımlar, dış plandan içe doğru hareketleri sırasında arkalarında bir dizi örnek yapı bırakırlar. Daha sonra diğer

yönde planlardan geçtiklerinde, kendilerinden sonra gelen Kıvılcımların evrimlerini yönlendiren 'Kuvvet' ve 'Kudret' temsilcileri olurlar. Bu nedenle, ilk kümedeki Kıvılcımlara 'Lordlar', 'Prensler' veya 'Yönetici Sınıfı' gibi tanımlamalar getirilir.

Sonraki kümenin evrimi, bu ilk kümenin geçirdiği süreçten farklıdır. İlk kümenin eriştiği evrimsel aşamanın bilgisini kendine katan Logos, bu bilgiyi ikinci kümeye bir vibrasyon şeklinde yansıtır. Böylece bu yeni küme evrimine, kendinden önceki Kıvılcımların büyük bir emek sarfederek geliştirdikleri bir reaksiyon kapasitesi ile başlar. Bu arada kendilerini, ilk kümenin yarattığı uydudaki atomların aktivitelerinin meydana getirdiği bir tesir küresi içinde bulurlar.

Bu kümedeki Kıvılcımlar da, evrim süreçleri boyunca geçtikleri planların maddelerinden, kendi etraflarında katmanlar meydana getirirler. Yalnız bu sefer farklı bir durum vardır: Bu Kıvılcımlar bilinçliliklerini bir grup zihni oluşturacak şekilde birleştirmek çabasında değildirler. Bunun yerine, zaten mevcut olan zihinle uyum içine girmeye yönelirler. Sadece kendi aralarında değil, daha önceki kümenin tesirlerini içeren küreyle de birlik kurma eğilimini taşırlar.

Bu birlik kurulduğunda, Logos bu nosyonu değerlendirir ve içe dönüp, öznel meditasyon haline çekilir. Bu nedenle Kıvılcımlar, daha önceki kümeden farklı olarak, uydularının küresi içinde sürekli kalmazlar. Logos'un etkisi kesilince, bir sonraki planda bulunan yerküre kütlesinin çekim alanına girerler. üzerinde bulundukları yerkürenin merkezci kuvvetinden kurtulur ve başka bir plana ilerlerler.

Kıvılcımlar bu yeni planda, ilk kümenin geçirdiği sürece benzer bir şekilde evrimlerini sürdürürler ve beşinci plan küresine geçene kadar önceki Kıvılcımların davranış biçimlerini tekrarlarlar.

Burada değişik bir durum ortaya çıkar. İkinci küreye ulaşan bu ikinci küme, üçüncüye hemen geçmez; birinci ve üçüncü kürelerin tesirleri altında iki farklı yöne çekilir. (İlk küme daima bir küre ilerdedir.)

Bu kuvvetler, atomları katmanlar halinde tutan çekim gücüne galebe çalar ve sonuçta atomik katmanlar parçalanır. Atomlar ait oldukları planlara geri dönerler. İllahi Kıvılcımların tesirinden kurtulan bu atomlar, bu sefer de o planlarda mevcut kürelerin tesir alanlarına dahil olurlar.

O halde, altıncı planda bir Gezegensel Varlık, kuvvet hatları boyunca tutulan altıncı plan atomlarının yanısıra, İlahi Kıvılcımlar tarafından dağıtılmış yedinci plan atomlarına da sahiptir. Gerçekte bir Gezegensel Varlık, küresi içinde gelişen yaşamsal unsurlar üzerinde koşullayıcı nitelik taşıyan bir tesir kaynağıdır.

Böylece atomlarını kaybeden İlahi Kıvılcımlar, başlangıçta olduğu gibi belli bir İlahi Kıvılcım'a bağlı bir yedinci plan atomu haline dönerler ve Kozmos'un 'Merkezi Durgunluk' bölgesinin evrendeki karşılığı olan, 'Tezahür Etmemiş Olan' ın tezahür küresine tekrar dahil olurlar. Burada Logos imajının yeni bir yansımasının yanısıra, ilk Kıvılcımların evrimsel aşamasının sonucu olan ürünleri değerlendirme imkanına sahip olurlar.

Kıvılcımların ikinci kümesi, evriminin her aşamasına, yeni bir planın reaksiyon potansiyelini taşıyarak başlar. Bu kümedeki Kıvılcımlar, beşinci plana gelene kadar geçtikleri her plandan topladıkları maddesel oluşumlarla, etraflarında bir merkezli küresel katmanlar oluştururlar. Beşinci planda da bu planın maddesini kullanarak yeni bir katman meydana getirdikten sonra, daha önce açıklandığı şekilde bir grup zihni oluşturma sürecini tekrarlar, kabuklarını terk eder ve merkeze geri dönerler.

Anlaşılacağı gibi kümeler arasında temel bir farklılık söz konusudur. İlk küme, sadece manyetik etki, tepki ve titreşimsel aktivitelerle ilgilidir ve bu kümenin Kıvılcımları, okült terminolojisinde 'Ateşin Lordları' olarak adlandırılırlar. İkinci küme ise, maddenin 'Gezegensel Varlıklar' şeklinde forma dönüştürülmesiyle meşgul olur. Bu nedenle de bu Kıvılcımlara, 'Formun Lordları' denir.

Şimdi üçüncü kümeyi incelemeye başlayalım. Bu kümedeki Kıvılcımlar, daha gelişmiş bir Logos imajı taşıyan ve bu nedenle öncekilerden daha kompleks bir yapıya sahip olan yedinci plan atomlarını yayarlar ve yedinci planın gezegensel küresine ilerlerler.

Bu noktada, evrimsel açıdan kendilerinden önceki Kıvılcımlarla aralarında mevcut olan farklılık belirgin bir şekilde ortaya çıkar. Bu kümenin elemanları, bedenlerini oluşturmak için, sadece kürenin ait olduğu Gezegensel Varlığın tesiri altındaki maddeyi kullanırlar. Bu madde bir İlahi Kıvılcım'a reaksiyon verme potansiyelini taşıdığından, uzayın maddesine oranla daha kolay olarak işlenebilir. Bu nedenle üçüncü küme, bu evrim aşamasını oldukça hızlı bir şekilde geçer.

Ancak bu kümenin Kıvılcımları, bir sonraki küreye ilerleyebilmek için, kendilerinden önceki kümenin ayrılmasını beklemek zorundadırlar. Bu bekleyiş süreci içinde küme elemanları, üzerinde bulundukları kürenin tüm reaksiyon potansiyelini ve enerjilerini değerlendirdikten sonra, bir çeşit oyalanma dönemine girerler. İşte Kozmos içinde 'özgür irade'nin ilk örneği burada gözlenir. Bu uygulamanın sonucu olan aktiviteler, atomlar arasında 'epigenez' adı verilen bireyselleşmiş reaksiyonların ortaya çıkmasına yol açar. Böylece ilk defa olarak atomlar arasında farklılık olgusu belirir. İşte bu nedenle, üçüncü küme 'Zihnin Lordları' olarak tanımlanır; çünkü bireysel deneyimler kişiliğin temelini oluşturur.

Burada yeni bir evrimsel prensip ortaya çıkıyor: Belli bir yöndeki gelişmeyi denetleyen bir kuvvet, orijinal halini geliştirerek daha üstün bir nitelik kazanabilir. Ancak bu kontrol gereğinden uzun sürerse, kuvvet daha ilkel bir hale dönüşebilir.(Ancak bu durum incelenen safha için söz konusu değildir; çünkü bu planlarda mevcut kuvvetler mükemmel bir sentez oluştururlar. Anlatılanlar genel bir açıklama niteliğinde alınmalıdır.)

Denetleyici bir kuvvetin daha gelişmiş bir nitelik kazanmasına 'Sublimasyon/ Yükselme', evrimsel açıdan daha ilkel bir türe dönüşmesine ise 'Degradasyon/ Alçalma' adı verilir. 'Degradasyon' evrim açısından istenmeyen bir durumdur; çünkü ileri bir aşamada edinilmiş reaksiyon kapasiteleri, daha ilkel bir seviyede etken olan kuvvetler tarafından kontrol edilemez. Bu da söz konusu planda aşırı bireyselleşmeye ve kuvvetlerin ayrışmasına yol açar.

Burada anlatılanlarla, bir gezgin atomu evriminin daha ileri bir safhasını deneyimlemesi için serbest bırakan süreç arasındaki benzerliği görebilirsiniz. Burada atom, bir önceki siklüsünü/devinimi tamamlamış olarak yeni deneyimine başlar. Bu nedenle bu atom, 'Kozmos'un Çocuğu' veya 'Evren' olarak nitelendirilir. Ancak 'regresif' veya 'bozuk' atom, zamanından çok önce doğmuş veya kürtajla alınmış bir bebek gibidir. Yaşasa bile, anormal bir yapı sergiler. İşte evrende gözlenen bazı bozuklukların orijini budur.

Sözü edilen evrim safhasında ise, evrendeki yegane tesir kaynağı Logos olduğu için, dengeler mükemmel bir şekilde ayarlanmıştır. Bu nedenle başlangıçtaki kümeler içinde bu tür gerilemeler meydana gelmez. Evrendeki gerilemeler, bilhassa geçiş dönemlerinde görülen 'epigenez' (dengesiz gelişme) nedeniyle ortaya çıkar.

Kümeler hareketlerine devam ederlerken, 'Ateşin Lordları' arkalarında çok çeşitli 'galvanik' kuvvetler (kimyasal olarak oluşan elektriksel kuvvetler), 'Formun Lordları' ise, galvanik

kuvvetlerin etkisiyle bir merkezli büyük küresel katmanlar halinde organize edilmiş atom grupları bırakırlar.

Sonuçta her planda, bir Gezegensel Varlık oluşturan galvanik kuvvetler grubuyla, o varlık tarafından belli bir forma dönüştürülen, farklı planların maddelerinden oluşmuş katmanlar dizisi yer alır. Daha sonra bu form gelişerek, astrolojideki adıyla bir gezegen meydana getirir. Ancak dikkat etmeniz gereken nokta, bir gezegen en son aşamada yedi plan maddesi içerirken, o gezegende yer alan 'Gezegensel Varlık', sadece üzerinde geliştiği planın kuvvetlerinden oluşmuştur.

Örneğin, beşinci planın Gezegensel Varlığı bir soyut zihinken,dünyanın Gezegensel Varlığı, onun eterik dublesidir.

Böylece, üç temel kümenin çeper yönündeki ark üzerinde geçirdiği evrimi ve herbirinin bir plandan diğerine yeni bir faktörü nasıl taşıdığını gördük.

İlk küme (Ateşin Lordları), merkezi tezahür noktasına, tüm planları dıştan içe doğru ve sonra zıt yönde dolaşıp evrimini tamamlamadan önce dönmez.

İkinci küme (Formun Lordları) ise her plandaki deneyiminden sonra merkeze döner. Örneğin, çepere doğru ilk yolcuğunda iki küre boyunca, ikinci çıkışında üçüncü küreye kadar,v.s., ilerler ve her seferinde merkeze geri döner.

İkinci küme, ilk kümenin yolunu takip ederken, gelişimini onun evrimine senkronize eder. İlk küme yeni bir faktör kazanır kazanmaz, Logos bu faktörü özümser ve öznel bir safhaya çekilir. Daha önce söylendiği gibi, bu safha süresince, evren kendi haline bırakılmıştır.

Bu safhada ilk küme, bulunduğu kürede sterotip reaksiyonlar sergilemeye başlar. Bu küredeki organizasyonun tesiriyle, bir

önceki küredeki ikinci küme katmanlarını kaybeder ve merkezi tezahür noktasına geri döner.

Benzer şekilde üçüncü kümenin gelişimi de diğerleriyle senkronize bir nitelik sergiler; çünkü bu küme, bir gezegene ilerleyebilmek için, ikinci kümenin orayı terk etmesini beklemek durumundadır.

Başlangıçta yapılacak çok şey olduğundan, ilk kümenin evrimi diğerlerinden daha yavaştır. İkinci küme ise, sürekli planlardan madde toplayıp katmanlar oluşturmak, onları terkedip tekrar meydana getirmek konumunda olduğu için evrim aşamalarında epeyi zaman harcar. Bu nedenle, birinci kümenin yavaş evrimiyle kolayca senkronize olabilir. Ancak üçüncü küme için işin çoğu önceden tamamlandığı için, bu kümenin Kıvılcımları diğerlerini beklerken, deneyimlerini değerlendirmek imkanı bulur ve kendilerini incelerler.

İncelemek farklılığa, farklılık ise kişiliğin gelişmesine yol açar.

16. ATEŞİN, FORMUN VE ZİHNİN LORDLARININ TESİRLERİ

Ateşin Lordları'nın yedinci küreye kadar olan evrimlerini gördükten sonra, şimdi de merkeze dönüş süreçlerini inceleyeceğiz.

Ateşin Lordları, kürelerin çatısını teşkil eden ve sonunda Gezegensel Varlıklar biçiminde gelişen manyetik kuvvet sistemlerini oluşturduktan sonra, dönüş yolculuklarında aynı küreler boyunca hareket ederler. Ancak bu sefer, planların maddesinden kendilerine form yaratmak yerine, formu hazır bulurlar. Ayrıca planların, halen evrimlerini sürdüren kendilerinden sonraki İlahi Kıvılcım kümeleri tarafından mesken tutulduğunu görürler.

Öyle ki, örneğin altıncı kürede iki farklı türde yaşam aynı anda varolur: çeper yönündeki ark üzerindeki ikinci küme ve dönüş arki üzerindeki ilk küme.

Bu kürede önceden mevcut olan grup zihnine dahil olan birinci küme nesnel bilinçlilik kazanır. Bu grup zihninin gelişmesine yol açan ikinci küme ise, sadece öznel bilinçliliğe sahiptir. Bu nedenle bu kümenin Kıvılcımları, kendileriyle aynı küreyi paylaşan ilk kümenin elemanlarından habersizdirler.

Bu arada ilk küme, ikinci kümedeki Kıvılcımlarda o planın maddesini içeren katmanların, kendi tohum atomlarıyla aynı vibrasyonda titreşmesine yol açan bir tesir ortaya koyar. Bu ise, periyodik bir ritmin, bir vibrasyon oluşturmasıyla ilgili alışılmış fenomenin bir örneğini teşkil eder.

İkinci küme, birinci kümeyle aynı ritimde titreşmeye başladığında, doğrudan olmasa bile, en dıştaki katman üzerinde ilk kümenin meydana getirdiği değişimleri algılama yoluyla, ilk kümenin farkına varır. Ancak bu durum, evrim periyodunun sonuna doğru ortaya çıkar. Bu noktada her iki küme de o gezegeni terk eder. İkinci küme yedinci küreye ilerler; ilki ise beşinci küreye döner.

Birinci küme, geçtiği kürelerde mevcut diğer 'ziyaretçiler' üzerine tesir uygulamayı sürdürürken, evrimine de devam eder. Bu kümedeki Kıvılcımlar, çepere doğru olan yolculuklarında her plandan topladıkları maddelerle oluşturdukları katmanları korurlar. Her katman, kümenin dönüş yolculuğu sırasında uğradığı ilgili planın maddesine reaksiyon verme kapasitesine sahiptir. Etki ve tepki potansiyelini içeren bu katmanlar, tezahür ve algılama araçları olarak fonksiyon görürler.

Böylece belli bir Kıvılcım, her planın maddesi üzerine etki etme ve ona tepki verme özelliğine sahiptir. Bu Kıvılcım, üzerinde bulunduğu plandaki yerkürenin çekim alanında evrimini

sürdürdüğü halde, aktivitesini bir şekilde bu tesir küresinin ötesine yayabilir. Bu noktanın önemi ileride anlaşılacaktır.

İlk kümenin Kıvılcımları, dönüş yolculukları sırasında her kürede rastladıkları Kıvılcımların katmanları üzerinde tesirlerini uygularlar. Altıncı kürede ikinci kümeyle karşılaştıklarında ise beşinci küreye dönerler. Bunun hemen akabinde üçüncü küme, altıncı küreye geçer ve böylece iki küme birbirleriyle karşılaşmazlar. İşte üçüncü küme bu açıdan diğerlerinden ayrılır: Bu kümenin elemanları hiç bir zaman Ateşin Lordları ile karşılaşmaz, hiç bir zaman kendilerinden daha ileri bir evrim aşamasıyla karşı karşıya gelmezler. Sonuçta bu küme üzerinde dominant olarak Logos imajının ve gelişmekte olan kendi 'epigenez'inin tesirleri görülür. İşte bu nedenle 'form' veya 'kuvvet' ile kıyaslandığında, 'zihin' çok daha fazla özgürlüğe sahiptir.

Görüleceği üzere, Ateşin Lordları ile belli bir planda karşılaşan üçüncü küme hariç her kümenin farklı farklı katmanları etkilenir. İşte değişik 'Yaşam Dalgaları'nın taşıdıkları unsurların organizasyon biçimlerinde görülen farklılıkların nedeni budur. Bu nokta ile maji uygulamaları arasında sıkı bir bağıntıdan söz edilebilir; çünkü Ateşin Lordları'nın tesirini almış olan herhangi bir eleman, 'Doğa Kuvvetleri'ne karşı yapılan çalışmalarda kullanılabilir.

Benzer şekilde Formun Lordları da bir küre üzerinde evrimlerini sürdürürken, o kürede mevcut diğer Kıvılcımlara tesir ederler. Ancak o kürenin maddesiyle garip ve yakın bir bağıntı içinde olduklarından, bu Kıvılcımların katmanlarıyla geliştirdikleri ilişki de garip bir yakınlık yansıtır.

Ancak 'Zihnin Lordları' en aşağı noktayı geçip tekrar kürelere döndüğünde, evrimsel koşullar çok daha karmaşıklaşır; çünkü artık, birbirini takip eden 'epigenez' periyotları sonunda İlahi Kıvılcımların bireysel hareketlerindeki özgürlük alabildiğine gelişmiş ve reaksiyonlardaki varyasyonlar nedeniyle,

karşılaştıkları kümelerde sebep oldukları gelişmeler de o ölçüde çeşitlilik kazanmıştır.

Böylece, ilk üç kümenin gelişim sürecini birinci plana kadar izlemiş olduk. Şimdi planlar boyunca dönüş yolculuklarını inceleyeceğiz.

Hatırlayacağınız gibi, Ateşin Lordları İlâhi tesirin küresine dönmeden önce bir siklüsü/devinimi tamamlamış olurlar.

Formun Lordları her seferinde biraz daha uzun süren yolculuklar dizisiyle evrimlerini sürdürürler. İlk yolculukta altıncı plana kadar ilerler ve İlâhi tesir küresine dönerler. İkinci çıkışlarında, iki küre boyunca ilerleyerek beşinci plana ulaşırlar ve bu böylece, altıncı yolculuklarında birinci plana erişmelerine kadar, devam eder. Anlaşılacağı üzere, çepere doğru yaptıkları son yolculuklarında, tüm planların reaksiyon kapasitelerini doğalarına kaydetmiş durumdadırlar ve bu yönde kazanacakları başka bir şey yoktur. Artık sadece dönüş yolculuklarının deneyimine ihtiyaçları vardır.

Zihnin Lordları'nın evrimi de Ateşin Lordları'nın geçirdiğine benzeyen sürekli bir yolculuk sürecini içerir; ancak bunlar, planlar boyunca ilerleyebilmek için sıralarını beklerken, reaksiyon kapasitelerine yeni faktörler ekleme fırsatını bulurlar.

Görüleceği gibi, ilk kümenin merkeze doğru yolculuğunun başladığı andan itibaren her kürede daima aynı anda iki çeşit evrim yaşanır.

İleri aşamada süren bir evrim, diğerlerini belli açılardan derin bir şekilde etkiler. Bu ise 'inisiyasyon' denen sürecin prototipini teşkil eder.

Daha önce açıklandığı üzere, İlâhi Kıvılcımlar her planda yeni bir reaksiyon modu edinirler. Planı tam olarak tanırlarken, aynı zamanda o planın koşullarıyla sınırlandırılırlar. Dönüş arkı

boyunca artık planlara nüfuz etmek çabası içinde değildirler. Aksine, planlardan uzaklaşmak, daha önce kazandıkları reaksiyon kapasitesini korurken, kendilerini sınırlayan koşullardan özgür olmak arzusunu taşırlar.

Ancak bir kümenin belli bir plandan tamamen özgür olabilmesi için, o kümenin grup ruhunun plandaki tüm reaksiyonları mükemmel bir şekilde sentezlemiş olması gerekir. Böylesi bir sentez içinde reaksiyonlar, karşılıklı dengeleme sonucunda otomatik bir nitelik kazanır ve artık bireysel ayarlamalara gerek kalmaz. Böylece edinilen alışkanlık hali, Kıvılcımları bilinçaltına iter. Bilinçlilikleri daha yüksek bir planın reaksiyonlarına yönlendirilmiş olan Kıvılcımlar, bu üst planın doğasına göre hareket etmeye başlarlar. Bunun sonucu olarak alt planın atomları, artık o planda yerleşik olarak kalamaz ve dağılırlar. İşte Ateşin Lordları'nın planlardan uzaklaşması böyle cereyan eder.

Formun Lordları daha farklı bir evrim şekli uygularlar. Edindikleri her deneyimi Logos Bilinçliliğine aktarır ve kendilerini ileriye fırlatan impuls niteliği taşıyan Logos imajının karşı tesirini beklerler. En son plana da ulaşp altıncı defa merkeze döndüklerinde ise, Logos bilinçliliğine son mesajlarını vermiş olurlar.

Yedinci yolculukları artık onlar için bir tekrar niteliğindedir ve Logos bilinçliliğine yeni bir şey eklemeyecektir. Ancak, her planın tezahür evreninde yer alan formasyon kuvvetlerine katkıda bulunmayı görev edindikleri için yolculuklarını sürdürürler. Reaksiyonları temelde formları stereotipleştirmeye yöneliktir ve her kürenin Gezegenel Varlığının bedenini teşkil eden atomlar üzerinde derinlemesine tesir uygularlar.

Ateşin Lordları, bulundukları kürede gelişmekte olan 'Yaşam Kıvılcımları'nı etkilerler. Formun Lordları ise bunlara dokunmaz, doğrudan küreye tesir ederler. Eğer durum böyle olmasaydı, formun stereotipleştirilmesi süreci, İlahi Kıvılcımların evrimine

engel olurdu. Mevcut durumda ise, Gezegenel Varlıkların elemanlarına uygulanan formals stereotipleşme sonucunda, bir çekim merkezinin etrafında maddenin toplanmasından ibaret son derece basit bir yapıya sahip olan küresel bir tezahür birimi ortaya çıkar.

Zihnin Lordları ise herhangi bir plandaki kümeler üzerinde dominant tesir kaynağını teşkil ederler. Bireysellik niteliği geliştirdikleri için, sadece grup zihnine tesir etmekle kalmayıp, tek tek Kıvılcımlar üzerinde etkili olabilirler.

17. İNİSİYATÖR OLARAK ZİHNİN LORDLARI

Kendilerinden daha yavaş bir ritme sahip olan nesneleri, kendi vibrasyonları ile uyumlu kılma eğilimi, tüm titreşimsel nesnelerin belirgin özelliğidir. Bu faaliyetlerinde tek sınırlayıcı faktör ise sahip oldukları titreşimsel kapasiteleridir.

Ateşin Lordları'nın titreşimsel faaliyetleri geliştirme potansiyelleri, sahip oldukları toplam grup reaksiyonu ile sınırlıdır. Zihnin Lordları söz konusu olduğunda ise, bazı özel reaksiyon kapasitelerine sahip olan Kıvılcımlar, bireysel olarak titreşimsel faaliyetler içine girebilirler. Böylece gelişen Kıvılcımlar, bir parçasını oluşturdukları 'Yaşam Kümesi' üzerinde inisiyatör olarak derin bir tesir uygularlar.

Evrimin çeper yönündeki arkı üzerinde inisiyasyon, dönüş yönündeki kümedeki yaşamla temas sonucunda ortaya çıkar. İnisiyatör (*İnisiyatör: Başlatan), çeper yönündeki evrim arkını keserek, sempatik (uyumlu) indüksiyon yoluyla belli reaksiyon kapasitelerine yol açar. Dönüş arkı üzerindeki inisiyasyon ise daha farklı bir süreç içerir. Bu konuyu yeri geldiğinde inceleyeceğiz.

Çeper arkı üzerinde yer alan inisiyatörlerin fonksiyonu, kümelerinin yeni planın koşullarına daha hızlı bir şekilde adapte

olmalarını sağlama yönündedir; çünkü bu koşulların doğası hakkında belli bir nosyona sahiptirler.

Şimdi, İlahi tesir küresine bir kere daha dönen ilk kümeyi çevreleyen koşulları araştıralım. Bu küme Kıvılcımlardan oluşan bir bulut nesrettikten sonra, manyetik, çizgisel, merkezci, merkezkaç ve vorteks kuvvetlerinin organize bir topluluğu halinde ve bir kütleli momentumla merkeze döner.

Bu noktada Logos, tesir açısından kendininkine yakın olan bir organizasyonla karşı karşıyadır. Bu nedenle Logos'un kendi evrenine uygulayacağı tüm tesirler, ilk kümenin organize reaksiyonu ile karşılaşır. Ancak Logos, kendi yarattığı bir unsura karşı zıt bir faaliyete girişmez. Bunun yerine, tesiri altında olduğu Kozmos ile, şimdi kendi evreninde koşullayıcı bir etki kaynağı olan organizasyon arasında sentezleyici bir rol üstlenir.

Bu organizasyonun algılanması, Logos bilinçliliğinde paralel bir yansıma yaratır ve böylece Büyük Varlık, kendi evreninin etkisiyle koşullanmış olur. Bunun sonucu olarak tüm Kozmik tesirler, evrene iletilmeden önce bu koşullamanın etkisi altında değişime uğrarlar.

Şimdi Logos, evrimleşmiş kümenin planlardaki deneyimleri sonucunda edindiği reaksiyon kapasitelerini aynen kazanmıştır. Bu nedenle Büyük Varlık ve tezahürü, senkronize bir şekilde titreşirler ve birlik içindedirler. Belli bir dengeleyici etki/tepki periyodundan sonra ise bir ritim geliştirirler. Logos titreşimleri kümenin 'Grup Ruh'una yansır. 'Grup Ruh'u ise Büyük Varlığın bilinçliliğine katılır. Bireyselleşmiş Kıvılcımlar bu özelliklerini korurlar. Ancak 'Grup Ruh'ları artık ayrı bir varoluş göstermez; çünkü Büyük Varlığın ve dolayısıyla da Logos'un bilinçliliğiyle birleşmiştir. Öyle ki, bu noktada kümenin 'Üstün Ruh'u, Logos'un kendisidir. İşte 'Grup Ruh'u aracılığıyla evrimsel deneyimlerin Logos bilinçliliğine aktarılması, bir 'Yaşam Kümesi'nin amacını teşkil eder. Şimdi şu soru sorulabilir: 'Kıvılcımlar nereye giderler?

Ateşin Lordları tezahür evreninden tamamen uzaklaşmayı seçer, bu nedenle tezahür planlarında yer almazlar. Bunun yerine, tezahür edenle etmeyen arasında dengeleyici etki ve tepkileri sağlamak üzere, merkezi tesir noktasında kalırlar.

Ancak bazıları belli atomlarla temasa geçerler ve bu atomlar, Kozmos içinde bir gezgin atomun yaşamını deneyimlemek üzere Logos tesir kümesinin dışına çıkarlar. Diğerleri ise evrende koşullayıcı tesirler olarak ve Logos Zihniyle birlik içinde kalır, Logos İradesine sahip olurlar. Evrimleri süresince yarattıkları formlar, evrenin çatısını teşkil eder ve sterotip bir nitelik taşırlar. Logos, gelişmekte olan evrenin koordinasyonsuz kuvvetlerine karşı dengeleyici faaliyetler geliştirmek istediğinde, tezahürün bağlarından özgür olan Ateşin Lordları'nı görevlendirir. Ateşin Lordları temel doğa kuvvetleriyle ilgilidirler. 'Ateşin alevleri, O'nun yardımcı Ruhlarıydı.'

Formun Lordları da evrimlerini tamamladıktan sonra benzer değişimleri geçirirler. Logos gelişmiş bir kümeden yeni bir nosyon algıladığında, bunu evrim süreci devam eden bir küme üzerine yansıtmak ister ve bu iş için de görev başına Formun Lordları çağrılır.

Benzer şekilde Zihnin Lordları da dönüşlerinde İlahi bilince katılırlar ve Logos ile evreni arasında bir vasat teşkil ederler.

Hatırlatmak gerekirse, Zihnin Lordları bireyselleştikleri için elemanlarla tek tek ilgilenirken, Formun Lordları ise Grup Ruhları üzerinde yoğunlaşırlar.

Zihnin Lordları incelediğimiz evrim aşamasında inisiyatör pozisyonundadırlar. Bu Kıvılcımlar tezahürün tüm planları boyunca hareket edip reaksiyonlar geliştirir, epigenez mekanizmasının evrimde düzensizlik oluşturduğu durumlarda dengeleyici kuvvetler aracılığıyla ayarlamalara girerler.

Zihnın Lordları, işlev gördükleri planın sakinleri için algı dışı kalan kuvvet merkezleri konumundadırlar. Ancak o planın bir elemanının yardımıyla, çeşitli yapıları meydana getirebilecek çekirdekler oluşturmak üzere plan maddesini ayrıştırabilirler. Böylece 'Bakire Doğum' kavramı ortaya çıkar. 'Kurtarıcı' olarak bilinenlerin, genelde iste bu tür bir agamogenesis (eşseysiz üreme) yoluyla doğmuş oldukları kabul edilir. Bunlar kendi yaşam impulslarını taşırlar ve tezahürleri için gerekli olan tek şey, maddenin katılımıdır.

Bu bölümde bir tezahür evreninin gelişimini, asal kümelerdeki İlâhi Kıvılcımların Logos'a döndükten sonra birliğe ulaşmaları ve Logos ile evreni arasında vasat oluşturmaları noktasına kadar inceledik.

Hatırlıyacağınız gibi Logos'un üç temel niteliği mevcuttur. Asal kümelerin her biri bu niteliklerden birine tekabül eden impulsla tezahür ortamına aktarılmıştır. Bu nedenle her küme, evrende belli bir niteliğin temsilcisi olarak kabul edilir. Bu üç asal tezahür şekli diğerlerinden farklı bir skalada yer alır.

Asal kümelerin her biri Logos'la birliğe ulaştıktan sonra, evrim süreci içinde 'dengeleyici' veya 'denkleyici' rolünü üstlenirler; çünkü epigenezle beraber Logos doğasıyla uyum içinde olmayan gelişmelerin ortaya çıkması riski de belirir. Ayrıca bu gelişmiş kümeler, evrimlerinin semeresini çeper yönünde gelişmekte olan Kıvılcımlara aktararak, evrende zaten stereotipleşmiş olan reaksiyonların gereksiz yere yeniden öğrenilmesi çabasını gereksiz kılarlar.

Bundan sonra gelişen Yaşam Kümeleri, hem Logos'un, hem de O'nun 'Yönetici Sınıfı'nın tesirlerine maruz kalırlar. Kozmos'un halkalarının ilettiği üç temel özelliğin yanı sıra, Logos oniki Kozmik Işının etkilerine de açıktır. Sonraki kümelerin evrimlerinde bu Işınlardan tesiri karakteristik olarak gözlenir. Zodyaksal etkilerle Kozmik impulslar Logos tarafından

özümsemiğinde, kümelerde bunun sonucu olarak gelişen Grup Ruhlarına 'Işın Örnekleri'* adı verilir.

Böylece, tüm takip eden evrimsel süreçleri koşullayıcı nitelikleriyle, Logos ve onun Yönetici Sınıfı'nın evrimini kısaca incelemiş olduk.

* Esas metinde Yıldız Logoslar olarak geçer, ancak daha uygun görüldüğü için Işın Örnekleri olarak değiştirilmiştir (bu not İngilizce kitaptandır)

17. İNİSİYATÖR OLARAK ZİHNİN LORDLARI

Kendilerinden daha yavaş bir ritme sahip olan nesneleri, kendi vibrasyonları ile uyumlu kılma eğilimi, tüm titreşimsel nesnelerin belirgin özelliğidir. Bu faaliyetlerinde tek sınırlayıcı faktör ise sahip oldukları titreşimsel kapasiteleridir.

Ateşin Lordları'nın titreşimsel faaliyetleri geliştirme potansiyelleri, sahip oldukları toplam grup reaksiyonu ile sınırlıdır. Zihnin Lordları söz konusu olduğunda ise, bazı özel reaksiyon kapasitelerine sahip olan Kıvılcımlar, bireysel olarak titreşimsel faaliyetler içine girebilirler. Böylece gelişen Kıvılcımlar, bir parçasını oluşturdıkları 'Yaşam Kümesi' üzerinde inisiyator olarak derin bir tesir uygularlar.

Evrimin çeper yönündeki arkı üzerinde inisiyasyon, dönüş yönündeki kümedeki yaşamla temas sonucunda ortaya çıkar. İnisiyator (*İnisiyator: Başlatan), çeper yönündeki evrim arkını keserek, sempatik (uyumlu) indüksiyon yoluyla belli reaksiyon kapasitelerine yol açar. Dönüş arkı üzerindeki inisiyasyon ise daha farklı bir süreç içerir. Bu konuyu yeri geldiğinde inceleyeceğiz.

Çeper arkı üzerinde yer alan inisiyatorların fonksiyonu, kümelerinin yeni planın koşullarına daha hızlı bir şekilde adapte

olmalarını sağlama yönündedir; çünkü bu koşulların doğası hakkında belli bir nosyona sahiptirler.

Şimdi, İlahi tesir küresine bir kere daha dönen ilk kümeyi çevreleyen koşulları araştıralım. Bu küme Kıvılcımlardan oluşan bir bulut nesrettikten sonra, manyetik, çizgisel, merkezci, merkezkaç ve vorteks kuvvetlerinin organize bir topluluğu halinde ve bir kütleli momentumla merkeze döner.

Bu noktada Logos, tesir açısından kendininkine yakın olan bir organizasyonla karşı karşıyadır. Bu nedenle Logos'un kendi evrenine uygulayacağı tüm tesirler, ilk kümenin organize reaksiyonu ile karşılaşır. Ancak Logos, kendi yarattığı bir unsura karşı zıt bir faaliyete girişmez. Bunun yerine, tesiri altında olduğu Kozmos ile, şimdi kendi evreninde koşullayıcı bir etki kaynağı olan organizasyon arasında sentezleyici bir rol üstlenir.

Bu organizasyonun algılanması, Logos bilinçliliğinde paralel bir yansıma yaratır ve böylece Büyük Varlık, kendi evreninin etkisiyle koşullanmış olur. Bunun sonucu olarak tüm Kozmik tesirler, evrene iletilmeden önce bu koşullamanın etkisi altında değişime uğrarlar.

Şimdi Logos, evrimleşmiş kümenin planlardaki deneyimleri sonucunda edindiği reaksiyon kapasitelerini aynen kazanmıştır. Bu nedenle Büyük Varlık ve tezahürü, senkronize bir şekilde titreşirler ve birlik içindedirler. Belli bir dengeleyici etki/tepki periyodundan sonra ise bir ritim geliştirirler. Logos titreşimleri kümenin 'Grup Ruh'una yansır. 'Grup Ruh'u ise Büyük Varlığın bilinçliliğine katılır. Bireyselleşmiş Kıvılcımlar bu özelliklerini korurlar. Ancak 'Grup Ruh'ları artık ayrı bir varoluş göstermez; çünkü Büyük Varlığın ve dolayısıyla da Logos'un bilinçliliğiyle birleşmiştir. Öyle ki, bu noktada kümenin 'Üstün Ruh'u, Logos'un kendisidir. İşte 'Grup Ruh'u aracılığıyla evrimsel deneyimlerin Logos bilinçliliğine aktarılması, bir 'Yaşam Kümesi'nin amacını teşkil eder. Şimdi şu soru sorulabilir: 'Kıvılcımlar nereye giderler?

Ateşin Lordları tezahür evreninden tamamen uzaklaşmayı seçer, bu nedenle tezahür planlarında yer almazlar. Bunun yerine, tezahür edenle etmeyen arasında dengeleyici etki ve tepkileri sağlamak üzere, merkezi tesir noktasında kalırlar.

Ancak bazıları belli atomlarla temasa geçerler ve bu atomlar, Kozmos içinde bir gezgin atomun yaşamını deneyimlemek üzere Logos tesir kümesinin dışına çıkarlar. Diğerleri ise evrende koşullayıcı tesirler olarak ve Logos Zihniyle birlik içinde kalır, Logos İradesine sahip olurlar. Evrimleri süresince yarattıkları formlar, evrenin çatısını teşkil eder ve sterotip bir nitelik taşırlar. Logos, gelişmekte olan evrenin koordinasyonsuz kuvvetlerine karşı dengeleyici faaliyetler geliştirmek istediğinde, tezahürün bağlarından özgür olan Ateşin Lordları'nı görevlendirir. Ateşin Lordları temel doğa kuvvetleriyle ilgilidirler. 'Ateşin alevleri, O'nun yardımcı Ruhlarıydı.'

Formun Lordları da evrimlerini tamamladıktan sonra benzer değişimleri geçirirler. Logos gelişmiş bir kümeden yeni bir nosyon algıladığında, bunu evrim süreci devam eden bir küme üzerine yansıtmak ister ve bu iş için de görev başına Formun Lordları çağrılır.

Benzer şekilde Zihnin Lordları da dönüşlerinde İlahi bilince katılırlar ve Logos ile evreni arasında bir vasat teşkil ederler.

Hatırlatmak gerekirse, Zihnin Lordları bireyselleştikleri için elemanlarla tek tek ilgilenirken, Formun Lordları ise Grup Ruhları üzerinde yoğunlaşırlar.

Zihnin Lordları incelediğimiz evrim aşamasında inisiyatör pozisyonundadırlar. Bu Kıvılcımlar tezahürün tüm planları boyunca hareket edip reaksiyonlar geliştirir, epigenez mekanizmasının evrimde düzensizlik oluşturduğu durumlarda dengeleyici kuvvetler aracılığıyla ayarlamalara girerler.

Zihnın Lordları, işlev gördükleri planın sakinleri için algı dışı kalan kuvvet merkezleri konumundadırlar. Ancak o planın bir elemanının yardımıyla, çeşitli yapıları meydana getirebilecek çekirdekler oluşturmak üzere plan maddesini ayrıştırabilirler. Böylece 'Bakire Doğum' kavramı ortaya çıkar. 'Kurtarıcı' olarak bilinenlerin, genelde iste bu tür bir agamogenesis (eşseysiz üreme) yoluyla doğmuş oldukları kabul edilir. Bunlar kendi yaşam impulslarını taşırlar ve tezahürleri için gerekli olan tek şey, maddenin katılımıdır.

Bu bölümde bir tezahür evreninin gelişimini, asal kümelerdeki İlâhi Kıvılcımların Logos'a döndükten sonra birliğe ulaşmaları ve Logos ile evreni arasında vasat oluşturmaları noktasına kadar inceledik.

Hatırlıyacağınız gibi Logos'un üç temel niteliği mevcuttur. Asal kümelerin her biri bu niteliklerden birine tekabül eden impulsla tezahür ortamına aktarılmıştır. Bu nedenle her küme, evrende belli bir niteliğin temsilcisi olarak kabul edilir. Bu üç asal tezahür şekli diğerlerinden farklı bir skalada yer alır.

Asal kümelerin her biri Logos'la birliğe ulaştıktan sonra, evrim süreci içinde 'dengeleyici' veya 'denkleyici' rolünü üstlenirler; çünkü epigenezle beraber Logos doğasıyla uyum içinde olmayan gelişmelerin ortaya çıkması riski de belirir. Ayrıca bu gelişmiş kümeler, evrimlerinin semeresini çeper yönünde gelişmekte olan Kıvılcımlara aktararak, evrende zaten stereotipleşmiş olan reaksiyonların gereksiz yere yeniden öğrenilmesi çabasını gereksiz kılarlar.

Bundan sonra gelişen Yaşam Kümeleri, hem Logos'un, hem de O'nun 'Yönetici Sınıfı'nın tesirlerine maruz kalırlar. Kozmos'un halkalarının ilettiği üç temel özelliğin yanı sıra, Logos oniki Kozmik Işının etkilerine de açıktır. Sonraki kümelerin evrimlerinde bu Işınlardan tesiri karakteristik olarak gözlenir. Zodyaksal etkilerle Kozmik impulslar Logos tarafından

özümsemiğinde, kümelerde bunun sonucu olarak gelişen Grup Ruhlarına 'Işın Örnekleri'* adı verilir.

Böylece, tüm takip eden evrimsel süreçleri koşullayıcı nitelikleriyle, Logos ve onun Yönetici Sınıfı'nın evrimini kısaca incelemiş olduk.

* Esas metinde Yıldız Logoslar olarak geçer, ancak daha uygun görüldüğü için Işın Örnekleri olarak değiştirilmiştir (bu not İngilizce kitaptandır)

18. İNSANIN EVRİMİNDE ROL ALAN TESİRLER

Şimdi, insanın evrim sürecini etkileyen tesirleri incelemeye başlıyoruz.

LOGOS'SAL TESİRLER:

- a. Logos üzerinde etken olan Kozmik tesirler: Halkalar, Zodyak ile temsil edilen Işıklar ve diğer Büyük Varlıklar.
- b. Tezahür evreninin evrimine ilişkin reaksiyonların Logos Bilinçliliğinde yarattığı değişiklikler.

TEZAHÜR EVRENİNİN TESİRLERİ:

- a. Plan koşulları.
- b. 'Işın Örnekleri'nin tesirleri.
- c. Gezegensel Varlıkların tesirleri.
- d. Aynı gezegende gelişen diğer evrimlerin tesirleri.

TEZAHÜR EVRENİNİN FAKTÖRLERİ:

Bu faktörler gerekli durumlarda işlevsellik kazanan sterotip reaksiyonlardır. Bunlar bir evrim aşamasında geliştirilip sonraki

evrimlere miras bırakılan içsel kapasitelerdir. Sayıları çok fazla olan bu faktörlerden en önemlilerini şöyle sıralayabiliriz:

1. Etki ve tepki kanunu-eşit ve zıt.
2. Kuvvetlerin niteliği kanunu (veya kutupluluk).
3. Çarpışma kanunu (veya hareketin bir plandan diğerine aktarımı).
4. Merkezin çekimi kanunu.
5. Uzayın çekimi kanunu.
6. Sınırlılık kanunu.
7. 'Yedi Ölüm' kanunu.

Yukarıda belli başlı bir kaç tanesi verilen faktörlerin tesirleri altında evrim süreci devam eder.

Gelişmekte olan bir evrim safhasında dominant olan Logos' sal tesir, ortaya çıkan yaşamın veya vasatın biçimini belirler.

KOZMİK TESİRLER:

Kişiliği etkileyen gezegensel tesirleri tasvir eden astrolojik kavramlara yabancı değilsinizdir. Buradaki çalışmada ise kişiselliği etkileyen Kozmik tesirleri inceleyeceğiz; ki bu tesirler, Gezegenler Astrolojisi'nden farklı bir alan olan Yıldızlar Astrolojisi'nin içeriğini oluştururlar.

Evren Logos bilinçliliğinin belirleyici tesirleri altında gelişir. Logos bilinçliliği ise Kozmik dalgaların tesirlerine açıktır. Bu

nedenle evren, dolaylı da olsa, Kozmik dalgaların hareketlerinden etkilenir.

Kozmik dalgalar, Halkaların pozitif ve negatif safhalarının tesirleri altında meydana gelirler. Bu safhalar Kozmos'un tümünü etkilerler. Bunun sonucu olarak oniki Kozmik Işın ve yedi Kozmik Plan, pozitif ve negatif niteliklerin etken olarak gözlendiği birbirini takip ettiği devreler içinde fonksiyon görürler. Pozitif safha dominant olduğunda aktif kuvvetler ('apeks') merkezde, negatif safhada ise çepere yer alırlar.

O halde, pozitif safhada önce merkeze, sonra çepere doğru, negatif safhada ise önce çepere, sonra merkeze doğru bir akım söz konusudur. Bir Işının tesiri, o Işının Halkaların pozitif safhasında mı, yoksa negatif safhasında mı deneyimlendiğine bağlı olarak farklılık gösterir. Bir Büyük Varlığın Kozmos etrafında belli bir yörüngede döndüğü düşünülürse, geçtiği bölgelerdeki Işınlardan ardışık olarak pozitif ve negatif tesirlerine maruz kalacağı anlaşılır.

Benzer şekilde, bir evrende süregelen evrim de, Logos'un deneyimlediği Kozmik tesirlerin pozitif veya negatif oluşuna bağlı olarak değişime uğrar.

Bu tesirlerin değerlendirilmesi Yıldızlar Astrolojisini oluşturur. Bu astroloji, Grup Ruhlarının yaşamlarını ve kaderlerini Gezegenel Varlıklarla ilişkilendirmeye yönelik olarak, göksel varlıkların orijinleriyle ilgilenir. Hesaplamalarda temel alınan olgu, ekinokslardaki gerilemedir.

Ekinokslarla Kozmik Işınlardan safhaları arasında bir ilişki mevcuttur ve bir Halkaya dört safha tekabül eder. Buna dayanarak evrimi etkileyen yıldızsal tesirleri değerlendirmek mümkündür. Ancak şunu da belirtelim ki, bu tesirler insan yaşamına doğrudan yansımazlar. Bununla beraber, Gezegenel varlıkları ve dolayısıyla da, bir ruhun reaksiyon gösterdiği zihinsel ve karmik atmosferi etkilerler. Gezegenel Varlıklar,

herhangi bir yaşam kümesinin grup ruhu kendi kürelerinden geçerken belli bir değişime uğrarlar. Sonuçta, Logos'sal tesirler sabit olduğu halde, bu tesirlerin aktarımı sırasında bazı modifikasyonlar ortaya çıkabilir.

Eski zamanların astrolojisi temelde doğru olduğu halde, bugün için pek geçerli olmayabilir. Evrimsel gelişmelerin de hesaba katılması gerekir. Örneğin, ilkel zamanlarda savaşa veya kan dökümüne yorulan bir gösterge, şimdi fikirlerin bir çatışması olarak yorumlanabilir.

Yıldızlar Astrolojisinde bir kişinin horoskopunu çıkarmadan önce, kişinin bağlı olduğu ırk göz önüne alınır. Grup zihinleri ve grup ruhları Yıldızlar Astrolojisi ile, bireyler ise Gezegenler artı Yıldızlar Astrolojisi ile değerlendirilir. Önce ekinoks pozisyonları belirlenir ve buradan Halkasal tesirler hesaplanır. Kişinin 'Göksel Evi'nin pozitif veya negatif safhalardan hangisinde olduğunu tespit ettikten sonra, Logos'un hangi yönünün işlevsel olduğunu tespit etmek mümkün olur.

Parçalara bölme veya parçaları bir araya getirme fonksiyonları Kozmik Halkalar tarafından belirlenir. Yapım ve yıkımın formu ise Kozmik Işınlara bağlıdır. Bunlar asal koşulları tespit ederler ve sık sık en dikkatli hesapları bile altüst edebilirler.

Kozmos'un düzenli ve hesaplanabilen tesirlerinin yanı sıra, Büyük Varlıkların planlar boyunca hareketlerinin neden olduğu düzensiz tesirler de mevcuttur.

Bu tesirlerin güvenilir bir şekilde değerlendirilmesini garanti edecek hiç bir yöntem yoktur. Sadece tesirlerin kuyruklu yıldızların geçişi ile ilişkili olduğu söylenebilir. Bazı kuyruklu yıldızlar tarafınızdan tespit edilmiş ve yörüngeleri hesaplanmıştır. Pek çoğu ise bilginiz dışındadır. Kuyruklu yıldızlar, diğer göksel varlıklarda sebep oldukları değişimlerle yaklaştıklarına dair size gerekli uyarıyı gönderirler.

Kuyruklu yıldız astrolojisi, üzerinde çok az çalışılmış bir daldır ve ilgi gösterildiği taktirde çok faydalı sonuçlar sunabilir. Bir kuyruklu yıldızın stereoskopik kaydının değerlendirilmesiyle kimyasal kompozisyonunu tespit etmek mümkündür. İçerdiği elementlerin (bilhassa metallerin) oranı, yapısı hakkında önemli ipuçları verir. Bu bilgilerle belli olaylar arasındaki ilişkilerin saptanması, 'Bilgi Ağacı'nın temelini teşkil eden 'iyi/kötü' problemine bir anahtar oluşturur.

Devredeki kuvvetlerin hangi niteliklerinin ön planda olduğunu anlamak önemlidir. Çünkü bu kuvvetlerin etkisiyle negatif safhada olması beklenen bir olgu, umulmadık bir şekilde pozitif dönebilir.

Yıldızlar Astrolojisiyle ilgili hesaplamalarda, Büyük Varlıkların düzensiz değişimleri de göz önünde tutularak, ekinokslar temel alınır.

Kuyruklu yıldızlar, süptil planlar üzerindeki Varlıkların tesiriyle ortaya çıkan elektriksel etkinin bir araya getirdiği atomlar topluluğudur. Bu Varlıklar, kompozisyonlarında yedinci plan maddesi içermeyen Kozmik oluşumlardır ve bu nedenle bir Güneş sisteminin evriminde oluşan ilk planda fiziksel olarak algılanabilecek bir evren yaratamazlar.

Kuyruklu yıldızlar gelişebilecek bir grup ruhu meydana getirmezler. Bunlar 'Yıldızsal Aptallar'dır. 'Yapay Elementaller'(* Elemental: Tabiat ruhu) ruhlarını oluşturur ve çoğu Kozmik çöpçü olarak işlev görürler. Epigenezin sürekli yanlış uygulanması sonucu, kendilerine ulaşabilen evrimsel birimleri değerlendiremiyerek kendilerini yıkıma mahkum ederler. Kuyruklu yıldız, bu birimleri yörüngesine alarak, reaksiyon gösterebilecekleri hiç bir tesirin bulunmadığı Kozmos'un en dış sınırlarına taşır.

Bu olgu 'Bilinmeyen Ölüm' olarak tanımlanır. Bu birimler tamamen yok olurlar. Onlar için reenkarnasyon veya yeni bir

başlangıç söz konusu değildir. Karmaları ayrıışmış ve grup ruhuyla ilişkisi kalmamıştır. Bunlar için, gezegenlerini bir Kuyruklu yıldızla takas etmeyi tercih ettikleri söylenir.

Hızlı hareketi ve uzaklara gitmeyi seçmişlerdir. Ancak hızları ve katettikleri mesafe, içerdikleri kohezyon kuvvetlerinin karşılayamayacağı dereceye ulaşır. Boyunduruğuna girdikleri kuyruklu yıldız güneş sistemindeki küresine döndüğünde, artık bu birimler yanında değildir.

Güneş sisteminin Logos'undan kaynaklanan evrimler, Kosmos Halkalarının tesirleriyle belli ölçüde senkronize olurlar. Pozitif Kozmik tesirler altındayken, Kozmos yeni bir kümeyi yolculuğuna başlatan uyarıyı gönderir. Ancak bu yolculuğun süresi ve hızı artık hiç bir şeyle senkronize olmaz; çünkü çok fazla zıt tesirler mevcuttur. Bu küme 'Nadir'den (Nadir: En aşağı nokta) Kozmik dalgalar değişirken geçmek durumundadır. Çeper yönündeki ark üzerinde bir veya daha fazla Kozmik safhanın tesiri altında kalabilir.

Bir safhanın değişimi daima evrimsel bir krize neden olur. Ancak bir evrim, gelişme kapasitesinin limitine yaklaşırken, bir Kozmik dalganın dönüşümü gerçekleşene kadar 'ölü' bölge üzerinde kalmayı istemez. Bunun yerine epigenez uygulayarak oyalanır.

'Nadir'den elverişli olmayan koşullar altında geçmeyi deneyen ve başarılı olamayan varlıklar, daha sonra gelen Kozmik dalgayla beraber orijinal hat üzerinde geri döner ve 'şeytanlar'ı ve 'ifritler'i oluştururlar. İşte bu evrim türü 'Sol Yol Evrimi' olarak tanımlanır. 'Sol Yol Evrimi' iki şekilde olabilir: 'Nadir'i geçtikten sonra arkın sağdan sola istemli olarak kesilmesiyle veya 'Nadir'i geçmeden önce geriye dönülmesiyle.

Buradan anlaşılacağı üzere, insanlığın spiritüel yönlendirilmesiyle ilgili çalışmaların verimli olabilmesi için Kozmik dalgaların anlaşılması çok önemlidir.

Ondokuzuncu yüzyıldaki çalışmalar, spiritüel gelişme açısından yararlı bir zemin oluşturmıştır. Yirminci yüzyılın ilk çeyreği ise bir gerileme dönemi olarak kabul edilebilir.

19. LOGOS'LA TEZAHÜR EVRENİNİN İLİŞKİSİ

Şimdiye kadar işlenen bölümlerden anlaşılacağı üzere, Logos Kozmos'a bilinçaltıyla, evrene ise bilinciyle bağlıdır. Yine hatırlayacağınız gibi, Logos pozitif ve negatif Kozmik safhalardan etkilenir. Negatif tesir altında, bilinçliliği öznelliğe yönelir ve Kozmik tesirler dominant nitelik kazanır. Bu süreç zarfında Logos tesirleri, tezahür evreninden büyük ölçüde geri çekilir ve evren, evrimi süresince ortaya çıkan kuvvetlerin kontrolüne bırakılır.

Bu periyotlar, 'Tanrı'nın Gündüzleri ve Geceleri' olarak adlandırılır. Ancak bu gecelerin ve gündüzlerin de dereceleri vardır.

Logos'a göre bir evrim safhasının, insan için bir enkarnasyonla aynı anlama geldiği düşünülürse, Logos'un evreniyle olan ilişkisi daha iyi anlaşılabilir.

Evrimleşmek üzere bir yaşam kümesinin gönderilmesi ve geri dönmesiyle Logos bilinçliliğinin kazandığı deneyimlerle, bir insan 'Kişisel'liğinin bir 'Kişilik' olarak enkarne olmasıyla edinilen deneyimler benzer nitelik taşırlar.

Logos'un kendisi İlahi Kıvılcıma, Grup Ruhü bazında Evren Kişiselliğe, evrimleşen küme ise Kişiliğe tekabül eder.

Bu paralellikleri dikkate alarak, Logos'u insanı inceleyerek, insanı da Logos'un ışığında yorumlamak mümkündür.

Bir evrenin formasyonu, gelişmesi ve gerilemesi, Logos'un evrimsel siklusuna tekabül eder. Logos, evrimleşen yaşam dalgaları veya kümelerin teşkil ettiği bir dizi enkarnasyon impulsu ile gelişir.

Her yeni evrim dalgası, evrenin 'form' niteliğine daha derinden nüfuz eder; organizasyona daha kompleks bir yapı kazandırır. Evren açısından ideal bir durum olan kuvvetlerin mükemmel dengesinin kurulması yolunda onu bir adım daha ilerletir. Bir tezahür evreni, bir bütün olarak reaksiyon vermeye başladığında, öznel bilinçliliğini tamamen kazanır ve bundan sonra nesnel bilinçlilik geliştirmesi de mümkün olur. Böylece evren, Logos'un farkındalığına varır ve Logos ile evren arasında karşılıklı bilinçlilik kurulmuş olur.

Öznel bilinçlilik taşıyan Logos'un nesnel bilinçlilik geliştirebilmesi için bir nesneye gereksinim vardır. Bu yüzden Logos önce kendi hakkında geliştirdiği nosyonu yayınlar; sonra bu imajın bilincine varır.

Daha sonra evrimin birbirini takip eden safhaları boyunca bu nosyon da öznel bilinçlilik kazanır. Logos bu değişimlerin farkına varır ve onların bilgisiyle kendisi de değişime uğrar.

Sonuçta öznel bilinçliliğini tümüyle kazanmış olan evren, nesnel bilinçliliğe de sahip olur ve Logos'un farkındalığına varır. Logos bilinçliliği evrensel bilinçlilikle paralel geliştiği için, bu iki bilinçlilik birbirine benzer. Aradaki tek fark, Logos bilinçliliğinin temelinde Kozmik koşulların, evrensel bilinçlilikte ise arzsallık koşulların yatmasıdır.

Kozmik kuvvetler, çekim güçleriyle arzsallık kuvvetlerin kohezyonunu yener ve Logos, evrensel bilinçliliği tamamen masseder.

Tezahür evreninin atomlarını bir arada tutan tüm bu organize reaksiyon sistemleri, tezahür evreninin planlarından çekilip

Kozmik bir varoluş hali kazanırlar. Evreni oluşturan atomlar ise, daha üstün bir güç tarafından koordine edilmemiş teğetsel hareketleri sürdürdükleri ilk konumlarına dönerler. Bu olgu, 'Eski Gece' veya 'Asırların Gecesi' olarak ifadelendirilen 'Küçük Kaos' halidir.

Anlaşılacağı gibi evrimin amacı, Logos bilinçliliğiyle birleşebilecek nitelikte bir bilinçliliğin geliştirilmesi ve yansıtılmış veya aktarılmış bir varoluş safhasından, gerçek, aslı veya yalnızca akıl ile idrak edilebilen Kozmik bir varoluş haline geçmektir. Bu ise ancak tezahür evreninin tümünde mükemmel bir sentezin oluşmasına bağlıdır. Bu süreç, 'Pralaya' veya 'Tanrı'nın Gecesi' olarak bilinir.

Daha küçük bir 'gece' ise, her evrim safhasının sonunda, evrimsel sürecin ürünleri olarak kendisine sunulan kavramları değerlendirmek üzere Logos meditasyona çekildiğinde ortaya çıkar.

Meditasyon aşamasında Logos bilinçliliğindeki meydana gelen değişimler, sonraki her İlahi Kıvılcım kümesine yansır ve daha önce açıklandığı gibi bu kümeler, evrimlerine hazır bir reaksiyon kapasitesi ile başlarlar.

Belli tiplerde formların oluşması için kullanılan plan maddeleri, formlar ayrıştıktan sonra da reaksiyon kapasitelerini korurlar. Bu nedenle sürecin her tekrarlanışında, daha büyük bir istekle benzer formları oluşturmak üzere bir araya gelirler. Bu durum, formları bir arada tutan organize kuvvetlerin gelişmesine kadar devam eder.

Takip eden yaşam dalgaları ise bu formları aynen kabullenmek zorunda kalır ve bu şekilde koşullandırılırlar. Burada bir gerileyiş söz konusudur; çünkü her yaşam dalgası, epigenez uygulamasının sonucu olarak bir öncekinden daha gelişmiş durumdadır ve deformasyona uğramadan önceki dalgayla aynı kalıba uyması mümkün değildir.

O halde her yaşam kümesi, Kozmos'un sade ve yalın, önceki yaşam kümelerinin ise kompleks nitelikteki reaksiyon kapasitelerini doğasında taşır. Bu nedenle, temelde mükemmel sadelikteki prensipleri içerdği halde, reaksiyon kapasitesi açısından sonsuz bir kompleksliğe sahiptir.

Kozmik prensipler tanımlanabilen ve sabit prensiplerdir. Her insan ruhu, kendi doğasının temel kanunları olarak gördüğü bu prensiplere uyar. Ancak epigenezle ilgili reaksiyonların bireysel olarak değerlendirilmesi mümkün değildir. Çünkü bu reaksiyonlar hem son derece karmaşıktırlar, hem de değişim yaratabilecek olası faktörler çok fazladır.

Onların değerlendirilmesi ancak evrimlere bağlı olarak yapılabilir. Elde edilen veriler ise ortalama değerler olarak kabul edilirler.

İşte burada söz konusu olan epigenez, 'özgür irade' ögesini devreye sokar. Özgür irade ise, gelişmesiyle Logos'la sentezi gerçekleştirmesi arasında geçen süre içinde, tezahür evreninde 'pozitif kötülük' olarak nitelendirilen kavrama yol açar.

20. TEZAHÜR EVRENİNİN TESİRLERİ

Şimdiye kadar olan açıklamalarda evrendışı tesirler üzerinde duruldu. Bu bölümde ise evreniçi tesirleri incelemeye başlıyoruz. İyice yerleşmesi açısından evrendışı tesirlerin iki tip olduğunu tekrar hatırlayalım:

Birincisi, Logos üzerinde etken olan ve Logos'un tepki verdiği Kozmik tesirler: Böylece meydana gelen değişimler, tezahür evrenine Logos'sal tesirlerin varyasyonları ve safhaları olarak yansır. Bu nedenle ilk haline sadık olmakla beraber Logos tesirleri sabit değildir. İşte bu noktada, ezoterik ve eksoterik teolojiler birbirinden ayrılır. Eksoterik teoloji, Tanrı'nın değişmez

olduğuna inanır. Ezoterik teoloji ise, 'Tanrı' nın kendisinin de 'kanun'a uygun bir mütasyonla gelişmekte olduğunu kabul eder.

İkinci olarak ise Logos tesirleri, Logos'un, evrenin evrimine gösterdiği reaksiyonların sonucu olarak doğasında ortaya çıkan tezahürlere bağlı olarak değişime uğrar.

Evrimleşen insanlığın maruz kaldığı tesirlerin değerlendirilmesinde, tezahür evreninde etken olan Logos tesirlerinin gösterdiği işte bu iki tür değişim göz önüne alınmalıdır.

Bu değişimlerin değerlendirilmeye katılması iki şekilde olur:

1. Kozmik açıdan: Ekinokslar ve kuyruklu yıldızlar aracılığıyla.
  2. Evrimsel reaksiyon açısından: Biyolojik geçmişin safhalarını gösteren eğrinin incelenmesiyle.
- Şimdi insanın evrimini sürdürdüğü tezahür evreninin koşullarını incelemeye başlıyoruz.

Daha önceki açıklamalardan anlaşılacağı üzere, düzenli her etki ve tepki, evrenin eğriliği kanununa bağlı olarak, sonunda periyodik bir nitelik kazanır. Periyodik bir reaksiyon ise uzayda bir iz bırakır ve böylece stereotipleşir. O halde bir tezahür evreni, herhangi bir anda mevcut olan uzaydaki izlerin çatısıyla bir arada tutulan atom ve molekül dizisidir. Başka bir deyişle, Tekilliliğin organize tezahürleri, uzaydaki izlerin soyut kalıplarını oluşturduğu bir dizi stereotip reaksiyondan başka bir şey değildir.

Bu stereotip reaksiyonlar büyük çeşitlilik sergilerler ve orijinlerinin moduna göre ayırt edilebilirler. Bunlar, Ateşin, Formun veya Zihnin Lordları tarafından, evrimsel süreç içinde geliştirilmiş reaksiyonlardır. Bu reaksiyonların her biri, belli bir evrim sürecinde ortaya çıkan formlarla ve faaliyetlerle ilgili tezahürleri yöneten bir 'Doğa Kanunu'na tekabül eder. Böylece aralarındaki fark belirginleşmiş olur. Ancak analitik bir zihnin ayırt etmesi mümkün olmasa da, her evrim bir öncekinin yarattıklarını değerlendirdiği için, önceki evrimin reaksiyon

tiplerini de doğasında içerir. Bu reaksiyonlar bağımsız tabakalar halinde varolurlar; ki bunların manipölasyon metotlarının bilgisi, pratik imajının temelini oluşturur.

Hatırlayacağınız üzere, tezahür evreninin her safhası belli bir sıra dahilinde cereyan eder ve bu safhalar, sonraki yaşam dalgalarının gelişme ortamlarını hazırlarlar. Bunun sonucu olarak belli bir evrim safhasındaki bir yaşam dalgası, o safhanın yaşandığı planın ortamıyla koşullandırılmış olur. Bu nedenle, evrimle ve inisiyasyonla ilgili soruların cevap bulabilmesi için planların çok iyi anlaşılması gereklidir.

Birinci ve fiziksel planın kanunları beş duyu aracılığıyla algılanabilir niteliktedir. Bu kanunlar sizin 'Doğa Bilimi' olarak adlandırdığınız alanın kapsamına girer. Aslında varoluşun bir planını 'doğal' kabul ederken, diğerlerini 'doğaüstü' olarak tanımlamak da epigenezin garip sonuçlarından biri olmalı! Bilhassa cansız varlıklar söz konusu olduğunda, bu koşulların çok iyi gözlemlendiği ve anlaşıldığı söylenebilir. Ancak bilimsel düşüncenin düştüğü en büyük hata, bu kanunlar dışında başkalarının da mevcut olabileceğini göz ardı etmek olmuştur. İşte bu hata, bilimin son yüz yılını kısırlaştırmıştır. Eski düşünürler, daha az bilgili, ama daha bilge insanlardı. Bunun yanı sıra bazı dinsel felsefe ekolleri de, zıt bir yaklaşımla, yaşamın fiziksel planın kanunlarından bağımsız olarak evrimini sürdürebileceğini savunurlar. Bu da bir hatadır.

Bir planın kuvvetleri o plana hakim olup, bir aşağıdaki plan için denetleyici konumundadırlar. Bir üst planla temasa geçtiklerinde ise denetlenirler.

Örneğin, mantık kuralları zihninin krallığında egemendirler. Zihninin imajları, duygusal formları kontrol ederlerken, aynı zamanda da spiritüel kuvvetlerin denetimi altındadırlar.

Her plan, bağımsız veya bir devre içinde fonksiyon gösterme özelliğine sahiptir. Ancak plan bir devre içindeyse, yedinci plan

üzerinde arkın birleştirilerek akımın sağlanması önemlidir. Aksi takdirde açık kalan ark, 'Sol Yol Hattı'na kısa devre yapabilir.

Örneğin, eğitilmiş bir zihin duygu bedeninin ve duygu bedeni de fizik vasatın kontrolünü öğrenmişse, bir yarısı bilinçli veya negatif, diğer yarısı bilinçaltında veya pozitif işlev gören bir ark söz konusudur ve itici faktör daima bilinçaltıdır. Eğer bu ark yedinci planın Logos imajı vasıtasıyla tamamlanmazsa, türüne göre dördüncü veya beşinci plan üzerinden, bilinçten bilinçaltına kısa devre ortaya çıkar. Bunun sonucu olarak da, pozitif veya itici nitelik taşıyan bilinçaltı denetleyici konumuna geçer.

Şimdi, bilinçaltı geçmişe ait olduğundan, geçmiş kontrolü ele almış gibi olur. Böyle bir kişi, evriminin daha önceki bir safhasına döner ve melekeleri ileri bir evrim seviyesinde olduğu halde, geri motivasyonlarla yönlendirilir.

Bu motivasyonlar ait oldukları safha açısından elverişli olmakla beraber, daha ileri bir safhanın kompleks melekelerinin kontrolünde yetersiz kalırlar. Sonuçta bu kişi, elemanı olduğu grup ruhunun dengesini bozarak, evrim için bir tehlike teşkil etmeye başlar ve bu nedenle, görevleri evrendeki kuvvetleri dengelemek olan gelişmiş Varlıklar tarafından bir şekilde 'cezalandırılır'. Gelişmiş melekeleri kendinden alınır ve sadece ilkel impulslarına yetecek kadar meleke ile bırakılır. İşte zarar verici, kötü niyetli 'aptallar'ın bir kısmı bu şekilde ortaya çıkmıştır.

Planların iyi anlaşılabilmesi için Gezegensel Varlıklar hakkında yeterli bilgiye sahip olmak şarttır. Bildiğiniz gibi, her planın evrimi sırasında bir Gezegensel Varlık evrimleşmeye başlar. Bir Gezegensel Varlığın 'Yüksek Ben'i, o plan maddesinin süptil yanını teşkil eder.

Dünyanın süptil yanı 'eterik'tir: Zeka taşımayan formların oluşturduğu bir plandır.

Her Gezegenesel Varlık kendi planındaki yaşamın ilk örneğini teşkil eder ve o planın dominant tesir kaynağıdır. Evrimsel dalgalar boyunca önceki planların maddesi Gezegenesel Varlığın etrafında toplanarak katmanları veya bedenleri oluşturur; ancak üstteki planların maddesi bu şekilde etkilenmez. Varlığın doğasındaki bu elementler, onun atmosferi üzerinde etken olan yüksek planların tesiri altındadırlar. Atmosferde yer alan bir element, Varlığın küresi içinde mevcut yaşamların belirli niteliklerinden daha direkt bir şekilde etkilenir.

Katı fiziksel plana kadar önceki tüm planlar bir Gezegenesel Varlığı beslerken, üstteki planların elementleri onun Kişiselliğini oluşturur. Gezegenesel Varlık, fonksiyon gösterdiği planın Grup Ruhu olması açısından, küresinde gelişen yaşamlardan etkilenir ve kendi gezegenindeki yaşamın Grup Zihninin doğasını paylaşır. İşte bir Gezegenesel Varlığın Yüksek Ben'inin, gezegen üzerinde evrimleşen yaşamlara dayandığı gerçeği çok ince ve önemli bir noktadır.

Gezegenesel Varlık, kendisi için insanlığın daha büyük bir 'Ben' inşa ettiği, çok büyük bir 'Yapay Elemental'dir.

Bir Gezegenesel Varlık kendi küresi içindeki tüm evrimlerin ve faaliyetlerin koşullarını tayin eder; ancak daha süptil konularda, kendisinden ileri evrim aşamasındaki Varlıkların tesirleri belirleyici nitelik taşır.

Bu nedenle, Dünya'nın küresi dahilinde bir insanın evriminin maksimum noktasına (başka bir deyişle, hayvansal nitelikten en üstün insanlık aşamasına) ulaşabilmesi için, o kişinin Dünya'nın ve Dünya'nın süptil Ben'ini teşkil eden Ay'ın kuvvetleriyle birlik içinde olması gerekir. Kişinin gerekli bilinçlilik seviyesine erişebilmesi ise ancak yüksek planların tesirleri ile mümkündür.

Kozmik zamanlamaya göre, mevcut insan evriminin Dünya planından çekilmesi yakınlaşmıştır. Dünya evriminin gelişmiş

ruhları, evrimlerini Dünya ruhuyla beraber sürdürmezler. Dünya, insan nesli için değil, elementler için bir inisiyatör konumundadır. Dünya ve Ay, fiziksel bazda inisiyasyon uygularlar.

Gezegenerle tekabül ettikleri planları şöyle sıralayabiliriz:

Dünya :

Katı fiziksel plan.

Ay

Eterik plan.

Mars

İçgüdü ve tutkuların planı

Venüs

Soyut duyumların planı.

Satürn

Somut zihninin planı.

Merkür

Soyut zihninin planı.

Jüpiter

Somut spiritüalizmin planı

Güneş ise Yedinci plan Logos'unu temsil eder.

O halde her gezegeni ait olduğu plana tesirlerini yayan ve o planı kendi vibrasyonlarına uyarlayan bir varlık biçimi olarak düşünmek mümkündür. Her evrim, çeper yönündeki ark üzerinde bir plana uğradığında doğasına uygun belli faktörleri geliştirir; dönüş arkı üzerinde ise kendi etken tesiri ile paralel bir

uyum içinde o planın koşullarına nüfuz eder. Bu nüfuz edişin derinlik kazanması, ancak plandaki Gezegensel Varlıkla ahenkli bir işbirliği ile mümkündür.

Gezegensel Varlıklar büyük ancak akılsız varlıklardır; bu nedenle her birine bir rehber tayin edilmiştir. Bu rehberler ilk evrim sürecine ait olan Ateşin Lordları arasından seçilir. 'Kürelerin Baş Melekleri' ad verilen bu rehberler aracılığıyla planlar üzerindeki hakimiyet garantiye alınır.

'Kürelerin Baş Melekleri'nin de inisiyatörleri vardır. Bunlar 'İsimlerin sessiz harflerini' bilir ve ait oldukları gezegenlerin evrimi ve yeniden yapılanmasıyla ilgilenirler.

'Işın Örnekleri' Gezegensel Varlıklardan farklı olup, Kosmos'un Güneş Sistemi üzerine uyguladığı Zodyaksal tesirleri temsil ederler. Bu tesirler de kendileri için 'Baş Melek' rehberler tahsis edilen Yapay Elementaller olarak yapılanmışlardır. Ancak bu Işınlardan daha yaşlı oldukları için, çok daha gelişmiş ve kişisel kazanmışlardır. Işın Örnekleri, Zihnin Lordları'dırlar.

Her Işın Örneğinin elemental niteliği, Işının tesiri altında ortaya çıkan evrim süreciyle belirlenir ve Işın Örneği bu evrimin Grup Zihni olarak tanımlanabilir.

Her evrim bir Işın Örneği yaratır ve evrim sürecinde etken olan Kozmik tesirlerin belirli bir niteliğini bu yolla odaklar, stereotipleştirir ve denetler.

Bu Işın Örnekleri, meydana gelişlerine yol açan Kozmik Dalga gelip geçtikten sonra da işlevselliklerini sürdürürler. Bu nedenle, evrimin bir minyatür Kozmos oluşumu yönünde geliştiği evrende, bu Işın Örneklerinin sebep olduğu Kozmik tesirler etken olmaya devam ederler.

Son olarak, daha önce veya daha sonra gelişen evrimlerde ortaya çıkan diğer yaşam biçimlerinin tesirlerini göz önüne almak

istiyoruz. Normal olarak, şans eseri aynı küreyi paylaşsalar bile, farklı bilinçlilik seviyelerine ait olan bu evrimler birbirleriyle temasa geçemez ve aralarında bir etkileşim meydana gelmez. Ancak bazı özel koşullarda temas gerçekleşebilir; ki bu temaslar, popüler terminolojide 'medyumluk' olarak nitelendirilir.

Medyumluk iki türde olabilir:

1. Evrimsel skalada daha aşağıda olanın algılanması;
2. Evrimsel skalada daha yukarıda olanın algılanması.

Dünya 'nadir'de bulunduğu için, bu iki tür 'görüş', 'Sol Yol' boyunca geriye veya 'Sağ Yol' üzerinden ileriye bakış şeklinde düşünülebilir. Gözün görüş menzili oranında ileriye görebilmek mümkündür; bu ise ruhun ilerlemesine yardımcı olur; çünkü göz nereye bakarsa, ayak o yöne döner.

Fiziksel plan üzerindeki varlıklar, daha süptil bir planın evrimsel niteliklerini iyice kavramadan önce o planın içeriğine nüfuz edemezler.

Fiziksel planın inisiyatörleri, yedinci planı mükemmel derecede idrak etmiş olan varlıklardır. Inisiyatörler daima planın çapı boyunca fonksiyon gösterirler. Buna göre yedinci, birinci üzerinde inisiyasyon uygular. Bu nedenle, Dünya üzerindeki insan, ikinci planın Doğa Kuvvetlerine, üçüncü planın Azizlerine, dördüncü planın üstatlarına, beşinci planın Meleklerine, altıncı planın Baş Meleklerine veya yedinci planın Mesihlerine değil, doğrudan Logos' un kendisine tapınır. Onun İlahi Kıvılcımı ile yaşamını sürdürür.

Herşey bu hiyerarşik yapı içinde Kozmos'un bilinçliliğine yükselmeye çalışır. Ancak tezahür evreninin hiç bir planında duraklama veya evrimin sonuçlandırılması mümkün değildir; çünkü tezahür sonsuz bir olgudur.

Logos'un inisiyasyonu sadece birinci plan üzerinde uygulanır. Bu inisiyasyon merkez yönündeki arkten, çeper yönündeki arka

geçişini temsil eder ve 'İçerideki Tanrı' olarak tanımlanan ve 'Yaradan'la birleşmek üzere evrimleşen İlahi Kıvılcım'ı uyandırır.

İnsan, çeper yönündeki ark üzerinde planlar boyunca ilerlerken, Logos'a değil de, hiyerarşi dahilinde kendisinden yukarıda olan Varlıklara yönelir. Merkez yönündeki ark üzerinde ise, planın çapı boyunca kendi Tanrı'larına bakar. Bu Tanrılar, materyalizasyonu terketme sürecini yaşayan gelişmiş Varlıklardır.

Bilindiği gibi çok tanrılılık ilkel dinlerde görülür. Tek tanrılılık maddeselliğin 'nadir'ini ve merkez arkından çeper arkına geçişini temsil eder. Bu geçiş ilk başaran Yahudiler, insanlar arasında en materyalist olanlardır.

Çeper yönündeki ark üzerinde gelişen dinler çok tanrılı değildir; çünkü 'nadir'den geçildiği için bu evrimin varlıkları 'Tek Tanrı'yı bilirler. Yine de mevcut hiyerarşiye sadık kalırlar; çünkü maddenin peçesiyle maskelenmediği taktirde bu 'Işık', varlık için katlanılmaz olurdu.

Bu nedenle, bilinçliliğin beynin kalıplarından kurtulduğu daha süptil planlarda, hiçbir zaman 'Yaratıcı'ya doğrudan yaklaşmamız mümkün değildir. Daima yaratıcı gücü bir plandan diğerine ileten ve ayarlayan araçlar söz konusudur. Bu araçlar arasında en ileri aşamada olan, bizim evrimimizin Grup Zihni veya Işın Örneğidir.

Farkedeceğiniz gibi, bu öğretilerle Caduceus*'un sembolizmi arasında bir benzerlik mevcuttur. Burada anlatılan mekanizmada da en alt nokta ile 'Tepe' noktası arasında direkt bir hat ve her planı bir yandan diğerine dönerek saran hatlar söz konusudur. Bu hatlar iki yönde hareket eden yaşam dalgalarına tekabül eder. Planlar boyunca aşağı yönde ilerleyen yaşam dalgası, belli bir plan üzerindeki varoluşun süptil niteliğinin bilincine vardığında, yukarı yöndeki dalga da onun farkındalığını kazanır ve evrimine katkıda bulunur.

*Caduceus: (Kadüs) Eski Yunan Tanrısı Hermes'in çift kanatlı ve iki yılan sarılı değneği. Hekimliğin sembolü.

Her evrime nezaret eden Işın Örneği bir Zihnın Lordu'dur. Işın Örneği üçüncü evrimin ürün olduğu için doğasında önceki evrimlerin özelliklerini içerir. Bir evrimin 'Mesih'i sayılan Işın Örneğinin evrim aşamasından dolayı, asal sembol 'üç' rakamıdır; ancak 'dört' nihai semboldür. 'Üçlem' temeli, 'Dörtlülük' ise tamamlanışı temsil eder.

Daima hatırlamanız gereken nokta şudur: Tezahürle ilgili hiç bir olguyu statik terimlerle izah etmeye çalışmayın; çünkü her şey kinetiktir.

21. İLK ÜÇ KÜMENİN LORDLARI VE DOĞA KANUNLARI

Bir gezegende aynı anda etken olan tesirler iki ana grupta toplanabilir:

1. Merkez yönündeki arkın tesirleri;
2. Çeper yönündeki arkın tesirleri.

Bu tesirler, önceki evrimlerin gelişmiş varlıklarından, yani Ateşin, Formun ve Zihnın Lordlarından kaynaklanır. Bunlar kendi kürelerinin 'Soylular Sınıfını' teşkil ederler.

Ateşin Lordları, doğal kuvvetlerin arkasında yer alan yaşamlardır ve bu kuvvetleri denetlerler. Cansız kabul edilen elementler, Ateşin Lordlarının zihinsel aktivitelerinin ürünleridir. Burada Logos zihninin tezahür evrenini projekte edişine benzer bir süreç söz konusudur. Ateşin Lordu belli bir aktivite üzerinde düşünür. Ancak ulaşmış olduğu evrim aşamasında, bu fonksiyonun yerine getirilmesi evrimine bir katkıda bulunmayacaktır. Bu nedenle daha yüksek bir plana çekilir ve bu fonksiyonun nosyonunu projekte eder. Deneyimlenen bu tür düşünce formları bir Kişilik oluşumuna yol açar. Ancak daha Kişisel gelişmemiştir. Bu nedenle Ateşin Lordları 'ruhsuz' olarak nitelendirilirler.

İlahi Kuvvâcılar önce olgunlaşma halinde olan bir Kişiselik, daha sonra bir Kişilik geliştirirler. Ancak, 'yaratılmış yaradanlar' önce Kişilik, sonra Kişiselik sahibi olurlar. İşte bu nedenle onlardan bahsedilirken 'kötü ruhlar', 'ifritler' veya 'cinler' gibi tanımlar kullanılır. Bu varlıklar aslında bilinçli olarak kötülük peşinde koşmazlar; yalnızca gelişmiş niteliklere reaksiyon verebilecek kapasiteleri yoktur.

Bulundukları plan üzerinde Tanrıyla tek bağları, yaratıcılarının bilinçliliği aracılığıyla olur. Bu nedenle onlarla temas kurmak isteyen bir kişi, yaratıcılarının otoritesiyle onlara yaklaşmalıdır. Böylece içlerindeki İlahi niteliğe hitap edilmiş olur. Aksi takdirde ise istenmeyen, aşağı nitelikleri ortaya çıkacaktır.

İşte bu Tanrıların hizmetçileri, cansız doğanın koordineli ritimlerini korumakla görevlidirler ve ısı, ışık, yerçekimi ve diğer tüm dinamik reaksiyonları denetleyen kuvvetleri teşkil ederler.

Bu evrimin Lordları (yani 'yaratılmış yaradanlar'), altıncı ve yedinci planlarda 'Elementlerin Soyluları' veya 'Elementlerin Lordları' olarak hüküm sürerler. Bunlar tezahür evreninde, insanın evrim süreci sırasında uymak zorunda olduğu kinetik koşulları tayin ederler. İnsan ırkı, bu Lordlara sorgusuz itaat etmek, yüceliklerine saygı göstermek ve varlığı için gerekli koşulları korudukları için minnettar olmak durumundadır. Lordların hizmetçisi olarak nitelenen ve 'Elementaller' adı verilen bu düşünce formları, insanlara hizmetlerinde zeka yansıtmazlar. Bir kişi onlara yaklaşmak istediğinde eterik dublesini kullanır. Fakat bu temas genelde bir risk içerir; çünkü bu varlıklar önce belli nitelikleri canlandırır, sonra onları massederler.

Şimdi, bu Elementaller Kişilik'ten Kişiselik geliştirme yolunda derece derece ilerlemektedirler. Elementallerle temasa geçen insanlardan bazıları, 'kara büyü' uygulayarak onların gelişmekte olan kişiseliklerinden faydalanma ve evrimsel süreci nizama aykırı bir şekilde hızlandırarak Tanrı'ya yaklaşma çabası içine girebilirler.

Böyle bir temasta, obsesyonun bilinen şeklinin zıddı bir durum ortaya çıkar. Kişilik kaybedilir ve yerini Elemental bilinçliliğe bırakır. Öyle ki, onların kalp yerine bir taş parçası, bir deniz dalgası, bir cennet rüzgarı veya bir alev taşıdıkları söylenebilir. Elementaller, elementlerin aracılığıyla insanların ilkel (elemental) yanına hitap ederler ki, bu insanlık için daima bir sorun teşkil etmiştir. Çünkü garip ve elemental güçler taşıyan bu varlıklar, insanlığın tabi olduğu koşulları kabul etmek istemezler; onlar için insan olmak bir çeşit çarmıha gerilmektir. Sürekli olarak kendilerine ait bir 'krallık' peşinde koşarlar. İnsanlarda kendilerine yararlı olacak nitelikleri uyandırmaya çalışırlar. Çok güçlü oldukları için de, karşılık bulduklarında, kişilerde yıkıma yol açarlar.

Başka bir olasılık ise, bir Elemental ile temasa geçen kişinin obsede olmak yerine onunla eşleşmesidir. Bu kişi, doğasının elemental yanıyla bağlandığı sevgilisi ile beraber olmak ister.

Böyleleri için büyük bir azap söz konusudur; çünkü bedenli olarak tatmin edilemeyen bir özlem taşırlar. Sevgilileriyle buluşabilmek için eterik formlarını kullanmak zorundadırlar. Aslında bu konuyla ilgili daha pek çok şey söylenebilir.

Ancak, Elementallerin Lordları ile temasa geçmek isteyen bir insan, doğasındaki elemental nitelikleri rafine bir hale getirmek zorundadır. Dünya üzerinde sabit ve dengeli, suyun akışkanlığında hareketli, rüzgar gibi hızlı ve girişken, bir alev gibi parlak ve sıcak olmaya çalışmalıdır. Kendi içinde bu tür niteliklerin Lord'u olduğunda, mikrokozmosta Elementlerin Lord'u olur. Bundan sonra ise makrokozmosta Elementlerin Lordları ile yakınlaşıp, Elementlerin Elçileri' nin hizmetlerinden yararlanabilir. Gerekli güce sahip olmadan 'İsimler'i kullananlar ise kendilerini büyük tehlikelere maruz bırakırlar.

Formun Lordları, tüm fiziksel ve kimyasal olgular üzerinde hakimdirler. Yukarıda anlatılanlar Formun Lordları için de

geçerlidir. Onların yardımıyla atomik ve kimyasal kanunlara ve cisimler arasındaki ilişkilerin bilgisine nüfuz etmek mümkün olur; çünkü 'form' koordinasyon yansıtan bir ilişkidir.

Ateşin ve Formun Lordlarının karşılıklı etkileşimi çok önemlidir; çünkü Ateşin Lordları 'Yaşam'ın, Formun Lordları ise 'Ölüm'ün şefkatli vericileridir. Formun Lordları, bize ölümün, kaçışın ve özgürlüğün kanunlarını aktarırlar.

Ateş'in güçlerine hakim olmak için Formun Lordlarının, 'Form'un güçlerine hakim olmak için ise Zihnin Lordlarının güçlerini davet etmemiz gerekir.

Formun Lordları 'sürtünme'nin Lordlarıdır. Kuvveti sınırlayarak iş görmesini sağlarlar; ancak sürtünme ile de kuvveti dağıtırlar. Potansiyel olarak mevcut olanı açığa çıkarırlar. Yaşayan varlıkları ölüm noktasına, kinetik herşeyi durgun bir konuma getirirler. İşte bu nedenle onlara 'Ölümün Lordları' denilmiştir. Formun Lordları 'Eğitciler'dir; disiplin olgusu onların inisiyatifi altındadır. Ancak 'ceza' yetkisi Zihnin Lordlarına verilmiştir.

Formun Lordlarının Elementalleri, tüm kimyasal elementlerin, bileşimlerin ve reaksiyonların doğasını belirlerler.

Fizik kanunlarının ardında Ateşin Lordları, kimya kanunlarının ardında ise Formun Lordları yer alır.

Zihnin Lordları, biyoloji kanunlarından sorumludur.*

İnsanlığın Lordları ise sosyolojik kanunları denetlerler.

*Editörün Notu: Burada üçüncü kümenin biyolojik kanunlar üzerindeki tesirleri yer almamaktadır. Ancak birinci ve ikinci kümelerin tesirleriyle paralellik kurarak, okuyucu bu konuda yeterli bir anlayışa sahip olabilir.

22. İNSANLIĞIN KENDİ ÜZERİNDE UYGULADIĞI TESİRLER

Buradaki öğretilerin amacı, evrimle ilgili bilinen konuları tekrarlamak değil, genelde bilinmeyenleri açıklamak ve aynı zamanda, az bilinen veya yanlış anlaşılan faktörlere netlik kazandırmaktır.

Bundan önceki bölümlerde insan öncesi evrimlerle, bunların insanlığa yansıttığı tesirler üzerinde durduk. Bu bölümde ise insanlığın kendi üzerinde uyguladığı az bilinen tesirleri inceleyeceğiz.

Aynı gezegeni paylaşan evrimler söz konusu olduğunda şurası unutulmamalıdır ki, bilinçlilik fiziksel planın ötesine yükseltildiğinde, Dünyanın küresinin dışına çıkar ve yeni plandaki Gezegensel Varlığın 'hükümraniği' altına girer. (Bu nokta, fiziğin horoskopu çıkarılırken göz önünde bulundurulmalıdır.)

Ancak burada sadece Dünya'nın küresinde etken olan tesirlerle ilgileneceğiz. Bu tesirler, merkez ve çeper yönlerindeki süreçler sırasında eterik alt planlarda görülen aktivitelerin yol açtığı tesirlerdir.

Normal olarak, bir evrimin varlıklarının geçirdikleri bir safhanın koşullarına yönelmeleri, gerileme olarak kabul edilir ve kaçınılması gereken bir durumdur. Dünyanın küresinin dışına henüz çıkmış olan varlıkların geriye bakmalarına izin verilmez; aksi taktirde Dünya koşulları içine hapsedilirler. İşte bu nedenle yeni ölmüş varlıkların ruhlarıyla temasa geçmek, ancak ve ancak onların ruhlarının özgürleşmesine yardım etmek amacını taşıyorsa kabul edilebilir. Aksi taktirde son derece tehlikeli sonuçlar doğurabilir.

Ancak, evrimin, sizce genel bir tanımlamayla 'Büyük Beyaz Locanın Çalışması' veya 'Üstatların Çalışması' olarak bilinen ilginç bir modifikasyonu mevcuttur.

Normal bir evrim sürecinde tahtanın evrimi, ağaçların gelişimine bağlıdır. Başka bir deyişle, bireylerin ruhlarının tekamülü, grup yaşamının da tekamülü demektir. Ancak öznel bilinçliliğin gelişmesiyle, grup yaşamında bir değişim göze çarpar. Bazı ruhlar kurtuluşun değil de, kurtarıcının yolunu seçerler. Bu ruhlar, emeklerinin ürünlerini toplamak çabası içine girmezler ve 'iyi karmaları', ait oldukları ırkın karmasına eklenir.

Şurasını unutmayın ki, her evrim zaman içinde bir süreçtir. Başka bir ifadeyle, bir sebep-sonuç dizisidir. Genelde evrim yolu o kadar geniştir ki, pek çok ruh eşdönemlidir; yine de evrim türleri açısından aralarında belli farklar görülür. Mevcut insanlığın bir evrim siklüsünün üçte ikisini tamamladığı söylenebilir. Hem geçmişin bilgileri, hem de geleceğin potansiyeli her bireyin içinde saklıdır ve geleceğe yönelik potansiyellerin bir kısmı ise gerçekleşmenin eşliğindedir.

O halde insan evrimine ilişkin olasılıklar üç grupta toplanabilir: Saklı bilgiler, gerçekleşenler ve potansiyeller.

'Grup Ruhı' kavramı Gezegensel Varlıkla yakından ilişkilidir; çünkü, daha önce de açıklandığı gibi Gezegensel Varlık, kendi küresi dahilinde meydana gelen bilinçli aktivitelerin deneyimleriyle, ait olduğu gezegenin Kişiliğini teşkil eder.

Birey veya grup psikolojisinin değerlendirilmesinde Gezegensel Varlığın tesiri göz önüne alınmalıdır. 'Arzcekimi' olarak da isimlendirilen bu tesir geçmişte ortaya çıkmıştır, gelecekle ilgisi yoktur ve bu nedenle, görece bir yaklaşımla 'kötü' olarak nitelenir.

Gezegensel Varlıktan farklı olarak Gezegensel Oluşum, Kişiselliğe tekabül eder ve gezegensel kürenin mevcudiyetinin,

misyonunun ve evriminin Logos tarafından idrak edilmesinin bir ürünüdür.

Gezegensel Varlık, kendi küresi içindeki bilinçli yaşamın idraki sonucunda ortaya çıkar. Bir şeyin idrak edilebilmesi için önce varolması gerektiğinden, Gezegensel Varlık evrim süreci içinde daima insanlığın bir adım gerisindedir.

Gelişmekte olan insanlığın deneyimlerinin her safhası, gezegensel bilinçlilikte bir aşamaya tekabül eder. Burada evrimsel bilinçliliğin bir yansıması veya bir projeksiyonu söz konusudur. Tüm yansımalarda görüldüğü gibi bir tersine çevirme meydana gelir ve en aşağı nitelik yüzeyde belirirken, en yüksek nitelik derinlerde saklı olarak tezahür eder.

Bu nedenle Dünya Ruhu ile temasa geçildiğinde önce en ilkel yanıyla karşılaşılır; tesir küresine derinliğine nüfuz edilmedikçe de, kapasitesini tümüyle idrak etmek mümkün değildir.

Bu konuları araştırmadan önce öznel bilinçliliğin tam anlamıyla gelişmiş olması önemlidir. Eğer konulara bilinçaltıyla yaklaşılsa, küçük olanın büyüğün hegemonyası altına girmesi riski daima mevcuttur.

Gezegensel Varlık, Dünya'nın kütleli karmasını taşır ve Dünya üzerindeki tüm yaşam bu karmayla bağıntılı olarak idrak edilir; çünkü bu karma, içinde yaşadığımız ve devindiğimiz zihinsel atmosferi temsil eder.

Genelde horoskop çalışmalarında, fiziksel planın safhalarına, yani Dünya'nın ve Ay'ın değişken dalgalarına, gerektiği kadar önem verilmez. Sadece Ay'ın pozisyonunu dikkate almak yeterli değildir; onun pozitif ve negatif safhalardan hangisinde olduğu gözlenmelidir. Benzer şekilde, Dünya'da Elementlerin geçirdiği mevsimler de göz önüne alınmalıdır. Tüm bunlar, belirleyici değil, koşullayıcı faktörler olarak insansal olgularda önemli rol oynarlar.

Geçmiş veya biyolojik bilinçlilik, Dünya karmasında ve her bireyde yaşar. Bu nedenle birey ile atavik (Atalara benzeyen, ceddani) kollektif strata (Kademeler -tekil hali, stratum) arasında meydana gelen reaksiyonlar çok önemlidir.

Belirli bir niteliğin kökünde veya 'form' olarak ait olduğu bölgenin atmosferinde, lokal olarak o nitelik dominant olur. Örneğin, Druid (Eski İngiltere'de yaşayan putperest bir kavmin papazı) mezhebinin geliştiği bölgelerde, bu inanç sisteminin yansıttığı tesirler yer eder ve o bölgelerde yaşayan bireylerde belirli niteliklerin ortaya çıkmasına neden olurlar. Eğer bir bireyin belli bir konuda deneyim eksikliği varsa, bu tür bir zihinsel atmosfer içinde gerekli dengeyi kurması mümkün olabilir.

Ancak böyle bir eksiklik taşımayan bir kişi için bu ortam zararlı olabilir. Kişi modern toplum içinde kendini yabancı ve dışlanmış hissedip, eski kültürlerin çekimine kapılabilir. Bunun sonucunda ise sahip olduğu dengelerin bozulması tehlikesi ortaya çıkar.

Her ırk, kültürel geleneklerini korur. Her mezhep ise, inisiyatör işlevini gördüğü mekanizmalar, ait olduğu ırkın doğal mirası haline gelinceye kadar geçerliliğini sürdürür. Bu noktada artık ezoterik yapısını yitirir ve eksoterik nitelik kazanır.

Mezhepler, gelişim sürecine ayak uyduramadıkları için değil de, taşıdıkları spiritüel prensipler o ırkın yaşamında tamamen özümsemediğinde varlıklarını yitirirler. Öğretmek istedikleri artık bireylere malolmuştur. Yine de mezhebin öğretileri, açıklama çabası içindeki insanların eskimiş yargılarıyla zaman içinde belli değişimlere uğrayabilir. Bununla beraber, ilgili disipline gereksinim duyan ruhlar varolduğu sürece mezhep yaşar. Geçmişte mezhepler güçlerini, Dünya Ruhunun ait oldukları kademesiyle temasa geçerek kazanmışlardır.

Enkarne olan belli bir türe ilişkin düşünce formlarının oluşmasında görev alan Elementallerle, Dünya Ruhunun kademeleri arasında yakın bir bağıntı söz konusudur. Bu nedenle, atavistik bir mezhebin temasları çok kapsamlıdır.

Spiritüel donanım içinde belli bir yeri olan bu konulara yaklaşırken tedbirli olmak önemlidir; çünkü bunlar iki tarafı keskin bıçağa benzerler. Fiziksel patoloji alanında faydalanılması mümkün olan bu öğretilere, kişisel tekamül amacıyla yönelmek yanlıştır. Doğal olarak içimizde yer alan belli melekeleri gereksiz yere kurcalamak olumsuz sonuçlar doğurabilir.

Herkes kendinin öğretmeni olmalıdır. Kendinize daha aşağı veya farklı bir evrim aşamasından bir üstat seçmeyin.

23. ETKİ VE TEPKİ KANUNU

Etki ve tepki birbirine eşit, ama zıt yöndedir. Bu eşitlik prensibi, eğer transmisyonun katsayısı bilinirse, reaksiyonun hesaplanmasını mümkün kılar.

Bir planda yedi altplan, yedinci Kozmik planın evreninde yedi plan ve Kozmos'da da yedi plan mevcuttur. Transmisyon, altplanlar tarafından gerçekleştirilir.

Her altplanın tesir kuvveti, bir aşağıdaki altplanın kuvvetinin karesi kadardır. Göreceğiniz gibi bu prensip, iki zıt ama denk kuvvetin, asal atomu oluşturan bir vorteks yarattığı gerçeği ile açıklanır. Bu tür iki kuvvet karşılaştığında birbirlerini nötralize ederler. Sonuç ise, öznel nitelikler bir yana bırakılırsa, kuvvetten arınmış bir denge merkezidir. Şunu belirtelim ki, statik bir kuvvet, kuvvetin öznel yanını teşkil eder.

O halde, eğer bir asal atomu oluşturan girdapsal akımları ayırıştırmanız mümkün olsaydı, o atomun saklı gücüne eşit iki ayrı tesir kuvveti elde edecektiniz. Öyle ki, atomun gücünün

kendiyle çarpıldığı ve bir tezahür planından diğerine aktarıldığı düşünülebilir. Böyle bir işleme tabi tutulan her şey, başka bir plana transfer olur.

Etki ve tepkinin birbirine eşit ve zıt yönde olduğu söylendiğinde, unutulmamalıdır ki bu durum, sadece söz konusu olan plan için geçerlidir.

Ancak bir kuvvetin daha yüksek bir plana transferine yol açan koşullar ortaya çıktığında, reaksiyon yeni planın tesirine bağlı bir değer alır. Sonuç olarak, bir kuvvet süptilleştiğinde karesi kadar büyür; daha alt bir dereceye indiğinde ise kare kökü kadar azalır.

Merkez yönündeki ark üzerinde, derece düşürme evrimsel bir mekanizmadır. Ruhun, evrimini değerlendirdiği inisiyasyon deneyimleri, kendi derinliğini tanıması için önemlidir.

Maddenin her atomu bir iç dönüşün ürünlerini içerir. Eğer bir maddenin atomlarını tamamen parçalamanız mümkün olsaydı, bir onsluk kıl ile üzerinde yaşadığınız küreyi darmadağın edebilirdiniz. Bu nedenle böyle bir deneyin yakın bir gelecekte gerçekleşmesi beklenmemektedir!

Her İlahi Kıvılcım iç dönüşün 'nadir'ine ulaştığında, artık insan niteliği taşıyarak evrim yolculuğuna devam etmeye hazırdır. Bu niteliğiyle ise, sizin çok azını idrak edebileceğiniz potansiyelleri doğasında içerir.

Öznel bilinçlilik, alışkanlık halinde fonksiyonların sürdüğü plandan bir sonraki plana yükseldiğinde, orada mevcut 'kanun'a uymak durumunda kalır ve mevcut atalet hali, iki ayrı kinetiğe dönüşür. Bir planın bilinçlilik merkezlerinin, birdenbire ve topyekün bir dönüşümde ortaya çıkan kuvvetleri karşılayabilmesi çok ender rastlanan bir durumdur. Burada şu deyişi hatırlayalım: 'Benim yüzümü görüp de yaşayan kimse

olamaz.' Daha hafif veya kısmi bir dönüşüme ise kör edici bir ışık flaşı eşlik eder. Böylesi bir dönüşüm normal koşullarda cereyan ettiğinde, 'çarpma' değil de 'toplama' yöntemi uygulanır.

Bir plandan diğerine dönüşüm kareler sistemine uygun olarak meydana geldiğinde, sonuç Mukaddes Kitap'taki şu sözlerle ifade edilebilir: 'O, Tanrı ile yürüdü ve Tanrı'yla beraber değildi.' Eğer süreç, pek çok kere tekrarlanan 'çarpma' yöntemini içeriyorsa, bu 'Yol'un normal yönüdür. İnisiyasyonun her derecesi, bir 'çarpma' işlemine tekabül eder. 'Toplama' formunda bir süreç ise, 'Evrin'in normal nizamıdır.

İnisiyasyonun her derecesi bir ışık flaşı halinde idrak edilir ve bu flaş aracılığıyla ilgili altplanın imajı, bilinç tarafından gerektiğinde kullanılmak üzere, bilinçaltına işlenir.

Güç belli bir plana yükseltildiğinde, bu gücü karşılayacak bir grubun varlığı gereklidir. Bir plandan diğerine yükselen bir kuvvetin formu, oradaki grup zihni tarafından meydana getirilir. Eğer bir kuvvet ikinci plana yükselirse, grupta ikinci derecenin mevcut olması gerekir. Her plan bir dereceye tekabül eder.

Bununla beraber, eğer bir kuvvet bir plan veya bir altplan alçalırsa, tamamen farklı bir süreç söz konusudur. Bir aşağıdaki plana indiğinde atalet halinde olan kuvvet, fonksiyon göstereceği vasat olarak doldurulmaya hazır, boş bir kanal bulur. Bu nokta, obsesyon olgusunu açıklama açısından önemlidir.

Obsesyon teriminin 'etki altına alma' şeklinde anlaşılması yanlıştır. 'Etki altına alma', bir varlığın diğeri üzerinde denetleyici bir tesiridir. Obsesyon ise, bilinçliliğin derecesinin indirilmesi yoluyla ruh aşağı çekildiğinde ortaya çıkar.

Bu nedenle gerçek bir obsesyon vakası söz konusu olduğunda, sadece işgalci varlığı dışarı atmak yeterli değildir; ruhu da yeniden yükseltmek gerekir.

'Bir adamın içindeki şeytan kovulduktan sonra, bu sefer içine, evi boş bulan yedi şeytan yerleşmiş.'

Ruhun derecesinin alçalması, temasa geçilen alt evrim aşamalarındaki varlıklar nedeniyle olur. Ancak burada ruhun alçalmasına yol açan, bu varlıkların kasıtlı hareketleri değil, bu süreç zarfında kişinin iradesinin sınırlanmasıdır. İradenin kinetik değil de, kısıtlayıcı bir nitelikten hareketle işlev gördüğü durumlarda, aşağı yöne bir çekimin devreye girme olasılığı mevcuttur. Kısıtlanmış irade, aşırı serbest bir iradeden daha tehlikelidir; çünkü böyle bir irade, sahibini insan ötesi güçlerin tesirlerine açık duruma sürükler.

'Etki ve tepki birbirine eşittir' ifadesinin okült bazda taşıdığı anlam iki çeşittir:

Etki ve tepki sadece bir plan üzerinde eşittir; ancak yedi plan üzerindeki kuvvetler düşünüldüğünde böyle bir eşitlikten bahsetmek mümkün değildir. Bir planda oluşan bir etkiye karşı reaksiyon farklı bir planda ortaya çıktığında, değerlerde de bir farklılık gözlenir.

Eğer bir kuvvet tesirini bir plandan tamamen çekip başka bir plana uygularsa, dengelerde bir değişim meydana gelir. Bu nedenle bu tür bir uygulamaya girişen kişinin, kuvvetlerin dengesini korumayabilmesi ve bunun için de, kuvvetleri gerektiği şekilde derecelendirmenin yöntemini bilmesi şarttır. İşte bu nokta, pratik ökültizmde çok önemli bir yer tutar ve zıt niteliklerin dengeleyici güçlerinin değerlendirilmesi ile alakalıdır.

'Sephith' (Kabala öğretisine göre varoluşun temelinde yatan onbir Tanrısal ışına verilen ad) tersine çevrildiğinde 'Qliphoth' (Sephith'un karanlık yanı. Negatif güçlerin hüküm sürdüğü bölge olarak kabul edilir) olur. Bu gerçek, pek çok konuya anahtar teşkil eder. Büyük spiritüel güçlerin davet edildiği her maji işlemde, ihtiyaç duyulan nitelikleri taşıyan daha aşağı dereceden varlıklar kullanılır. 'Üstat' olarak tanımlayabileceğimiz

bir kiři, fiziksel plandaki çalıřmalarında zorunlu olarak kendinden daha dūřuk derecede bir varlıđın Kiřiliđini devreye sokar. Bozmak ūzere olduđu dengeyi sađlamlařtırmak amacıyla, sembolik bir ifadeyle, o varlıđı kendi arkının 'nadir'i olarak kullanır. Ortaya çıkan kuvvet, o varlıđın yūksek niteliđi tarafından alınır ve varlıđın Kiřiselliđinin en dūřuk ve en somut niteliđi olarak dıřa vurulur. Varlıđın Kimliđi ise fiziksel plana dūnūř yolunda kullanılır.

Buradaki mekanizma, izgesel olarak 'Y' harfiyle tasvir edilebilir: Harfin iki kolu Kiřiselliđi ve Kimliđi, tabanı ise fiziksel plandan ayrılıř ve geri dūnūř kanalını temsil eder.

'Y' harfinin ūzerine 'X' harfini yerleřtirirseniz, çıkan ve giren kuvvetlerin sembolik gūsterimini elde edersiniz. 'X' harfi, sırt sırta iki 'C' harfinden oluřur. Soldaki 'C' dıřa dođru, sađdaki ise ie dođru olan akımı ifade eder.

Buradan da anlařılacađı gibi, pratik maji uygulamalarında dikkatli ve kontrollū olmak ūnem tařır. Dūnūř yolu ūzerinde Kimliđin en ilkel niteliklerinin ifadelendirilmesi sırasında ortaya çıkan kuvveti, Tanrı'ya dođru yūnlendirmek gereklidir. Bu uygulama, yūksek planlarda gū oluřturmak amacıyla sūptilleřmeye bir ūrnek teřkil eder.

Fiziksel planda kullanmak ūzere yūksek bir plandaki Ŭstadından gū isteyen bir ūđrenci, dengeyi koruyabilmek için, gerektiđi ūlūde bir kuvveti daha ařađı bir plandan yukarıda bir plana iletebilme yetisine ve arzusuna sahip olmalıdır. Bu konuda yapılan ihmaller, okūltle uđrařan kiřilerde istenmeyen niteliklerin fazlasıyla beslenmesine yol açmaktadır.

24. SINIRLILIK KANUNU (BİRİNCİ BŪLŬM)

Sınırlılık, tezahūrūn, dolayısıyla da gūcūn, ilk kanunudur. Bu kanun yeterince anlařılmamaktadır. Çođu kiři spiritūel gūcūn

sınırsız olduğuna inanır; ki bunun gerçekle uzaktan yakından ilişkisi yoktur. Logos, tezahür edebilmek için kendini sınırlar. Yine de, spiritüel güçler aşağı bir planın kapasitesinin o kadar üstünde olabilir ki, o plana getirildiğinde tüm dirençleri kırabilir.

Bir enerjinin tezahür edebilmesi için bir forma veya bir vasıtaya ihtiyacı vardır. Form için, söz konusu planın hemen bir üstündeki planın maddesi kullanılır ve güç belli bir kanal boyunca çağrılır. Bir kuvveti yönlendirmeden davet etmek, onun dağılmasına yol açar. Gücün korunması, 'Sınırlılık Kanunu'nun iyi bilinmesi ve doğru uygulanmasıyla sağlanır.

Bir hedefe ulaşmak için önce hedefi çok iyi tanımlamanız ve lüzumsuz şeylerden arınarak, kendinizi o hedefe uygun bir şekilde sınırlamanız gerekir. Şunu unutmayın ki, gücü geçirirken yapılması gereken ilk şey, gereksiz olanı terketmektir; ki bu, konsantrasyonun bir başka tanımıdır. İşte Sınırlılık Kanunu, gerekli olmayan şeyleri temizlemek suretiyle gücün konsantre edilmesiyle ilgilidir.

Herhangi bir girişimde temel gereklilik, neleri yapamayacağınızı iyi bilmektir. Bu seçicilik anlamına gelir. Sınırlılık Kanunu, gücü davet etmeye ilişkin kanunların kaçınılmaz sonucudur.

Bir girişimde bulunmanız gerektiğinde, önce konuyu detaylarıyla inceleyin ve ulaşmak istediğiniz sonucu net bir şekilde belirleyin. Bu arada, sonuca ulaşabilmek için ihtiyacınız olan vasıtaları tespit edin. Daha sonra, hedefinizle ilişkisi olmayan tüm arzuları ve düşünceleri kendinizden uzaklaştırın. Bu çok önemli bir noktadır. Başka bir deyişle, kendinizi tek yöne kanalize edin.

Bu arada belli bir süre için bazı meşru insani hedefleri bir kenara koymanız da gerekebilir. Bundan rahatsız olmayın ve büyük bir acımasızlıkla, kendinizi ilgilendiğiniz konuya göre sınırlayın. Öyle ki hedefiniz sizin için önemli olan tek şey olsun ve diğer her şeyi geri plana itin. Sonuca ulaşana kadar başka hiç bir şey düşünmeyin, başka bir şey hayal etmeyin. İsteklerinizi

tam anlamıyla kontrol altına aldıktan ve bilinçlilik alanınızı böylece sınırladıktan sonra, uygulama için gerekli olan gücü davet edin ve bir anlık flaş içinde dileğiniz olacaktır. Genellikle bu tür meselelerde hazırlık dönemine yeterince önem verilmediği için, elde edilen sonuçlar da tatmin edici olmamaktadır.

Spiritüel gizli güçler uyandırılmak istendiğinde, bilinçliliğin tümüyle bu konuya tahsis edilmesi gerekir. Ancak şurası unutulmamalıdır ki, aşırıya kaçıldığı taktirde bilinçliliğin bu şekilde daraltılması doğal dengelerin bozulmasına yol açabilir.

Bu nedenle konsantrasyon ve tümüyle dış yaşama açılma periyodlarının münavebe ile birbirlerini takip etmesi gerekir. Böylece dış yaşama yönelişle genişleyen bilinçlilik ve geliştirilen karakter, spiritüel güçleri fizik planda tezahür ettirme arzusunun ne zaman desteklenmesi veya ne zaman sınırlandırılması gerektiği konusunda daha güvenilir bir zemin oluşturacaktır. Periyodlar arasındaki oranı koruyamamak ise fanatikliğe ve dengelerin yitirilmesine yol açar.

Gücün konsantre edilmesi için bilinçliliğin alanını sınırlamak gereklidir. Ancak bu sınırlama ise bilinçliliğin gelişmesi ve genişlemesi ile sağlanır; çünkü, sınırlama aslında 'seçici olma' demektir ve bu nedenle de bilinçliliğin sınırlanması, sınırlı bir bilinç anlamına gelmez. Sınırlı bilinçlilik deneyim eksikliğini ifade eder. Bilinçliliğin sınırlanması ise deneyimlerin seçilmesi ve ilginin, seçilen konuya odaklanması anlamına gelir. Odaklama gücü denildiğinde akla Sınırlılık Kanunu gelmelidir.

Okült uygulamalara yeni başlayan bir kişinin karşılaştığı en büyük direnç, ataletin direncidir. Atalet halinde olan bir şeyi harekete geçirmek için, Ego'nun benzer bir direnci devreye sokması gerekir. Böylece atalet, ataletle dengelenmiş olur ve Ego'nun kinetiği ile dengeler değişir. Bu şekilde iradenin tek başına gerçekleştiremeyeceği sonuçlar elde edilebilir.

Hiyerarşinin hizmetinde olanların maji konusunda bilgili olmaları önemlidir; çünkü maji uygulamaları gücü çağırıp odaklamayı mümkün kılar. Bu bilgilerin kötü amaçlara yönelik kullanılması yasaklanmıştır; ancak nizama uygun uygulamalarda 'enerji tasarrufu'na imkan verirler.

O halde unutmamanız gereken nokta, her girişimde gücün sırrının sınırlamada yattığı gerçeğidir. Bu her zaman küçük şeyler peşinde koşmanız gerektiği anlamına gelmez. Daima çabalarınız Kozmos'la korelasyon içinde olsun ve çalışmanızı bütünle bağıntılı olarak değerlendirin. Ancak bütünlük içinde ilgilendiğiniz bölgeyi net bir şekilde sınırlayın. Sizden çok büyük varlıkların bulunduğu bir skala içinde çalıştığınız zaman, büyük bir kütleli ataletin ağırlığı altında kalırsınız. Çalışma bölgenizi sınırladığınızda ise, bütün içinde ulaşamayacağınız sonuçları parça parça elde etmeniz mümkün olur.

Bu sınırlamayı sağlamak için, doğal ayırım hatlarını, problemin kavşak noktalarını tespit etmeye çalışın. Her konu için olguların birbirinden ayrılabilirdiği noktalar daima mevcuttur. Bazı noktalar ise böyle bir ayırıma direnç gösterirler. Bu noktalar için, konuyla ilgili duyguların yer aldığı astral plana yönelin. İlgilenilen konu tümüyle mental planda tasarlanabilir; ama ayırım hatları için astral plana bakmak lazımdır. O anki arzunun objesi, daha uzak bir arzunun objesinden veya belli bir niteliği için arzu edilen bir obje, farklı bir niteliği için istenen başka bir objeden astral planda ayırt edilebilir. Eğer bilinçliliği bir noktaya sınırlarsanız, sınırlanmamış bir girişimin ayırım hatları boyunca odaklanmanız ve söz konusu olayla parça parça ilgilenmeniz mümkün olur.

Gücü çağırmak ve o gücü kullanarak bir girişimi gerçekleştirmek, bilinçliliği odaklayarak sağlanır. Ancak sonuca ulaşabilmek için, temelde, genişletilmiş bir bilinçlilik hali gereklidir. Tepe noktasının sivrililiği, geniş bir tabanla desteklenmelidir. Bu çoğunlukla gözden kaçan bir noktadır.

25. SINIRLILIK KANUNU (İKİNCİ BÖLÜM)

Sınırlılık Kanunu okült uygulamalarının temelini teşkil eder. Gücün sırrı burada saklıdır; bu nedenle bu bilgiler henüz deneme aşamasında olanlardan gizlenmiştir. Onlara sonsuz bir güç kaynağından bahsedilmiş ve sonra formu olmayan bu güç üzerine konsantre olarak meditasyon yapmaları öğretilmiştir. Bu durum ise onların gücü değil, gücün onları kullanmasına yol açmıştır.

Ancak alt planlarla kanal bağlantısı kurarak bilgi toplanmaya başlandığında, gücü belli bir amaç doğrultusunda yönlendirmenin ve böylece gücü Kişisel planlarından Kişilik planlarına aktarmanın mümkün olduğu anlaşıldı. Bu noktada, form oluşturmaya ilişkin metotların bilgisi önem kazanır.

Tezahür Etmemiş Olan tezahür etmeye karar verdiğinde, hareket, sonunda başladığı noktaya dönecek şekilde bir çember üzerinde akmaya başladı. Somut mental planda bir form yaratabilmesi için, düşüncenin de bir çember üzerinde hareket etmesi ve başlangıç noktasına dönmesi gerekir. 'Yukarıda ne varsa, aşağıda da aynısı vardır.' Düşünce bir kavramdan başlayarak, çeper yönündeki ark üzerinde genelden özele, merkez yönündeki ark üzerinde ise özelden genele doğru bir mantık döngüsü içinde hareket eder. Böylece bir problemin iki yönünü de görür ve korelasyon uygular. Bu birinci aşamadır. Böylece gelişen kavram duygu diyarına, yani Geçilmez Halka'ya, sevk edilir. Daha sonra bu kavram doğanın itici gücüne bırakılır. Bu ise Kaos Halkası'na tekabül eder.

Kozmos Halkası mental planda bir kavramdır, Kaos Halkası, içgüdülerin itici gücüdür. Geçilmez Halka ise Yüksek Astral'a tekabül eder. Bu kavramlar üzerinde meditasyon yaparak pek çok şey öğrenilebilir. Belli bir konuya ilişkin etki ve tepkiler bu kavramların temeli üzerinde gelişir. Ancak, öncelikle ilgilenilen konu, bilinçliliğin net bir tanımlamasıyla sınırlandırılmalıdır. Bilinçliliğin ikinci reaksiyonu, konuya yönelik arzularla, üçüncü

yönü ise gerekli gücü üretmede kullanılan ilkel kuvvetlerle ilgilidir.

Kavramın Kozmik yönü böylece belirlendikten sonra, form dünyasında, sınırlanmış bir küre içinde tezahür gerçekleşir. Sınırlama olmadan, tezahür de söz konusu olamaz.

Merkez yönündeki ark üzerinde asal kanun Sınırlılık Kanunu, çeper yönündeki ark üzerinde asal kanun ise Yedi Ölüm Kanunudur. Sınırlılık Kanunu baz olarak Etki-Tepki Kanununu alır. Etki-Tepki Kanunu ise eğrilere ilişkin bir fenomeni baz olarak alır: Bir eğri yeterince uzatılırsa bir çembere dönüşür. Ark, eğrinin bir parçasıdır. Sarkaç hareketi, etki-tepki bağıntısına bir örnek teşkil eder. Bir sarkacın çizdiği arkı uzatın, sarkaç ipinin boyu yarıçap olmak üzere bir çember elde edersiniz. Bu olgu, kuvvetlerin bir plandan diğerine transferi hakkında pek çok ipucu içerir.

Enkarnasyon Sınırlılık Kanununu, Karma ise Etki-Tepki Kanununu temel alır. Eşit, zıt yönde etki-tepki olgusu sadece sınırlı bir küre içinde geçerli olduğundan, bir kuvvetin etkisinin yarattığı sonuçların başlangıç küresine dönebilmesi için, o kuvvetin 'form' olarak tezahür etmesi gerekir.

Enkarnasyon için elverişli vasatın seçimi önceden belirlenmiş koşullara göre olur. Bu nedenle, enkarne olmadan önce maddenin uygun bir biçimde sınırlanması söz konusudur. Her ruh kendi maddesini kendi tayin eder. 'Üstün Ruh' her biri için 'Karma Lordu' niteliği taşır. Kaderinizle ilgili her konuda yardıma çağırdığınız işte bu Üstün Ruh'tur. Aslında çağırdığınız sizin kendi Öz Ben'inizdir.

Sınırlılık Kanunu ile yüzeylerin ölçümüne ilişkin iki planlı matematiksel kavram arasında bir paralellik kurabiliriz. Üçüncü bir planın eklenmesiyle birlikte Sınırlılık Kanununu yenmek mümkün olur. İnsan üç planlı bir bilinçlilik taşıdığı için Sınırlılık Kanununa üstün gelerek onu kullanır. Hangi plan olursa olsun,

bilinçliliğe yeni bir plan ekleyerek o planın Sınırlılık Kanununu aşmak mümkündür. İşte Sınırlılık Kanununun kontrolüne ilişkin sır burada yatar.

Sınırlılık Kanunu, bir girişimin gerçekleşmesi için gerekli koşulların saptanmasına ilişkin yöntemi sunar. Eğer bu koşulları siz tayin etmeye çalışırsanız, koşullar sizi kontrol altına alacaktır. Bunun yerine, eğer bilinçliliğinizi bunların sentezini algılayabileceğiniz bir plana yükseltirseniz, içerdikleri soyutlamayı ayırt eder, sınırlar ve koşulları Kozmos' la parça/bütün bağıntısı içinde idrak edebilirsiniz, o zaman bilinçliliği bir fikrin belli bir niteliği üzerine odaklamanız ve o fikre daha yüksek bir plandan yaklaşmanız mümkün olur. Bu arada Sınırlılık Kanununu kullanarak, söz konusu fikri sınırlamaya ve böylece kısıtlamaları aşmaya çalışmalısınız.

Bu yöntem sadece belli konular veya olaylarla uğraşırken değil, enkarne olacak bedenlerin yaratılması, enkarnasyon süreci içinde karmanın değerlendirilmesi için de uygulanabilir. Çünkü eğer önceden kararlaştırılmış olan kaderimizi bir defa olsun Kozmik nizamla bağıntılı olarak görebilsek, kaderimize hakim olduk demektir. Öz Ben'imiz bu tür bir 'görüş' yetisine sahiptir; çünkü O, İlahi Kıvılcımların taşıdığı Logos tesirleri aracılığıyla Kozmos'la bağlantı içindedir. Alt Ben'imiz ise herşeyi, doğum/ölüm veya başlangıç/bitiş bağlamında değerlendirir.

Bilinçlilik duygulara odaklandığı sürece herşeyi duygular bazında, Kozmik olgularla bağıntı kurabileceği bir noktaya yükseltildiğinde ise, herşeyi evrimsel açıdan değerlendirir. İkinci durumda kişi, olayların, sonluluğun bir parçası niteliğinde doğrusal bir hat üzerinde değil de, başladığı noktaya dönecek şekilde bir çember üzerinde geliştiğini görür.

Kişilik, Sınırlılık Kanununa, Kişisellik ise Kozmos'un Doğa Kanununa dayanır. Kişilikten Kişiselliğe uzanan merdivenin yedi basamağı vardır; ki bunlar 'Yedi Ölümler' olarak bilinirler. Doğumu sağlayan, Sınırlılık Kanunu, yaşamı sağlayan ise Ölüm

Kanunudur; çünkü doğum ölüm, ölüm ise doğum demektir. Herkes 'kör' doğar; böylece 'ölü' olduklarını farketmezler. Bilmezsiniz ki, sizin planınız ölümün, bizim planımız ise yaşamın planıdır. Madde formunda olanlar ölmüş ve gömülmüş gibidirler. Ölüm ve inisiyasyon aynı sonuçları doğurur. Bu nedenledir ki tüm inisiyasyonlar ölümün ve gömülmenin sembollerini içerirler.

Daima hatırlayın ki madde planı üzerinde ölüm ve yok oluş, özgürlük ve kurtuluş demektir. Kişinin sahip olduğu mal, mülk, cenazenin üstüne örtülen toprak gibidir. Ölü bedenlerinize yukarıdan bakmayı öğrenin ve onları yaşamınızla kaplayın. Ancak ölü bedenleriniz içinde yaşama hatasına düşmeyin.

Bilinçliliği dünya küresi üzerine göndermek çok yararlıdır, o kürenin koşullarıyla prangalanmamak şartıyla. Sizi o küreye sıkı sıkıya bağlayan iki şey vardır: korkularınız ve arzularınız.

İnisiyasyon, sizin bizim planımızda yaşamınızı sağlayabilir; ancak beyin bilinçliliğine bağlılığınız sürer. Bu nedenle 'Dereceler' (Yönlendirilmiş gelişimin aşamaları. 'Yedi basamaklı merdiveni' tırmanmayla ilgili geleneksel yöntemlerde kullanılan bir terimdir.) öğretisi gereklidir: Önce arzuları, ikinci olarak korkuları, üçüncü olarak da ölümü yenmenin ve kurtuluşa ermenin öğretisi.

Sınırlılık Kanununu kullanmanız, onu iyi anlamak ve aşmak şeklinde olur. İlgilendiğiniz konuyu gerektiği şekilde sınırladıktan sonra, onu Kozmos'la bağıntılı olarak idrak etmeye çalışın. Bu yaklaşımla gerekli kuvvetleri çağırmanız ve tezahür etmesini istediğiniz sınırları belirlenmiş formu tasarlayarak bu kuvvetleri odaklamanız mümkün olur.

26. YEDİ ÖLÜM KANUNU

Birinci Ölüm:

Daha önce açıklandığı üzere, iki hareket hattı kesiştiğinde bir girdap oluşur. Sonra bu iki hat birbirini nötralize eder ve artık hareket olarak varolmaktan çıkıp, bir denge merkezi haline gelirler. Bu, Birinci Ölüm'dür.

İkinci Ölüm:

Etki ve tepki, oluştukları plan içinde eşit ve zıt yöndedirler. Periyodik bir biçimde beraberce tezahür ederler. Ancak bir başka plana transfer olduklarında ilk plandaki mevcudiyetleri sona erer ve yeni planda farklı bir nitelikte ortaya çıkarlar. Bu transfer, ilk plan açısından bir 'ölüm', bu kuvvetleri kabul eden ikinci plan için ise bir 'doğum'dur.

Genelde evrimsel bir değişim, ilkel bir bakış açısıyla ölüm olarak tanımlanırken, daha gelişmiş bir yaklaşımla doğum olarak değerlendirilir. İşte bu doğum, İkinci Ölüm'dür.

Bunu bir örnekle açıklayalım: Mütevazı formların kapasitesinin ötesinde evrimleşen bir yaşam biçimi, kendisine daha gelişmiş formlar yaratır.

Bu tür terk edilmiş formların fosillerine yaşamsal kalıntılar arasında sık sık rastlanır. Onlar ölümü deneyimlemişlerdir; ırkları yok olmuştur; artık mevcut değildirler. Oysa aslında bu varlıklar için yaşam, daha yüksek derecede bir vasıta ile yeniden doğuşa uyanmıştır. Yaşam ancak basit formların terk edilmesiyle daha kompleks bir nitelik kazanabilir. Ancak, basit formların ait olduğu planların bilinçliliği, daha yüksek bir yaşam biçimini idrak edemediği için, bu durumu bir trajedi olarak değerlendirir. Daha ileri bir bilinçlilik ise, aynı olayda yeni bir tezahürün doğumunu, mevcut potansiyelin daha derin bir ifadesini görür ve sevinir.

Üçüncü Ölüm:

Her bireyselleşmiş bilinçlilik ölmek üzere yaşar ve yaşamak için ölür. Yaşamımızın ürünlerinin toplanması ancak ölüm ile mümkün olur. Biz Dünyanın tarlalarında otlar, Cennetin tarlalarında ise geviş getiririz. 'Bir saatlik çalışma için üç saat meditasyon yapın' derler. Ruhun meditasyonu ölümden, çalışması ise yaşamda yatar.

Eğer sadece 'yaşam' olsaydı, tüm deneyimler bilinçlilikten gelip geçecek, ilk bir kaç enstane mevcut alanı doldurduktan sonra geriye çok az izlenim kalacaktı. Her şey somut, bağıntısız ve parça parça görülecekti. Meditasyon anlamına gelen 'ölüm'de ise yaşamın soyut özü açığa çıkar; milyonlarca somut imaj yerine soyut anlamlar yer eder. Ölüme güvenmeyi öğrenin. Ölümlü sevmeyi öğrenin. Planlarınızda ölüme de yer verin ve düzenli olarak, kendinizi ölmüş olarak hayalinizde canlandırma egzersizi yapın.

Ölümün nasıl bir şey olduğunu hissetmeye çalışın; çünkü böylece yaşam ile ölüm arasındaki köprüyü kurmayı ve bu köprü üzerinde giderek artan bir rahatlıkla yürümeyi öğrenebilirsiniz. Kendinizi ölmüş olarak ve kaderinizi belirlerken hayal edin. Kendinizi ölmüş olarak ve ölümler planında çalışmalarınızı sürdürürken hayal edin. İşte bu şekilde 'Örtü'nün ötesine köprü kurmanız mümkün olacaktır. Yaşam ve ölüm denilen iki olgu arasındaki uçuruma bir köprü kurun ki artık hiç kimse ölümden korkmasın.

Dördüncü Ölüm:

'Dört', bağlayıcı bir rakamdır. Kişiliğin en yüksek aşaması olan dördüncü beden, Kişiliği Kişiselliğe bağlar. Bu nedenle Dördüncü Ölüm, 'bağlayan' veya 'öğreten' ölüm olarak adlandırılır. Ayrıca bu ölüm 'uyku' olarak da tanımlanır. Uyku minyatür bir ölümdür; tıpkı ölümün büyük bir uyku olması

gibi.. Bu nedenle uykunun doğasının anlaşılması ölümü anlamak açısından önemlidir. Uykunun doğası yeterince bilinmemektedir. Uyanıklığın bilinç hali içinde uykuyla ilgili yer eden izlenimler yanıltıcıdır. Uyku sırasında fiziksel plan diğer planlardan ayrılır ve özgür kalan ruh, duyumların beş kapısından giren izlenimleri almamaya başlar. Bu dönemde Kişilik uyur ve pasif haldeyken, Kişisellik uyanık ve aktiftir. Uyanık halde Kişisellik uykuda, uyku halinde ise Kişisellik uyanıktır. Bu çoğu kişi için geçerli bir kuraldır. Ancak bazı kişiler için evrimsel süreç içinde öyle bir an gelir ki, bireyin Kişiliği, Kişiselliği aracılığıyla kendini ifade etmek imkanını bulur.

Ancak böyle bir durum oldukça gelişmiş bir Kişilik ve ileri evrim aşamasında bir Kişisellik gerektirir. Kutsal metinlerde Kişisellik, 'İlelebet Tanrı'nın yüzüne bakan Melek' olarak tanımlanır.

Bedenin uyanık olduğu dönem içinde Kişisellik, aşağı ruh' un topladığı somut izlenimleri kendi soyut terminolojisine tercüme etmekle meşguldür. Bu içe dönüş periyodundan sonra, Kişisellik kendi planı üzerinde nesnellik kazanır ve Tanrı'nın Yüzü'ne bakmaya başlar. Kendisini İlahi standartlar içinde değerlendirir ve gücü elverdiği ölçüde düzenlemelere girişir. Ancak ruhla ilgili ayarlamalar ölçüsüz zamana yayılmıştır.

Uyku sırasında az gelişmiş bir ruh tamamen uykuya dalmayabilir. Bunun yerine, bedenin tatmin olmamış arzularıyla aşırı derecede meşgul olduğu için, bu arzuların doğurduğu düşünce formlarıyla bağıntılı bir işlevsellik sürdürür. Rüyaları, doyurulmamış ihtiraslardan ve içgüdülerin dürtüsünden kaynaklanır. Kişisellik özgür değildir ve Cennetteki Baba' nın Yüzü'nü görmek yerine, insan formunun tersine çevrilmiş imajına bakar ve onu örnek alır.

Kendi planında çalışamayan Kişiselliğin gelişmesi durur ve Kişilik kendisinin abartılı bir karikatürü haline gelir. Bu durumdan kurtuluş 'Dördüncü Ölüm' vasıtasıyla olur ve böylece

Kişisellik kendini ifade imkanına kavuşur. Ancak eğer Dördüncü Ölüm tam olarak gerçekleşmezse, aşağı ruh astral planda rüya görmeye devam eder. Bu ise bizi Beşinci Ölüm kavramına yönlendirir.

Beşinci Ölüm:

Kişiliğin ölümü... Kişilik, ölüm yoluyla bedenden ayrıldığında da yaşamaya ve Kişilik olarak fonksiyon göstermeye devam eder. Kişi hiç de değişmemiştir; hala bedenliken taşıdığı isme cevap verir. Tüm arzular yanıp tükenene kadar Aşağı Cehennemler'de ihtirasla yanar. Bundan sonra arzu, Kişiselliğin bir parçası olarak soyut bir kavram niteliği alır. Kişi aşağı arzular açısından ölmüştür; artık daha yüksek arzular içinde yaşamaya devam eder.

Sonuçta kişi bu arzuların da sınırlı ve ölümlü olduğunu öğrenir. Arzuların kendisini yüzünü görmek istediği Tanrı'dan ayırdığını farkeder ve onlardan kaçmak ister. Artık bir insanı sevdiği biçimde kişisel sevgi duymaz; sevginin yüksek bir tezahürü olan saf 'Sevgi' ile sever. Bu sevgi, bir kişiye veya bir şeye yöneltilen bir duygu değil, herşeyi kucaklayan bir bilinçlilik halidir. Bu noktada, fiziksel planda bilindiği şekliyle sevgiden özgür olmak ister. İşte, iyi ve sınırsız olanı idrak etmek için, iyi ama sınırlı olanı terk etmek arzusu Beşinci Ölüm'e yol açar. Böylece kişi, Kişiselliğin bilinçliliğine doğar ve Cennetteki Baba'nın Yüzü'nü gördüğü Kişisellik planında yaşamaya başlar.

Ancak arzunun uyanmasıyla rüyalar geri gelir ve rüyalarla da maddenin çağrısı başlar. Parlaklığından yorgun düşene kadar Tanrı'nın Yüzü'ne bakan Ruh, gözlerini kapar ve uykuya dalar. Doyum bulmamış arzular rüyalarında canlanır ve böylece tekrar doğar. Çünkü, arzular planında her bilinçlilik hali bir yerdir ve arzu duyduğumuzda yeniden doğarız. Böylece herkes kendi karmasını yaratır.

O halde şu soruyu sormak mümkün: Neden insanlar kendilerine hiç de arzu edilmeyen acıları ve kısıtlamaları yaratırlar? Çünkü insanlar hayalleri değil de, gerçekleri hasat ederler. 'Bir kişiye istedikleri değil, isteklerinin sonuçları verilir.' örnek verirsek, g isteyen kişi kibir kazanacaktır. Oysa güç elde etmek için, kişi g temin eden nitelikleri arzu etmelidir; irade, ileri grşllk, zeka gibi. G peşinde koşan insan kendine gururlu bir egoistin bilinçliliğini yaratır. Oysa irade, ileri grşlk ve zeka isteyen kimse, gn bilinçliliğini kazanır.

Altıncı lm:

Altıncı lm bedeninin uyuduğu ama ruhun uyanık olduğu trans halidir. Trans hali, bedeni temel alan igdlerin planında veya somut zihni ve duyguları baz alan yüksek niteliklerin planında ortaya çıkabilir. Normal bir trans halinde fotoğrafsal bilinçlilik, odak ayarı duygusal değişimlere bağlı sihirli bir ayna gibi i dünyaların olaylarını yansıtır.

Oysa eğer spiritüel bilinçlilik maddenin fon teşkil ettiği igdlere ve tutkulara odaklanırsa, bilinçlilik eterik bedene transfer olur. Bu durumda ruha değil de maddeye bağlı bir bilinçlilik yaşandığı için, Kişiliğe zarar verici, tehlikeli, hatta şeytani tezahürler ortaya çıkar.

Hatalarınızın az olması için, yaşamınızda Tanrısalılığı temel alın; tüm davranışlarınızı Cennet ölçülerinde tartın ve Kozmos'la bağıntılı olarak değerlendirin.

Yedinci lm:

Aydınlanma... Yedinci lm'de bilinçlilik Kişilikten ekilmiş, Kişisellekle bir ve bütün olmuştur. Kişi Dünyadaki misafirliğini sürdürüyor bile olsa, artık Cennetteki Baba'nın Yüzü'n görüyordur. Bu nedenle aydınlanmış bir kişi diğerlerinden farklıdır. Mükemmel bir aydınlanma, yaşayan bir ölümdür.

Salt duyumsal şeyleri arzulayan ve fiziksel yaşama gururla bağlı olan kişiler, yaşayan ölüm deyimini, insanların başına gelebilecek en korkunç kader anlamında kullanırlar. Ancak yaşayan ölüm, ruhun madde planından özgür olmasıdır; duyuların bilinçliliği arasında 'Kalıcı Olan'ın bilinçliliğidir veya Dünyada yaşarken Cennetin farkındalığına sahip olmaktır. Aydınlanmış kişi, bedenli olarak özgürleşmesini sağlayan yaşayan ölümü sevgiyle kucaklar; çünkü ölüm Sınırlılık Kanunu'nu iptal eder; ruhun potansiyelini serbest bırakır; görmeyene görüş, iktidarsıza ise güç verir. Yaşamımız boyunca umutsuzca istediklerimizi ölümden idrak ederiz; çünkü ölüm yaşam, yaşam ölüm demektir.

Daha geniş bir bilinçlilik için rahim bir mezardır, mezar ise bir rahim.. Gelişme sürecindeki ruh, arkasından yas tutan arkadaşlarıyla vedalaşır; tüm cesaretini toplar; kendini bekleyen büyük testleri ve acıları bilerek yaşama adımını atar. Yaşama başlarken ilk yaptığı şey nefesi içine çekmektir; ikinci yaptığı ise, bu nefesle birlikte acı bir çığlık salıvermek olur. Çünkü çok zor bir dönemin önünde olduğunu ve tek amacının, yaşamı kendisi için katlanılabilir kılmak olduğunu bilir.

Mezara girdiğinde ise, bilinçliliğin genişlediği bir yaşama açılan bir kapıdan geçer. İşte ölüm bu geçişi simgeler. Kişi arzuların objelerine öldüğü zaman özgürlüğünü kazanır ve insanlar arasında bir ölü olarak yaşar. Ruhun bedeninden bağlarından kurtulması demek olan bu ölümü yaşarken, Sınırlılık Kanununu aşar. Ölü olduğu için özgürdür ve et/kemik içine gömülmüş olanlar arasında gücünü hissederek dolaşır. Diğerleri ondan süzülen Işığı görünce, öldüğünü anlarlar; çünkü Işık, beden örtüsünü geçip parlamaz. Bilinçlilik bedende enkarne olduğu sürece, Işık o bilinçliliğe nüfuz edemez. Eğer bedenden ayrılmış olan bilinçlilik hala bedene hükmediyorsa, Işık bu bedenden geçerek madde dünyasına yansır ve insanları aydınlatır.

Şunu daima hatırlayın ve üzerinde düşünün: Aydınlanmış kişi, insanlara hizmet edebilmek için hala bedenini kullanmaya devam eden bir ölüdür.

27. ÇARPIŞMA KANUNU

Kutupluluğun içsel prensiplerini içermelerinden dolayı çarpışmanın temel kuralları yeterince bilinmemektedir.

Çarpışma, süptil plandaki bir kuvvetin, merkez yönündeki ark üzerinde daha yoğun bir plana taşınması olarak tanımlanabilir. Ancak bu olgu, derecenin düşürülmesi aktivitesinden farklıdır. Derecenin düşürülmesi çeper yönündeki ark üzerinde olur. Bir kuvvetin derecesinin düşürülmesi veya süptilleşmesi çeper yönündeki ark üzerinde, kuvvetlerin çarpışması ve ayrışması ise merkez yönündeki ark üzerinde cereyan eder. Bu ayırım, iyi ve kötünün dinamik standardına ilişkin önemli bir kavramı içerir. O halde çarpışma, bir kuvvetin 'form' niteliğinin geliştirilmesi yoluyla evrimsel açıdan ilerlemesine yol açan bir aktivitedir.

Şunu hatırlatalım ki, Logos'dan kaynaklanan ve evrimleşme süreci içinde olan yaşam, organize olabilmek için kendisini madde haline indirgemek durumundadır ve böylece geliştirdiği formu da bir kalıp veya daha uygun bir ifadeyle, bir iskelet olarak kullanır (çünkü daha süptil olan bölge, yoğunluğu fazla olan bölgeyi çevrelemektedir). Bu iskeletin yoğun kısmı çekildiğinde bile süptil kısmı formu korur; çünkü bu süreç içinde, mevcut kuvvet sistemleri yerleşik bir yapı kazanmışlardır.

Süptilleşme, yoğun olanın süptil olandan ayrıştırılması sürecidir. Çarpışma ise iki teğetsel kuvvetin yoğun bir noktada kitlenmesidir, ki hatırlayacağınız gibi atomların yaradılışında da aynı olgu söz konusudur.

Çarpışma aktivitesi, Merkezin ve Uzayın Çekim Kanunları ve Kutupluluk Kanunu ile bağıntılıdır. Kutupluluk içeren

kavramların tüm uygulamalarında, Çarpışma Kanunu iş başındadır; çünkü kutupluluk çarpışmaya yol açar veya çarpışma kutupluluğa dayanır. Çarpışma sonucunda birleşme yatay, füzyon ise düşey doğrultuda cereyan eder.

28. KUTUPLULUK KANUNU

Merkezin ve Uzayın Çekim Kanunlarını dikkate almadan Kutupluluk Kanununu anlamak mümkün değildir; çünkü kutupluluğun temeli bu iki kanunda yatar. Çekimin merkez veya çeper yönünde oluşuna bağlı olarak bir kuvvetin pozitif veya negatif niteliği ortaya çıkar.

Merkez yönündeki çekim negatif, çeper yönündeki çekim ise pozitif niteliğe tekabül eder. İşte kuvvetlerin döngüsel hareketine yol açan, kutupluluğun bu iki yönlü özelliğidir.

Kozmik Günlerin içerdiği kutupluluğu, Merkür'ün Caduceus'unda (Caduceus: Eski Yunan Tanrısı Hermes'in çift kanatlı ve iki yılan sarılı değneği. Hekimliğin sembolü.) sembolik olarak görmemiz mümkündür. Dünyasal anlamıyla, değnek Işın'a, siyah ve beyaz yılanlar ise Yaşam Dalgasının pozitif ve negatif niteliklerine karşı gelir.

Kutupluluğun grup formuyla bağıntılı başka bir yönü daha vardır. Grup bilinçliliğinin, negatif veya dışıl olduğu kabul edilir; yaratıcılık kazanması için pozitif bir kuvvet tarafından uyarılması gereklidir. Daha süptil bir planda fonksiyon gösteren bir varlık, daha yoğun bir plandakine göre pozitif nitelik taşır. Eğer bilinçlilik daha yüksek bir planın hedeflerini idrak edebilirse, kendi grubuna karşı pozitif bir nitelik kazanır ve grubu aşılabilir. Böyle bir durumda gruptaki her birey yeni bir kavrama gebedir ve her gebelik, fiziksel planda yeni bir yaratıcı çalışmanın doğumuyla sonuçlanır.

Böylece her birey, babası grup lideri olan bir kavrama vücut vermiş olur ve o da aynı plan üzerinde lider konumu kazanır. Liderle aynı ideali yarattığı için, artık birey de liderle aynı kutupluluğa/polariteye sahiptir. Bu nedenle, artık liderin o gruba yaratıcı bir uyarı uygulaması mümkün değildir.

Burada açıklananlar, grupların geçirdiği üretken ve durgun dönemlerin anlaşılması açısından önemlidir.

Tezahürdeki tüm yaşamlar boyunca, form oluşması için daima iki faktörün işbirliği gereklidir. Ancak, kuvvet tek bir birim olarak fonksiyon gösterir; çünkü polaritesi Logos'ta yatar.

29. UZAYIN ÇEKİMİ KANUNU

Uzayın Çekimi Kanunu'nu incelemeden önce, Uzayın çekim gücünün, Merkezin çekimini nasıl yenebildiğini araştıracağız. Bunun için de, daha önce üzerinde durduğumuz evrenin bazı temel özelliklerini tekrar gözden geçireceğiz.

Logos bilinçliliği gerekli dengeleri kurduktan sonra mükemmelliğe ulaşır. Bu noktada yeni bir kavram üzerinde düşünmeye ve onun idraki için çalışmaya başlar.

Logos bilinçliliğinde yer bulan bu temel kavramlardan yeni sentezler ortaya çıkar ve bunlar birbirini takip eden tezahür aşamalarına yansıtılır. Logos'un gelişen noktaları, evrimsel impulslar olarak tezahür planlarına aktarılır; Logos, formları oluşturan itici gücü sağlar ve bu formlara can verir.

Şimdi, nasıl 'form'un eğilimi daima tezahür etmemiş olanı koşullandırma yönündeyse, 'irade'nin süregelen arzusu da, koşullandırılmadan fonksiyon gösterebilmektir. İşte Logos' un 'yaşama iradesi' de formla sınırlandırılmak istemez. Ancak, Logos yaşamının ileri safhalarında koşullanmamış bir iradede bahsetmek mümkün değildir. Tüm faaliyetler mevcut koşullarla

belirlenir ve sınırlanırlar. Tezahür evreninin yaşamı anlamına gelen Logos'un yaşama iradesi de koşullara boyun eğmek ve formla sınırlanmak zorunda kalır.

İşte ruh ve beden arasındaki savaş böylece başlamış olur.

Daha sonra Logos'un yaşama iradesi, birbirini takip eden safhalar boyunca kendini form içinde ifade eder. Formun en yoğun olduğu safhaya ulaşıldığında ise, Logos artık formun esaretinden kurtulmak ve sembolik bir ifadeyle, eterin (Tüm mekanı doldurduğu varsayılan vasıta, esir) asal Logos İradesi tarafından sınırlanmamış ve koşullanmamış bölgelerine doğru yoluna devam etmek ister.

O halde ilk olarak, yaşamın kendisini koşullandıran ortamdan uzaklaşma arzusundan bahsetmemiz mümkün. İşte bu temel dördü, onu uzaya doğru aktarır.

İkinci nokta ise, bir tezahür evreninde daima denge yönünde doğal bir eğilimin mevcudiyetidir. Evren içinde yüksek basınç altında bulunan kuvvetler, uzayın boşluğu içinde dağılmak arzusunu taşırlar.

Ayrıca, Penumbra'nın (Penumbra: Güneş ve ay tutulmasının başında veya sonunda görülen hafif gölge- yarı aydınlık, yarı karanlık) temsil ettiklerinden bahsedebiliriz: Oluşma süreci içinde hasara uğramış olan tüm kalıplar, idrak edilememiş tüm evrimsel kavramlar, Kişisellikleri tarafından reddettikleri için görevlerini tamamlayamamış ve yerlerini bulamamış olan kuvvetler ve ruhlar, Logos bilinçliliğinin reddetmek istediği her şey, Geçilmez Halka'nın iç çeperinde dağılmayıp, uzayın yansıtan eteri içinde bir imaj olarak kalan ve sembolik olarak, Geçilmez Halka'nın dis yüzeyi veya Kaos Halkası ile sınırı olarak tanımlanabilecek bir bölgede yerleşen varlıklar...

Maddenin cehennemine seyahat etme cesaretini gösteren herhangi bir bilinçlilik, büyük körfez, yani evrenin Geçilmez

Halka'sı boyunca sahte ümitlerin ve sonuç vermeyen girişimlerin yansımalarını görür. Bunlar, kendilerini tezahür noktasına getirecek bir kuvvetin özlemi içinde, körfezdeki elementlerin yardımını beklemektedirler.

İster evrensel, ister bireysel olsun, evrimleşme sürecinde her kuvvet, Kozmik Kanunun yarattığı bu körfez içinde doyum bekleyen ümitsiz hayalleri fark eder ve İlahi momentumun kendini aktardığı hat boyunca, kendi hareketinin yarattığı ekstra momentumla bu körfezi aşmak, hiçbir kanunun olmadığı ve insanların Tanrısallaştığı uzayın özgürlüğüne kavuşmak ister.

Bir bilinçlilik birimi, 'Kanun'u tam bir itaat içinde idrak etmek suretiyle aştığı zaman tezahür evreninden özgür olur. Bu noktada yeni bir Logos Güneşinin çekirdeği haline gelir. Burada Tanrısallığın gizemi yatar. Ancak eğer bir bilinçlilik birimi, gereklerini yerine getirmeden 'Kanun'u aşarsa, koşullanmamış bir irade ortaya çıkar; ki bu da 'şeytan' olarak tanımlanan pozitif kötülüğün sırrını yansıtır. İşte anlatılan türde 'Nadir'in içvası, evrim süreci boyunca her varlığın karşılaştığı bir olgudur.

Kaynaktan başlayarak çeper yönündeki ark boyunca yaşam, temel öğelere nüfuz eder ve onların en üst derecede güçlerini doğasına katar. Bu noktada yaşam, Uzayın Çekimine karşı koymalı ve alçak gönüllülükle kaynağa doğru iz sürmeye yönelmelidir.

Şunu idrak etmiş olması önemlidir: Özgürlük, koşullardan ve kısıtlamalardan kaçarak değil, mükemmel bir dengenin oluşması için gerekli ayarlamaları sağlayarak kazanılır.

Çatışan kuvvetlerin dengesi kurulduğunda, form sterotipleşir ve bir bilinçlilik geliştirmeye başlar. Yaşam, belli bir planda kazandığı reaksiyon kapasitesini korumasına karşın o planın koşullarından artık özgür olarak daha yüksek bir plana çekilir. Bu konuyu bir sonraki bölümde daha detaylı olarak inceleyeceğiz.

O halde Uzayın Çekimi, koşullanmamış gücün çekimidir; bizi yaratan kanunlardan kaçmak ve bu kanunlar sayesinde kazandığımız güçleri, beraber gelen sorumlulukları reddederek uygulayabilme arzusudur. Bir kişinin gelişmiş bir kültürün avantajlarından yararlanırken, gelişmemiş bir varoluş biçiminin hedeflerini ve ideallerini o kültüre aşlamaya çalışmasını bu duruma örnek olarak gösterebiliriz.

Uzayın Çekimi, evrimden ve Kozmik Kanundan uzaklaşmak ve Tanrı olarak fonksiyon göstermek arzusunu ifade eder. İşte şeytana tapma ritüellerinde tapınmaların hedefi bu tür Tanrılardır.

30. MERKEZİN ÇEKİMİ KANUNU

Merkezin Çekimi Kanunu, Sevginin Gizemini içerir. Bu kanunu, Evrim, İnisiyasyon ve Tersine Evrim ('Sol Yol Evrimi') olmak üzere üç açıdan incelemek mümkündür:

Evrime Açısından:

Bir yaşam formunun materyal organizasyonu en üst derecede kompleksliğe ulaştığında, daha yüksek bir planın prensiplerinin sentezi yoluyla birleşme başlar. Çeper yönündeki ark üzerinde 'nadir'e tekabül eden bu noktada fizik formun dağılması başlar.

Bu konuyu biraz daha açalım: Yüksek derecede varlıklar tarafından geliştirilen yaşamsal fikirler, eterik alemde belli bir yaşam formu üzerine aktarılır ve kolay işlenebilen eterik maddeye şekil vererek yeni bir fiziksel formun iskeletini oluştururlar.

Yaşamsal güçlerin maddesel form içinde sınırlanan döngüsel hareketlerinden bir dizi manyetik kuvvet doğar. Bu kuvvetlerin ortaya çıkmasıyla birlikte materyal form terk edilir ve kuvvet

sistemleri eterik kalıp içinde varolmaya devam ederler. Böylece tezahür planında madde halinde başlayan bir fikir, kavramsal bir fikir haline dönüşmüş olur.

Aynı sonucu veren pek çok farklı yöntem olabilir. Bu yöntemlerin her biri farklı bir fikir olarak başlasa da, sonuçta erişilen kavramsal fikir hepsinde aynıdır. Başka bir ifadeyle, başlangıçta çeşitlilik sergileyen fikirler, gelişmenin tamamlanmasıyla birlikte birliğe erişirler.

'Bir', İlk Tezahür'ün veya Mutlak olanın sembolüdür. Çokluğu birliğe veya kompleks ve somut olanı yalın ve soyut olana indirgeme süreci, Merkeze yaklaşmayı ifade eder. Merkeze yaklaşmak, uzayda bir hareket değil, bir birleşme olgusudur.

Şimdi, birleşme ile sadeleşme arasındaki farka dikkat edin: Birleşme evrimleşme, sadeleşme ise tersine evrim sonucunda ortaya çıkar. Birleşme sentezin, sadeleşme ise analizin en üst derecesini ifade eder. Biri bütünlüğe doğru gelişmeyi, diğeri ise başlangıca geri dönüşü simgeler.

Bize evrimin amacının Merkeze Dönüş olduğu öğretilmiştir. Merkeze Dönüş, Merkezin sınırlarının genişlemesi ve her şeyi kapsaması anlamına gelir. Bu ise tüm planların ruhsallaşması demektir.

Böyle bir kavram, hem 'form', hem de 'kuvvet' bazında değerlendirilebilir. Kuvvet, çeperden Merkeze doğru akar. Bunu karşılayabilmek için, Merkezden de dışarıya doğru bir akımın olması gerekir. Her planın maddesi, o planda mevcut kuvvetin çekilmesiyle birlikte, genişleme sürecindeki Merkezin tesiri altına girer ve yedinci planda görülen formlara benzer yeni bir form kazanır.

Bir plandaki kuvvetin ayrılması 'Kozmik Gün'ün sonunu ve 'Kozmik gece'nin başlangıcını simgeler. Merkezin genişlemesi, hala insan İçin Bir sır olan Kozmik Gece'nin eseridir.

Saf Ruhun Merkezden çepere doğru planlar boyunca akımı, Kozmik Gece İçinde gerçekleşir. Bu akımla birlikte, manyetik kuvvetlerin çevresinde yer alan temel formlar ruhla donanırlar. Ancak bu formlar henüz Reenkarnasyon prensibine ve dolayısıyla belleğe sahip olmadıkları için, Gerçek anlamda yaşamaya başlamazlar. Kozmik Gece'nin sonunda ruhsal dalgalar çekilerek yerlerini Kozmik şafağın boşluğuna bırakırlar. Ancak bu süreç içinde Kozmik Dalgalarla yıkanmış olan formlar, artık Kozmik güçlere uyum sağlamış ve tüm kötülüklerden arınmışlardır.

İşte burada tasvir edilen, iki Kozmik Gün arasında maddenin temizlenmesi ve atalet kuvvetlerinin nötralize edilmesi projesidir. Atalet kuvvetlerinin köklerinin Sınırlılık Kanununda ve bu kanunun köklerinin de Kozmik Kötülük'te yattığı düşünülürse, 'Karanlığın Güçleri' ifadesinin taşıdığı anlam daha iyi anlaşılır.

Okültizmin kavramsal içeriğini daha iyi değerlendirebilmek için şunu görmelisiniz ki, karanlık, alacakaranlığa ve şafağa, gün ışığı ise alacakaranlıktan geceye açılır. 'İyi' ve 'Kötü', bir tekerleğin dönerken geçtiği 'Işık' ve 'Gölge' alanları olarak düşünülmelidir. 'Kötü'nün de 'İyi' kadar yapacağı iş vardır. 'Işığın Tanrısı' ve 'Karanlığın Tanrısı' basit bir ifadeyle, Tanrı'nın sağ ve sol ellerinin faaliyetleridir.

Sağ el verir, sol el alır. Sağ, olacak olanı verir, sol olmuş olanı alır. Sağ tezahüre gönderir, sol geri çağırır. Ancak unutmayın ki, eğer Bir aynaya bakıyorsanız, sağ sol, solu sağ olarak tanımlamanız mümkündür.

Merkezin çekimi dönüş Hattı üzerinde cereyan eder; ancak zamanından önce Etken olan bir çekim, yaşamın daha önceki bir aşamaya geri akmasına yol açabilir. Bu ise formsal gerilemeden önce yaşamın gerilemesi anlamına gelir. Böylesi bir yaşamsal gerilemede, hastalıklara yol açan bakteriler gibi çeşitli Parazitik varlık birimleri gelişir. Çürümüş organik maddelerle beslenen

bazı yaşamsal birimler bu evrime ait değildir. bunlar, Tanrı'nın çöpçüleri sayılan 'Karanlığın Lordları'nın Hegemonyasında hizmet verirler.

Buraya kadar anlatılanlardan anlaşılacağı üzere Merkeze Dönüş, bir Tezahür Gününün sona erme sürecidir. Gün ışığı kaybolmaya başladığında, Tezahür Etmemiş Olan'ın spiritüel karanlığı madde alemini kaplar. 'Işık' maddenin en dış çemberinden çekilirken, spiritüel tesirler de Ruh'un en iç çemberinden dışarıya doğru akmaya başlarlar. Bu süreç, Işık tamamen çekilinceye ve içiçe tezahür çemberleri tümüyle Karanlığın Suları (Burada, spiritüel barışı, saflığı ve yenilenmeyi ifade etmek için Seçilen bir isim) ile dolana kadar devam eder. Bu arada, Karanlığın suları yeni bir yaşam için hazırlanırken bir geçiş dönemi yaşanır. Bu sular, görünmeyen ve görünen birbiriyle tamamen kaynaşana kadar, Tezahür planları boyunca süzülürler. İşte bu noktada inisiyasyon olgusu Önem Kazanır.

İnisiyasyon Açısından:

Evrimleri tamamladıktan sonra Merkeze dönen varlıklar, Ruhun gölgesinin öncüleri olarak tekrar dışarıya doğru akmaya başlarlar. İşte Bunlar inisiyatörlerdir. Kendileri de önceki evrimlerin gelişmiş Varlıkları tarafından inisiye edilmiş ve böylece evrim yolculuklarını Başarıyla tamamlamışlardır.

Herhangi bir planda inisiyasyon, ancak canlandıran sular o planın alıcı bilinçliliğindeki çatlaklara, yarıklara tamamen nüfuz ettiğinde cereyan edebilir. Bu nedenle bu aşamada daha yüksek derecede bir Aydınlanma, ancak bedenin Dışında gerçekleşebilir; çünkü evrimin bu safhasında canlandıran sular henüz fiziksel plana ulaşmamışlardır.

Tersine Evrim Açısından:

Merkezin çekimi kanununu, üçüncü olarak ise, Tersine Evrim (veya Bilinçlilik bazında Sol Yol Evrimi) açısından inceleyeceğiz.

Tersine Evrim herhangi bir formdan yaşamın çekilmesi ve formun dağılması anlamına gelir. yaşamın form içinde meydana getirdiği kuvvet sistemleri, yaşam çekildiğinde, eterik alt planlarda içi boş kabuklar misali kalırlar. Bu Kabuklar, Kozmik gece'nin Dalgalarıyla gelen canlandıran suları beklemeye koyulurlar.

Ancak bazen, dönüş hattı üzerinde yolculuk ederken Merkezin Çekimini hissedecek kadar gelişmiş, ama içe dönüşü tam olarak gerçekleştiremedikleri için evrimlerini tamamlayamamış olan bazı Ruhlar, 'nadir'i geçmeden önce Merkeze yönelirler. Bunlar, yaşamın boşalttığı ve kozmik Gece'nin dalgasını bekleyen boş formların işgal ettiği planlardan geçmek durumunda kalırlar. Bu nedenle bu ruhlar, ilkel nitelikteki manyetik kuvvet sistemlerinden istifade etmeye meylederler. Eğer üzerinde derin düşünülürse, bu gerçek pek çok konuya açıklık getirecektir.

Bu ruhlar fazlasıyla gelişip formlarını parçaladıktan sonra, Tersine evrim hattı boyunca yollarına devam ederler. ancak öyle bir noktaya erişirler ki, artık canlandırabilecekleri hiçbir form kalmamıştır. O Zaman organize edilmemiş elementlere ayrışırlar ve artık ne 'İyilik', ne de 'Kötülük' için bir potansiyel teşkil etmeleri söz konusu olamaz. İşte sol yol evrimi'nin hikayesi budur...

Sağ Yol Evrimi ise, mükemmelliğe ulaşan yaşamın ayırıcı nitelik taşıyan formlardan çekilmesi, formların ifade ettiği prensiplerin sentezi, prensiplerin idealler olarak süptilleştirilmesi ve ideallerin Logos bilinçliliği aracılığıyla gerçekleştirilmesi aşamalarını içeren bir süreçtir.

Görüleceği gibi evrimin özü birleşmedir. Birleştirici prensiplerin planlar üzerindeki tezahürü ise Sevgi'dir. İster somut zihnin planında entellektüel bir sempati, ister madde planında fiziksel birleşme biçiminde olsun, tüm yansımalarıyla Sevgi , Logos'un 'Bir' oluşunun sembolüdür.

Evrimin amacı her şeyi 'Bir' kılmaktır ve tezahür planlarında bunu gerçekleştiren iki şey vardır: Ölüm ve Sevgi. Ölüm Sol Yol Evriminin, Sevgi ise Sağ Yol Evriminin bir tezahürüdür. Taşıdığı Sevgi anlayışı nasıl olursa olsun seven bir kişi, evrimin amacı olan birliğin bir tezahürünü oluşturuyor demektir. Tanrı, 'Bir'dir, Sevgi 'Bir'i oluşturur; O Halde 'Tanrı Sevgi'dir'.

Sevgiyi ifade eden herkes, 'Bir' olan Ruh'u, tezahür planına yansıtır. Ayrı olmak, ölü olmak demektir. O halde Sevgi'yi seçin ve yaşayın...

EK MATERİYAL:

Burada eklenen bilgilerle ana çalışmanın kaynağı aynıdır; ancak tebligat bir kaç yıl sonra gerçekleşmiştir. Arada sırada belli bölümler hakkında açıklamalar getirmekle beraber, öğretinin geneline bir referans olarak değerlendirilmelidir. Bu ek bilgiler, bilhassa ilk yirmi bölümde yer alan materyalle ilgili izahlar içermektedir.

1

Her Kozmik Atom, asal girdabı oluşturduktan sonra Işınlardan sadece biri boyunca yolculuğuna devam eden, iki Işının kuvvetini içerir. Bu kuvvetler, girdaptaki pozitif ve negatif faktörleri temsil ederler. Negatif veya saklı faktör, bir çeşit bilinçaltı olgusuna tekabül eder.

Bir bireyin 'Işın Türü' nün incelenmesi, Yıldızlar Astrolojisinin kapsamına girer. Yıldızlar Astrolojisi, halen uygulanan Astrolojiden çok daha kompleks ve derin bir çalışma gerektirir.

2

Ateşin ve Zihnin Lordları, ilk üç kümenin planlar üzerindeki yolculukları sırasında karşılaşmazlar. Ancak daha sonra ortaya çıkan bir süreç içinde, herhangi bir Ateşin Lordu bir Zihnin Lorduyla birleşir ve işlevsellik açısından bir Zihnin Lordu haline gelir. Bu izah edilmesi çok zor olan bir süreçtir. Burada, bir Kişiselliğin hayli gelişmiş bir Kişilikle birleşmesine benzetebileceğimiz bir çeşit 'özümseme' söz konusudur. Kişiselliğin Kişiliğin deneyimlerini kendine mal etmesine benzer bir şekilde, bir Zihnin Lordu, Ateşin Lordunun deneyimlerini masseder. Ancak burada taraflar yer değiştirmiştir; çünkü Zihnin Lordu Kişiliğe, Ateşin Lordu ise Kişiselliğe tekabül eder.

Ateşin Lordlarının çoğu şimdi 'Baş Melek Kuvvetleri' olarak tanımladığımız birimlerdir. Diğerleri ise evrende belli koşulları yönlendirir ve Güneş Logos'u ile özel bir teması sürdürürler. İşte bu ikinci grup, deyim yerindeyse, bazı Zihnin Lordlarını kendi deneyimleri içinde 'demlerler'. Böylece tesirlerini onlara aktarır ve onlar aracılığıyla fonksiyon gösterirler. Ateşin Lordlarının tümü Logos ile oldukça yakın bir temas içindedirler ve bazıları ilk küme görevini tamamladıktan sonra tekrar göreve gönderilirler.

Bu üç Ana Küme üzerinde daha derinlemesine düşünmenizde yarar vardır; çünkü öğretilerin bu kümelerle ilgili bölümü, 'orta' bir zeka seviyesine hitap edecek seviyede tutulmuştur. Burada genel hatlarıyla yer alan fikirler üzerinde meditasyon yaparak daha derin bir anlayışa erişmeniz mümkün olacaktır.

Aslında bu öğretilerin içerdği materyal, insan anlayışının mevcut limitlerini aşacak derecede geliştirilmeye elverişlidir.

3

Üç Ana Küme'nin gücünü ve ihtişamını kolayca anlaşılabilecek bir ifadeyle tasvir etmenin zorluğunu belirtmek isteriz. Burada anlatılanlar, bu kümelerin yüklendiği ve yerine getirdiği muazzam görev hakkında pek az fikir verebilir. Evreni, evrimi ve insanı yöneten kanunları inşa eden büyük Kozmik Yaşam Dalgaları, bilhassa Yeni Çağın başlangıcı olan bu dönemde büyük önem taşımaktadırlar. Kişinin Yaşam Kıvılcımı tezahüre uyanırken bu Dalgaların uyguladığı tesirler, onun Kişiselliğinde belirleyici rol oynar. Kişi şimdi bile, gelişme sürecinin ilk aşamalarındaki tesirlerinden kaçamaz; çünkü Öz Ben'i bu tesirleri almış ve reaksiyon göstermiştir. Bu nedenle her insanın bilinçliliğinde, ilkel etki ve tepkiler saklı olarak mevcuttur. Nasıl meşe ağacı palamudunu barındırırsa, insan da başlangıcının tohumunu taşır. Meşe palamudu, üzerinde büyüdüğü toprağa, aldığı havaya ve suya gösterdiği reaksiyona paralel olarak büyür. Zamanla kabuğunu atar ve gelişerek bir meşe ağacına dönüşür. İşte insanın gelişmesi de buna benzetilebilir.

İnsan, Yaşam Kıvılcımının üç ana aşaması sırasında çeşitli planlarda, az da olsa kişisellik yansıtan reaksiyonlar gösterir. Kıvılcım, planlardan aşağıya doğru yolculuğunda her plandan madde toplar.

Daha sonra planlar boyunca ters yönde ilerlerken, benzer bir çaba içinde olan diğer Kıvılcımlarla karşılaşır. İlk yolculuğuna başlayan bu Kıvılcımlar arasında, diğer Kıvılcımlara oranla birbirleriyle daha fazla temas içine giren Kıvılcımların oluşturduğu bir grup mevcuttur. Böylece 'arkadaşlık' olarak nitelendirebileceğimiz bazı özel reaksiyonlar ortaya çıkar. Evrimin daha sonraki aşamalarında planların maddesiyle benzer

şekilde giyinmiş olan bu Kıvılcımlar birbirleriyle karşılaşır. İnsanın geçtiği planların maddeleri, zaman içinde, bugün 'Astral beden', 'Mantal Beden' gibi adlar verdiğimiz farklı formları oluştururlar. Bu bedenlerin de alt-bedenleri mevcuttur.

Evrin süreci içinde her atomun ve her İlâhi Kıvılcımın geçtiği büyük gezegensel kürelerin tesirleri, astrolojinin temelini oluşturur. Ancak bu çalışmanın kökeni artık büyük ölçüde kaybolmuş veya unutulmuştur. Bugün için astrolojinin, eski ırkların algıladığı biçimde uygulanması söz konusu değildir; çünkü göksel varlıklarla birlikte insan da sürekli bir değişim içindedir.

Gelişmekte olan varlık planlardan aşağıya doğru yolculuğunda, kendi farkında olmasa da, üzerinde belli ölçüde kontrol uygulayan büyük Gezegensel güçlerle karşılaşır. Bunun nedeni, varlığın bünyesinde belirli güçlerle teması sürdüren elementlerin mevcudiyetidir. Bu güçlerin, varlığın bedeni, zihni ve karması üzerindeki tesirleri oldukça ilkel bir seviyede cereyan eder. Örneğin, 'Ulu Ana' olarak tanımlanan güç, hala tüm yaşayan varlıkların Ulu Ana'sıdır ve modern insanın bu gücü bilinçli olarak idrak edebilmesi büyük önem taşır.

Evrenin kanunları, insan diye tanımladığımız varlık biriminin, planlardan aşağıya doğru yolculuğunu tamamlayacak derecede gelişmesinden çok daha önce varolmuştur. Planlar boyunca hareket eden büyük atomlar ve grup kuvvetleri Evrensel Güçleri oluştururlar. Ezoterik öğretilerde işte bu Evrensel Güçlerin 'Grup Ruhları' üzerinde önemle durulur.

Bir evrim siklüsünü (devinimini) tamamladıktan sonra planlar boyunca geri dönen insan, orijininin farklı bir kademesine ulaşır. Pek çok evrim süreci sonunda topladığı deneyimlerle artık bir birey gibi değil, zihinsel güçlerin farklı birimlerine kaynak olan bir grup gibi davranır ve bir çeşit Tanrı veya Logos niteliği kazanır.

İnsan evrimine bir grup olarak başlar, zaman içinde gruptan ayrılarak bireyselleşir; ama sonunda kendisine özdeş olan grupla 'bir' olmak durumundadır.

Bu öğretinin arkasında 'Kollektif (kitlese) Prensip' yatar. Belirli politik ideallerde ve sistemlerde de rastlanan ve çoğunlukla yanlış değerlendirilen bu kollektif prensip, yüksek derecede ahlaki bir temele dayanır ve kişilerin bir ekip içinde ve ekip anlayışıyla davranmasını amaçlayan bir anlayış ifade eder. Bu prensip, çok önemli, kapsamlı ve anlaşılması kolay olmayan ilk İlahi Kanun'dur. Ne var ki, birey gelişiminin en üst noktasına ulaşmadıkça, kollektif oluşumunun bir parçası olamaz.

Her insanın içinde, Üçlem teşkil eden, tezahürdeki Tanrı'nın üç temel niteliği mevcuttur ve bu nitelikler, kişi ruhunun en yüksek ahlaki yanını oluştururlar.

Dünyanın yaşadığı evrim sona erdiğinde, bu planın maddesi ve deneyimleri toparlanıp, başka gezegenlerdeki evrimlere aktarılacaktır. Bazı yaşamsal kuvvetler ise farklı bir nitelikte tekrar Dünyaya dönecektir. Bir insan öldüğünde, astral ve eterik bedenlerinin bir kısmı, kişinin sonraki enkarnesi için yeni astral ve eterik bedenlerin yaratılmasında kullanılır. İşte bir evrim süreci içinde gerçekleşen de aynı şeydir: yani form parçalanır; parçalar ise yeni bir yaşam türü için gerekli formu oluştururlar. Ölen kişilerin parçalanmış astral ve eterik bedenlerinin, yeni Kişiliklerin yaratılmasında kullanıldığı genellikle pek bilinmez. Bu Kişilikler, parçaların ait olduğu formların Kişiselliklerine bağlı olarak ortaya çıkabildikleri gibi, bazı durumlarda farklı Kişiselliklerle de enkarne olabilirler. Bu durum, bir enkarne süreci içindeki insanlar arasında gözlenen bazı alışılmadık reaksiyonları da açıklayabilir. Başka bir deyişle, bu tür reaksiyonların nedenini her zaman geçmiş yaşamlarda aramak gerekmez. Aynı durum sadece insanlar için değil, gezegenler ve diğer göksel varlıklar için de söz konusudur. Nasıl dünyamız ayın* aurasında yer alıyor ve ayın önceki evrimlere ait parçalarıyla temas içinde bulunuyorsa, benzer şekilde tüm

Gezegenler, auralarında diğerk gezegenlerin, diğerk Kozmik zamanların ve diğerk evrimlerin parçalarını içerkirler. Yaşamın örgüsü içinde tüm birimler birbirine bağıldır ve ancak içsel planlarla yüksek derece temas kurabilen bir kişi bu yapının ihtişamını hissedebilir.

*Burada sözü edilen şimdiki ay değıldir. Dünyanın aurasını oluşturan bir önceki ayın maddesidir. Bu eski ayın maddesinin bir kısmı ve tesirleri bugünkü ayda mevcuttur; ancak ilkel güçleri ve bazı önemli elemanları, dünyaya bağı olarak (ezoterik terminolojide geçen adıyla 'üç Dünya'da) yaşamaktadır. Eski ayın tesirlerinin tümü, şimdiki ayı ve dünyayı içine alan muazzam bir aura oluşturur.

4

Gezegensel Varlık ait olduğı plandaki gezegenle birlikte evrimleşir. Bedenlerinin sayısı ve bilinçliliğinin içeriğı, çeşitli kümelerin plana yaptıkları geliş/gidişlerle yükselir. Dördüncüden yedinciye kadar kümelerin faaliyetleri, üç Ana Küme'nin denetimi altındadır.

Bir kümenin evrim siklüsünü tamamlaması ve bildiğimiz anlamıyla 'insan'ı oluşturan Kıvılcımların evriminin başlaması, Gezegensel Varlığın yedi bedeninin tamamlanmasından sonra gerçekteşir.

İlk yedi kümenin planlardan aşağıya doğı yolculuğunda, evren içinde Logos'un tesirleri dominant durumdadır. Gezegensel Varlıklarının bedenlerinin etkilenmemesi için, dördüncüden yedinciye kadar kümelerin epigenez aktiviteleri sonucunda ortaya çıkan dengesizlikler, bu süreç zarfında derhal düzeltilir.

Ancak Gezegensel Varlığın bedenlerinin tamamlanmasından sonra, Logos'un tesirleri artık dengesizlikleri tamamen

gideremez; çünkü Gezegensel Varlığın gelişmesiyle birlikte tesirleri de kuvvetlenmiş ve araya karışmaya başlamıştır. İşte bu noktada epigenetik faktörler, bireysel karmanın temellerini atarlar.

Her Gezegensel Varlık, insan evrimini bir aşama geriden takip eder ve bu nedenle de, insan evrimini bir ölçüde engelleyen bir faktör teşkil eder.

5

Üç Ana Küme'nin, Üç Kozmik Halka ve Dört Elementin özleri ile bağıntıları şu şekilde ifade edilebilir:

1. Sahip oldukları büyük Hareket Kuvvetleri sayesinde Ateşin Lordları, Kozmos Halkasına ve Ateş elementine,
2. Formun Lordları, Kaos Halkasına ve asal Toprak/Su elementlerine,
3. Zihnin Lordları, Geçilmez Halkaya ve Hava elementine tekabül ederler.

Kişisellik ancak belli bir limite kadar gelişir ve kolektivizmin daha yüksek arkı üzerinden geri döner. İnsan zihninin limitleri, gerçekte, insan ırkı için bir emniyet faktörü yerine geçer.

6

Bir zaman gelir ki, gezegensel kürelerde, merkez yönündeki ark üzerinde hareket eden hiç bir küme kalmaz. Bu gerçekleştiğinde, son kümenin geride bıraktığı koşullar yavaş yavaş kaybolur ve bir süre için hiç bir şey cereyan etmez. Daha sonra, yine yavaş yavaş, planın dışında oluşan bir tür girdap, bir çeşit insan-dışı varlık, gelişme arayışı içinde boş bulduğu bu plana süzülür ve küçük ölçekli bir evrime başlar.

Bu varlık, çok basit türde bir yaşam sürdürür ve sonunda fiziksel plana çekilir. Bu tür bir yaşam biçimini, ancak ezoterik öğretinin süptil yanını çok iyi özümsemiş bir kişi idrak edebilir. Bu varlık için söyleyebileceğimiz tek şey, bir tür Elemental olduğudur.

Bu varlık da, insanlara oranla çok sınırlı bir biçimde de olsa, sonunda İlahi Kıvılcımlarla temas kurar.

Kelimelere dökülmesi çok zor olan bu konuyla ilgili açıkladıklarımız, okuyucuya ancak çok genel hatlarıyla bir fikir vermeye yöneliktir.

7

Dördüncüden yedinciye kadar Yaşam Kümeleri, insanlığın ortak orijinini teşkil eder. Bu kümeler, planlar boyunca aşağıya doğru hareket ederlerken insanlığın prototiplerini ve temel içgüdülerini yaratırlar. Bunlar, kollektif bir oluş hali olan ve zaman içinde insanlığı oluşturan büyük bir Grup Ruhunu temsil eder ve 'Tanrısal Formlar' denilen evrensel kanunları yaratırlar. İnsanın grup içinden doğması ve Gezegensel Varlıkların bedenlerinin tamamlanması ise, ancak bu kanunların tam anlamıyla yerleşmesinden sonra gerçekleşir.

İnsanlığın 'kollektif bilinçsizlik' olgusunu yaratan, işte bu grup halidir. Çeper yönündeki ark üzerinde ise insan, rüya ve vizyonlarla tanışır. İnsanın bu grup halinden çıkışı, ayrılmışlığın başlangıcını teşkil eder ve bu noktada ırka bağlı sınıflamalar ortaya çıkar. Yüksek derecede insani prensipleri içeren bir sosyal yaşam çerçevesinde, ayrılık olgusunu işbirliği ile değiştirme güdüsü, bir ideal olarak yerleşir.

Bu kümeler derece derece insan-öncesi formu oluştururlar; ki bu form dördüncü kümenin zamanında bile hala cenin

aşamasındadır. İşte bu insan-öncesi dönemler, insanlığın tarihinde önemli bir yer tutar. İnsansal prototiplerin oluşumu ve gelişmesi, 'Gezegensel Embriyoloji' olarak tanımlanır.

Bildiğimiz şekliyle insan formu, yedinci kümenin ortalarında teşekkül eder. Bir bakıma insan formunun prototipleri, Gezegensel Varlığın gönderdiği kendi imajına ve bu imajın taşıdığı, Logos'tan farklı olmakla beraber onunla çatışmayan, kavramlara dayanır.

8

Üçüncü bölümde, 'Hareket', 'Işık' ve 'Ses' olarak sıralanan üç aktivite ile, 'Yaşam Ağacı'nda yer alan üç semavi Sephiroth arasında bir bağıntı mevcuttur. Sephiroth'a verilen rakamlar, belli atomların (veya fasetlerin) numaralarına tekabül eder. Örneğin, üç kenarlı atomun yapısının sadeliği ile Binah sembollerinde 'üç' rakamının kullanılması arasındaki ilişki son derece açıktır.

Tarot kartlarında yer alan dört 'üçler' de aynı temele dayanır. Aslında 'Yaşam Ağacı' ve Tarot'ta yer alan prensiplerle, burada verilen öğretisi arasında tam bir paralellik mevcuttur.

9

İlahi Kıvılcımlar ve bizim sistemimizin Logos'u, Tezahür Etmemiş Olan'dan hasıl olan Asal (Kozmik) Atomlarından dolayı ortak bir orijine sahiptirler. Bir İlahi Kıvılcımın Logos tesirlerine maruz kalmadan önce sahip olduğu bu Asal Atomlara 'Tohum Atomlar*' adı verilir.

{*Burada bahsedilen 'Tohum Atom' Kozmos'la ilişkilidir ve 12. Bölümün sonunda adı geçen 'tohum atom'dan farklıdır.}

Asal Atomdan başlayarak, her birimizin içinde mevcut olan İlâhi Kıvılcım'a kadar süren gelişme bir süreklilik sergiler. Asal Atomun gelişmesiyle ortaya çıkan, Kozmos'un 'on kenarlı' veya 'gezgin' atomu, evrimleşerek Büyük Varlığı yaratır. Bunun gibi İlâhi Kıvılcımlar da, Gezgin Atom'un veya Büyük Varlığın tesir alanına giren bazı daha az kompleks atomlardan gelişirler. Büyük Varlık, İlâhi Kıvılcımların geliştirdiği kavramları değerlendirerek kendi evrenini yaratır ve gönderme yapar.

Bir Büyük Varlıkla bir İlâhi Kıvılcım arasında nitelik farkı değil, bir derece farkı mevcuttur. Büyük Varlık tüm ışınların, İlâhi Kıvılcım ise sadece bir ışının, tüm planlardaki deneyimlerine sahiptir.

Kozmos'dan Evrene Büyük Varlık tarafından taşınan bazı atomlar, Evrenin 'Gezgin Atomları'nı oluştururlar. Bunlar Büyük Varlık kadar gelişmemiş olmakla beraber, bir tezahür planında yerleşemeyecek kadar kompleks bir yapıya sahiptirler ve merkeze dönerler. Sonradan İlâhi Kıvılcımlara dönüşen bu atomların, merkeze doğru olan yolculuklarında bıraktıkları izler, Logos imajını ve tesirlerini taşır. İlâhi Kıvılcımlar siklus tamamlanana kadar Logos Bilinçliliği ile koşullanır ve daha sonra bu tesirden kurtulup, Tohum Atomlar olarak orijinal çekirdeklerine dönerler.

O halde İlâhi Kıvılcımları Kozmos açısından veya Güneş Logos Evrimi açısından değerlendirmek mümkündür. Gerçekte bir İlâhi Kıvılcım varlığını ve enerjisini, orijinini teşkil eden Tezahür Etmemiş Olan'a borçludur.

İlâhi Kıvılcımlar Güneş Logos'tan tezahür etmezler; sadece bir siklus boyunca Güneş Logos'un evrimsel faaliyetleriyle koşullanırlar. Öyle bir an gelir ki, Kişisel artık Güneş Logos'un yetkisi altında kalmayı reddedip, kendi gerçek varlığını idrak

eder. Bu noktada İlahi Kıvılcım'ın dışsal gelişimi adeta kendini terk eder ve tekrar bir tohum atom haline dönerek Kişiselliği kendine bağlar. Artık Güneş evriminin sınırlayıcı tesirlerinden özgür olan İlahi Kıvılcım, Kişisellik bazında uzay zamandan bağımsız, mükemmel bir bilinçlilik haline kavuşur.

'Sağ Yol Hattı'nı seçen Kişisellik, şimdi saf ve limitsiz 'enerji' ile temas halindedir ve bu ona büyük sorumluluk yükler.

Kişisellik, yaratıcı veya bir başka ifadeyle 'Tanrısal', aktivite içine girdiği bu safhada, bu enerjiyle kurduğu teması idrak etme derecesiyle orantılı olarak koşullanır.

İleri derecede inisiyasyonlar, Kişiselliğin, İlahi Kıvılcımların (yani tohum atomun) içsel yanıyla kurduğu temasın derecesine bağlı olarak gerçekleşir.

Güneş evriminin siklüsü 'Karmanın Lordları' tarafından tayin edilir ve 'karma'nın uzayda bıraktığı izlerin değerlendirilmesi sürecidir. Bu evrim, tohum atomun uzaydaki izlerinin, Logos tesirine maruz kalmasıyla başlar.

Güneş evriminin tamamlanmasına kadar Kişisellik, gücün bir kısmını kendi ihtiyaçları için yönlendirmeden saf bir şekilde yansıtmayı başaramaz.

Doğal olarak önceki ve sonraki evrim safhaları arasında geniş bir kademe yelpazesi mevcuttur. Ancak genel hatlarıyla açıklarsak, önceki safhalarda, Kişilik üzerinde bir hazırlık çalışmasından sonra, Kişiselliğin tedrici olarak kendi gerçek varlığı olan tohum atomla temas haline getirilmesi söz konusudur. İleri safhalar ise, tam bir işbirliği içine girmiş olan varlıkların gerçekleştirdiği yaratıcı çalışmaları içerir.

Tüm bu safhaların başarıyla geçilmesi için, Kişilik üzerinde yapılan hazırlık çalışmasının önemi büyüktür.

'Cansız atomlar' ve İlâhi Kıvılcımlar, Tezahür Etmemiş Olan içinde ortak bir orijine sahiptirler. Bizim sistemimizin Logos'u olan Büyük Varlık, evrenini tezahür ederken, bu varlıkların kendi imajlarıyla ilgili geliştirdikleri nosyonlardan yararlanır. Evrendeki her yaşam, kaynağını kendi tohum atomundan alır. Güneş evriminin amacı, kendi evreninin atomlarının, onların Kozmos'da yer alan tohum atomlarıyla birleşmelerini sağlamaktır.

Bir evrenin Logos'u ile o evrenin gezgin atomları arasında nitelik değil de, derece farkının olduğundan bahsetmiştik. Aynı şeyleri, bir gezgin atomla bir cansız atom hakkında da söyleyebiliriz.

Güneş evriminin başlarında Büyük Varlık tarafından taşınan Kozmik atomlardan sadece oldukça gelişmiş olanları o evrende gezgin atomlar haline dönüşürler ve uzaydaki izlerinde Logos damgasını taşırlar. Farklı bir durum sergileyen ilk üç kümenin atomlarını hariç tutarsak, bu gezgin atomlar insan evrimiyle doğrudan ilişkilidirler ve aralarında, yapılarında mevcut faktörlerden kaynaklanan derece farklılıkları gözlenir.

Cansız atomlar, gezgin atomlardan daha az gelişmiş durumdadırlar ve Güneş evrimi boyunca, gelişme derecelerine göre sürekli Logos tesirlerine maruz kalır ve bu tesirleri yavaş yavaş özümserler. İşte bitkisel ve hayvansal yaşamın 'Üstün Ruh', Logos tesirlerini alan bu tür cansız atomlardan gelişir.

İnsana ait temel 'ses', bir İlâhi Kıvılcımın gelişiminde saklıdır. Kıvılcımın taşıdığı Logos damgası, resimsel bir kavramdan ziyade, bir ses titreşimi olarak algılanmalıdır. Eski nümeroloji

öğretilerinin temelinde, işte bu tür bir asal veya temel ses nosyonu yatar.

Logos tesirlerinin damgalanmasında, esas olarak, Logos Üçleminin Sevgi olarak bilinen parçası etkindir.

12

Üç Ana Küme'nin her biri, Logos'un asal halkalardan kaynaklanan asal niteliklerinden birinin sebep olduğu bir impuls ile tezahür ortamına projekte edilir. Bu üç küme diğerlerinden farklı bir nitelik sergiler. Sonraki kümeler hem Logos' un, hem de üç Ana Küme'nin, yanı Ateşin, Formun ve Zihnin Lordlarının, tesirleri altında gelişirler. Bu nedenle bu kümeler, Kozmik Halkaların tesirlerinin yanı sıra, Logos impulsunu aldıkları anda dominant olan Işınların tesirlerini de taşırlar.

Bu şekilde, yeni kümelerin yolculuklarına başlamalarıyla belirlenen büyük evrim safhaları, on iki Kozmik Işın tarafından denetlenmiş olur. Bu safhalarla, Kozmik Zodyak'taki Evler ve Ekinoksların Gerilemesi olgusu arasında bir bağıntı mevcuttur.

Işın Örnekleri, bu safhaların enerjisini sağlar ve onları sınıflandırır. Bir bakıma Zodyak ile evrim safhaları arasında Kozmik araçlar olarak görev yapar ve Zodyaksal tesirleri yansıtırlar. Daha sonra ise bu tesirler, Gezegensel Varlıklar üzerinde etken olmaya başlar.

Eski zamanlara ait Tanrısal Formlardan sadece ikisi Öz Ben karakteri taşırlar; diğer formlar ise genelde belirgin nitelikleri temsil ederler. Bu iki Tanrısal Form, Horus ile Eros'tur. Bunlardan Horus İlahi Kıvılcıma, Eros ise tohum atoma tekabül eder. Başka bir ifadeyle, bu formlardan ilki tohum atomun dışsal, diğeri de içsel nitelikleriyle bağıntılıdır.

Eros, kendisini Cupid* ile özdeşleştiren popüler algılamadan farklı olarak d|üşünülmelidir. Burada Eros, Eros artı Anteros** olarak insanın özünü ve Kozmik Yumurta'dan çıkan kaynakları (mitolojide yer alan felsefik kavramlar gibi) temsil etmektedir. Eros, Kaos'a düzen getiren ilk kuvvetlerden biri olarak 'Tanrılar Konseyi'ne başkanlık eder ve hem Tanrılarının, hem de insanların zihinlerini denetler. Eros gizemli Samothracian*** öykülerinde de Tanrılardan biri olarak yer alır.

*Cupid: Eski Roma mitolojisine göre 'Aşk Tanrısı'. Güzel erkek çocuk.

**Anteros: Sevgiye karşı olduğu varsayılan eski Yunan Tanrısı.

***Samothracian: Semendirek adaşıyla ilgili.

Esoterik öğretilerde, Sirius yıldızının tesirlerinin Güneş evrimine olan katkısı üzerinde önemle durulur. Astronomik pozisyonuna göre Sirius, Güneş Sisteminin dışında yer alır. Ancak Kozmik açıdan bakıldığında, Sirius ve başka bir çok yıldızın, Güneş Logos'u üzerinde koşullayıcı bir etkiye sahip olduğu görülür. Güneş Logos ise hem kendi evrenini koşullar, hem de onun tarafından koşullanır. Bu nedenle Sirius ve diğer yıldızların tesirleri, evrene iletilmeden önce belli değişimlere tabi olur ve Güneş evrim sürecini önemli ölçüde etkilerler. Ancak, bir kişinin

Sirius veya diğerk yıldızların saf tesirlerini alabilmesi için, Güneş evriminin bir siklüsünü tamamlamış olması gerekir.

15

Ortodoks bilim, dünyanın bedenini oluşturan materyalleri inceler. Ezoterik çalışmalar ise İç Dünya'nın derinliklerini ve Gezegensel Varlığın yapısını anlamaya yöneliktir. Yeryüzünü, pek çok medeniyetin katkısıyla gelişen bir 'Dünya' olarak kabul etmekten ziyade, bir gezegen ve Güneş Sistemi içinde bir küre olarak düşünmek daha faydalı olabilir. Yeryüzünden gelip geçen medeniyetleri koruyan ve besleyen büyük güç, bazı durumlarda 'Toprak Ana' olarak da nitelenen Gezegensel Varlıktır.

Gezegensel Varlığa tahsis edilen rehber 'Baş Melek', insanda 'Entellektüel Prensipt' olarak bilinen yüksek nitelikleri sağlar. Bu rehberlerin isimleri, 'Mistik Kabala' gibi bazı standart referans kitaplarında bulunabilir.

16

Her gezegen bir evrenin tüm prensiplerinin içerir; öyle ki, gezegensel yaşamın Grup Ruh, Logos'un üç temel yönüne benzer nitelikler sergiler. Her gezegende, asal 'Sevgi', 'Zeka' ve 'Güç' nitelikleri belli ölçülerde yer alır. Bu gezegensel niteliklerin, planlar boyunca aşağıya doğru hareket eden Yaşam Kümeleri üzerindeki tesirleri, insan ırkına da yansır. Nasıl daima insanlığa rehberlik eden bazı 'Öğretmenler' mevcutsa, gezegenlerin de, kendi yaşam koşullarıyla belli prensipleri yerleştiren 'Liderleri' vardır. Gezegensel maddenin kuvvetleri, hem gezegenin kendi küresi dahilinde, hem de Dünya üzerinde büyük tesirler uygular.

Dünya göksel yolculuğuna başlarken çeşitli gezegenlerin maddesi, sonradan yerküreyi oluşturacak olan boş ve düzensiz kütleye nüfuz etmiştir. Böylece oluşan kuvvetler, Dünyanın dış ve iç yapısında izler bırakırlar ve deprem gibi bazı hareketlere yol açarlar. Gerçekte, Dünyadaki bazı maddelerle, ilgili bir gezegenin maddeleri arasında süregelen bir bağıntı mevcuttur.

Bu maddelerin etkileşimiyle ise belirli reaksiyonlar ortaya çıkar. İşte bu olgu, astrolojinin hassas uygulamalarına temel teşkil eder; ancak, bugün için yeterince anlaşılması ve değerlendirilmesi pek mümkün değildir.

Çok eski zamanlarda, ruhban sınıfının ilerlemiş elemanları, yıldızlar, gezegensel kuvvetler ve Dünyanın manyetizması hakkında oldukça bilgi sahibiydiler ve bugün kökeni unutulmuş olsa da belli ölçüde hatırlanan bir sistem geliştirdiler. Bugün yeryüzünde bazı kişilerin medyumik yetenekleri, bu kuvvetler tarafından harekete geçirilmektedir. Örneğin bazı insanlar, depremlere veya atmosferik basınçlara, diğerlerine oranla daha duyarlıdırlar. Bu insanlar, Dünyada bu tür değişimlere yol açan gezengene tekabül eden kuvvetlerin bir kısmını doğalarında içermektedirler. Gerçekte bazı gezegenler, Dünyanın aurası üzerindeki tesirleriyle Dünyadaki 'Su', 'Ateş', 'Hava' ve 'Toprak' koşullarını etkilerler.

Temelde yatan prensip her şeyin birliğidir. Dünya tek ve özel değildir; Güneş Sistemindeki gezegenlerden sadece biridir. Güneş Sistemi, çeşitli safhalardan sonra yoğunlaşarak, Ay, Venüs, Satürn ve diğer gezegenlerle birlikte Dünyayı da oluşturmuştur.

Gezegensel Varlıklar, bir bakıma gezegenlerin Grup Ruhları olarak düşünülebilir. Eski zamanlardaki uygulamalarda olduğu gibi, görsel imgelemeyle bu varlıklara belli formlar kazandırılabilir. İşte mitolojide yer alan kuvvetler, Gezegensel Varlıkların insan aklı ve karakteri üzerindeki etkileri ile ortaya

çıkan vizyon ve imgelemelerle yaratılan astral formlardan gelişmişlerdir.

Görüldüğü gibi, Gezegensel Varlıklarla, bugün için bile araştırma konusu olan bazı Tanrısal Formlar arasında kuvvetli bir bağ mevcuttur.

Bir evrim sona erdiğinde başlayan yeni süreç içinde farklı gezegenler devreye girer. Bu nedenle, bugünün astrolojisi pratikte aşılması çok güç olan problemlerle uğraşmak durumundadır.

Yaşam kümelerinin hareketleri ve mevcut insanlık üzerindeki etkileri konusunda öğrenecek pek çok şey vardır. Tarih içinde çeşitli dönemlerde belli Gezegensel kuvvetler, taşıdıkları özellikler doğrultusunda Dünyayı etkilemişlerdir. Gezegensel kuvvetler denildiğinde, Güneş tesir alanı içinde yer alan, Zodyağın on iki burcu gibi bazı Yıldızsal kuvvetler de dahil edilmektedir.

Burada bu konunun tüm detaylarıyla incelenmesi mümkün değildir. Ancak şunu söyleyelim ki, Atlantis'te etken olan kuvvetleri temsil eden İkizler Burcu, içinde bulunduğumuz çağda Dünyayı tekrar tesiri altına alacaktır. Günümüzde yıldız kümeleri, Atlantis'in son günlerinde gözlenene benzer bir konumda yer almaktadırlar. Bu nedenle bazı temel Gezegensel kuvvetler ve burçlar insanlığı etkilemektedir. Yıldızların sergiledikleri kombinasyonlar o dönemdekilerle tamamen aynı olmasa da, içsel koşullarda bir benzerlik mevcuttur.

Bugün için Dünya artık tufanların tehdidi altında olmasa da, çok çeşitli çatışmalara ve mücadelelere gebe dir.

17

Şimdi de, Formun Lordları olarak anılan Logos'un büyük soylularının yaşam dalgası olan ikinci küme üzerinde duracağız.

Bunları mimar olarak da nitelemek mümkündür; çünkü tüm formlar, tüm şekiller onların aracılığıyla gerçekleşir. Bu mimarlar, yaşamın mevcut kuvvetlere reaksiyon verebilmesi için gerekli olan belli bir süre boyunca, yaşamsal bilinçliliği saran formu yaratırlar. Bu sürenin sonunda yaşam farklı koşullara çekilirken, form terkedilir ve elementlerine ayrışır. İşte böylece 'ölüm' kavramı ortaya çıkar. Bu nedenle Formun Lordları, 'Ölümün Tanrıları' olarak da bilinirler.

Büyük ölçekte ölüme yol açan savaş benzeri olgular, Formun Lordlarını derinden ilgilendirir; çünkü böyle olaylar tüm gezegeni sarsar ve gezegensel kuvvetlerin yeniden dengelenmesi gerekir. Formun Lordları genelde bireylerden ziyade grup ruhları ile işbirliği içindedirler. Ancak, insanlığa yol gösteren büyük bir 'öğretmen' söz konusu olduğunda, Formun Lordları, gezegeni yeni ve yüksek yaşamsal kavramlara adapte etmek için bir çalışma nizamı içine girerler. 'Mesih'in, Nazareth'li İsa'nın bedenini kullanarak Dünya gezegenini derinden etkilediği dönemde, Dünyasal hatlarda kesin ama ölçümlenmesi zor değişiklikler meydana gelmiştir. Bilimsel açıdan gözlenmesi mümkün olmayan bir süreç içinde Logos'sal Kuvvetler yön değiştirmiş ve Dünyanın dış tezahürünün gerisinde yatan içsel (veya Eterik) kuvvetler değişmeye başlamıştır.

Form sadece maddeyi çevreleyen hatlardan ibaret olmayıp, şeklin tümüdür ve yaşamın belli bir biçime olan gereksinimini karşılar. Şekil birdenbire belirmez; tıpkı yaşam gibi şekil de, belli bir evrim süreci içinde gelişir.

Yıldızlar, gezegenler, büyü